Aimen Klimmeron

ce ROST am?

Descoperă şi împlineşte-ţi menirea vieţii

II 416.202

Înţelepciunea practică

EDITURA MIX

BCU SIBIU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 416.202

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CE ROST AM? DESCOPERĂ ȘI ÎMPLINEȘTE-ȚI MENIREA VIEȚII

Aimen Klimmeron

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

607 113

CE ROST AM?

Descoperă şi împlineşte-ţi menirea vieţii

Aimen Klimmeron

ALE

479505 B.C.U. IAŞI

EDITURA MIX
BRAŞOV 2010

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Culegere şi tehnoredactare: Mioara Asmarandei
Corectură text: Carmen Coroian şi Corina Zamfir
Coperta: Sanda Arsene
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul şi editorul nu dau niciun fel de garanţii exprese sau implicite referitoare la conţinutul acestei cărţi. Prin urmare cititorul îşi asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informaţiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KLIMMERON, AIMEN
Ce rost am?: descoperă şi împlineşte-ţi menirea vieţii / Aimen Klimmeron - Braşov : Mix, 2010
ISBN 978-973-8471-88-7

159.923.2

Copyright © 2010 Aimen Klimmeron
All rights reserved.

Autorul multumeşte Muzeului Naţional George Enescu, Secţia „Dumitru şi Alice Rosetti Tescanu - George Enescu", pentru rezidenţa oferită, deoarece în fostul conac al renumitei familii boiereşti Rosetti-Tescanu din satul Tescani a fost scrisă o parte din această carte. Puteţi intra în dialog cu autorul folosind adresa: klimmeron@yahoo.co.uk

Copyright © 2010 Editura MIX
Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română aparţin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informaţii actuale şi comenzi vizitaţi site-ul nostru:
www.edituramix.ro
sau contactaţi-ne la:
Tel.: 0720 499 494; fax: 0720 112 117
e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. **YOLANS COM** S.R.L.
Braşov, Str. 13 Decembrie nr. 94 • tel./fax: 0268 545910
E-mail: office@yolans.ro

1 2 MAI 2011

Cuprins

THEORA 7

Menirea şi individul 11

Menirea şi societatea 32

Menirea şi universul 55

PRAXIS 89

Căutare (atitudinea) 93

Revelare (metoda) 114

Împlinire (calea) 139

POIESIS 167

Inaia 171

Almiro 190

Alejandro 218

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

THEORA

„Fiecare om are o menire de împlinit. Dacă uiți toate celelalte lucruri, dar ştii asta, ştii totul. Însă dacă ştii orice altceva şi uiți asta, nu ştii nimic şi vei fi trăit în zadar."

~ Rumi ~

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Summa

Fiecare om are o menire
Fiecare menire este unică şi irepetabilă
O viaţă împlinită presupune împlinirea menirii
Menirea nu este una şi aceeaşi cu activitatea sau domeniul de activitate
Implică realizări concrete
Creativitatea este indispensabilă
Dorinţele profunde ale sufletului arată calea

Înglobează ceea ce facem pentru alţii
Este un act de manifestare a iubirii
Relaţiile interumane pot ajuta, dar pot şi împiedica realizarea menirii
Menirea nu este întotdeauna sprijinită sau răsplătită de societate
Nu există menire negativă
Menirea individuală ca parte a unei meniri de grup
Vremea marii transformări

Menirea nu este un Destin „pre-destinat" ci doar prefigurat
Ne integrează perfect în armonia Divină
Avem acces la toate resursele necesare
Asigură teren propice pentru evoluţie
Menirea în viaţă este parte a menirii spirituale
Menirea spirituală este universală
Sensul este Cunoaşterea Ultimă

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY
B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Menirea şi individul

1. Fiecare om are o menire

Marele poet şi mistic sufit Rumi spunea:

„Fiecare om are o menire de împlinit. Dacă uiţi toate celelalte lucruri, dar ştii asta, ştii totul. Însă dacă ştii orice altceva şi uiţi asta, nu ştii nimic şi vei fi trăit în zadar."

Cuvinte cu greutate ce au erupt cândva din inima unei fiinţe care a ajuns să călătorească în cele mai înalte sfere ale cunoaşterii şi existenţei umane. Cuvinte simple totodată, ca oricine să le poată pătrunde noima. Aşa sunt adevărurile fundamentale: simple şi cutremurătoare. Şi tocmai pentru că ne zguduie temeliile, avem năravul să le exilăm peste graniţele preocupărilor obişnuite ca pe o „persona non grata" – ca nu cumva să ne tulbure liniştea... liniştea mlăştinoasă a clişeelor cotidiene. Nu ne plac asemenea cuvinte: sunt periculoase, ar putea dezvălui file incomode în tăinuitele dosare ale vieţii noastre. Ne-ar putea determina să recunoaştem că traiul nostru împovărat cu fel de fel de comodităţi şi decorat cu dorinţe deşarte, nu valorează cât credeam noi (sau cât ne-au convins alţii) că valorează. S-ar putea să ne zdruncine credinţa în fortăreaţa concepţiilor despre lume şi viaţă pe care ne-am construit-o cu atâta trudă şi compromisuri. Dar odată ce ne-au contaminat, asemenea cuvinte nu pot fi dosite mult timp în cotloanele subconştientului. În zadar încercăm să le reducem la tăcere,

întemnițându-le ca pe niște răzvrătiți incomozi. Chiar și din acele adâncuri ele vor trimite valuri de neliniște care nu ne lasă să ne culcăm pe o ureche. Urechea noastră tainică, interioară, nu va rămâne prea mult timp surdă la mesajul lor. Putem încerca să ne apărăm interesele legănându-ne în iluzia că ele n-ar fi adevărate. Logica și rațiunea folosesc arme sofisticate în lupta împotriva adevărului, iar în mintea omului cu gândire superficială pot câștiga bătălii și pot obține victorii temporare. Dar aceste bătălii și victorii nu sunt altceva decât eforturile nătângului de a desființa soarele, ascunzându-se în gaură de șarpe.

Rumi continuă:

„Amintește-ți rădăcina divină a vieții. Dăruiește-ți viața Celui care este oricum Stăpânul respirațiilor și clipelor tale. De nu vei face asta, vei fi aidoma neghiobului care înfige un pumnal prețios în grinda bucătăriei sale, doar ca să-și agațe boarfele în el. Un cui de fier ar fi fost suficient pentru asta. Vei irosi entuziasmul prețios în mod prostesc, vei renunța la demnitate, la sensul vieții tale."

Dacă știm că avem o menire de împlinit, știm totul, dacă nu știm asta, nu știm nimic. Câți oameni își trăiesc viața fără „să știe nimic". Și cât de puțini sunt cei care știu acest „tot". Pe ei îi recunoști ușor: radiază o tainică bucurie de viață în ciuda greutăților care îi împovărează uneori. Mulțumirea lor sufletească te impresionează și mai că te face invidios. „De unde, Dumnezeu, are omul acesta atâta putere?" Da, exact de acolo, de la Dumnezeu... sau Conștiința Cosmică... sau cum vreți să-o numiți. Acești oameni au descoperit ceva, o taină fundamentală, însăși taina vieții: au descoperit cum să-și acordeze bătăile propriei inimi cu bătăile Inimii Universale. Pentru că împlinirea menirii înseamnă acordarea sufletului nostru la vibrațiile macrocosmice în felul în care ne este specific, pe o cale care este numai a noastră. Împlinirea menirii este bucuria de a lua parte la sărbătoarea sonoră a Simfoniei

Universale, la care şi noi avem o partitură de cântat. Doar că partitura nu este scrisă dinainte – marea dramă şi marea şansă a omului. Trebuie să o compunem potrivit talentului, experienței, capacităților noastre.

Şi nu e bine să cântăm melodia altuia, dacă o facem, va lipsi din acest miracol de ansamblu ceva: tema noastră, pe care nimeni nu o va putea compune şi cânta în locul nostru. Şi pentru că nu avem acces la vreo partitură scrisă dinainte, trebuie să fim în permanență atenți la Marele Dirijor, care, prin bagheta lui magică, ne dă semne utile şi prețioase... însă El ne ghidează doar, nu ne va obliga niciodată să facem ce avem de făcut. Aici este marea artă a vieții şi marea încercare a omului: cum putem avea acces la ghidarea Dirijorului Suprem? Pentru că El, în marea Lui poftă de joacă, se ascunde din fața privirii obişnuite şi trebuie să învățăm un alt fel de a privi pentru a-L putea zări. Din păcate, modul acesta de „a privi" nu se învață în nicio şcoală oficială. Doar şcolile spirituale au reuşit cât de cât, iar cele religioase încearcă din răsputeri. Nu e o sarcină uşoară, pentru că majoritatea oamenilor nici nu vrea „să vadă", nu vrea să cânte ceea ce ar trebui. Oamenii vor să fie „liberi", să cânte ce vor ei, cum vor ei, eventual să-i facă şi pe alții să le cânte în strună. Vor să fie proprii lor dirijori... Frumoasă aspirație! Doar că, pentru aceasta, trebuie să învețe întâi legile fundamentale ale muzicii vieții şi să descopere secretele artei dirijării, iar asta implică să pună osul la treabă.

Muzica vieții îşi are legitățile sale. Trebuie să le cunoaştem şi să ținem cont de ele când cântăm diferitele pasaje din partitura nescrisă a vieții noastre. Altfel, cacofonia pe care o producem ne face surzi la Simfonia Universală şi la încântătoarele melodii ale altor vieți din preajma noastră. Arta cântatului împreună necesită multe abilități. Pe lângă măiestria instrumentistului trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a-i asculta pe ceilalți, de a ne modela linia melodică pentru a fi în acord cu melodiile

lor. Doar astfel vom putea obține acea sublimă armonie după care sufletul oricărui om tânjește. Și este o armonie dinamică. Nu ne putem baza pe șabloane, trebuie să fim mereu atenți, pe față, spontani și creativi. Trebuie să învățăm „arta improvizației". Asta presupune un oarecare efort, nu ne putem abandona lenei și comodității, dar rezultatul ne va răsplăti înmiit. Încântarea pe care o produc acele sunete prin care am reușit să prindem armonia, chiar și preț de câteva pasaje, nu se poate înlocui cu nimic altceva în viață. Acesta este secretul pe care l-au descoperit cei care pășesc pe calea proprie, cei care își împlinesc menirea. De aceea sunt mereu plini de energie, de credință și de un entuziasm molipsitor. Pentru ei viața nu este o luptă încrâncenată ci un act creator permanent. Cu toții suntem creatori – este soarta și moștenirea noastră divină. De noi depinde însă rezultatul pe care îl vor aduce aceste binecuvântate chinuri ale facerii: cacofonie sau armonie, dezgust sau încântare, suferință sau fericire.

2. Fiecare menire este unică și irepetabilă

„În sensul cel mai înalt, menirea sau rostul unei ființe umane reprezintă împlinirea tendințelor și energiilor divine care s-au întrupat în mod absolut unic și irepetabil în ființa noastră individuală, împlinire care este și țelul pentru care ne-am născut în aceste condiții spațiotemporale, sociale, familiale."

Gregorian Bivolaru

Menirea este individuală, unică și proprie fiecărei ființe umane. Este „legenda noastră personală" cum spunea Paulo Coelho în „Alchimistul". Nu există două meniri similare, precum nu există două ființe umane

identice. La nivel profund suntem unici – un fapt nespus de neconvenabil pentru arhitecții societății, care, prin diferite ideologii şi mecanisme sociale sofisticate, au încercat dintotdeauna să uniformizeze, să împingă oamenii în turmă. Demers diabolic în esență, menit să degradeze ființa umană către o formă de existență animală. (Adresez aici scuzele de rigoare simpaticelor viețuitoare necuvântătoare, care surclasează adeseori prin anumite calități destule specimene ale regnului uman.)

Turma este formațiunea socială preferată de orice conducător abil. Uşor de strunit, uşor de manipulat, uşor de convins să legitimeze prin vot „democratic" ticăloşii de dimensiuni naționale. Ceea ce se schimbă odată cu trecerea timpului sunt doar aspectul exterior al turmei şi simbolurile folosite de experții în manipulare. Esența ei, uniformitatea, rămâne aceeaşi. Astăzi nu mai sunt la modă nici gloata lozincardă a revoluției franceze, nici hoardele naziste unite sub stindardul svasticii şi nici uniformele muncitoreşti ale Chinei comuniste. Astăzi, mulțimea poartă veşminte cu însemnul zeiței Nike, frecventează cu o fervoare religioasă rețeaua de lăcaşuri cultice ctitorită de McDonald şi se adapă extaziat la sânul abundent al mamei Cola. În aceste condiții, a-ți manifesta identitatea, a-ți descoperi şi împlini menirea aproape că devin acte antisociale. Cartea de față are intenția declarată de a vă instiga la acest act „antisocial", de a vă stimula să vă descoperiți şi să vă manifestați individualitatea, punându-vă în temă cu toate consecințele plăcute şi neplăcute care decurg din el.

În ce constă această individualitate, specifică ființei umane? Ea se referă atât la componentele personalității noastre, cum ar fi talentul, cunoştințele, experiențele, temperamentul, înzestrările, înclinațiile, dorințele şi aspirațiile, cât şi la identitatea noastră mai profundă, cea de la nivelul sufletului, acel mod unic şi specific prin care în noi se reflectă divinitatea. Combinația tuturor acestor

caracteristici, care este absolut unică şi irepetabilă, ne face apți pentru împlinirea unei meniri specifice. Iar dacă noi nu împlinim acea menire, nimeni altcineva nu o va putea face în locul nostru. Şi astfel acea potențială realizare va fi pierdută pentru totdeauna. Chiar dacă anumite realizări sau descoperiri, necesare din perspectiva evoluției omenirii, vor fi făcute până la urmă de către altcineva, vor fi totuşi diferite de modul în care noi le-am fi putut înfăptui. Einstein spunea că Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul. Într-adevăr, nimic nu e întâmplător. Dar, în acelaşi timp chiar în jocul său de cărți cu oamenii, Dumnezeu niciodată nu pune totul pe o singură carte. Pentru că ne-a înzestrat cu capacitatea liberului arbitru şi, prin urmare, putem da greş oricând. Iar dacă o persoană nu face un lucru important, pe care ar fi trebuit să-l facă, până la urmă altcineva se va îndeletnici cu el. Dar acest altcineva o va face într-un mod diferit. Acea nuanță specifică a realizării noastre se va pierde oricum, dacă noi nu o vom împlini.

Cine altcineva ar fi putut scrie simfoniile lui Beethoven, sau picta ca Salvador Dalí. Gandhi, cu pregătirea şi experiența lui, putea deveni un avocat de mare succes, iar Maica Theresa ar fi putut sta la o mănăstire toată viața să se roage pentru mântuirea sufletului. Viața pe pământ ar fi continuat şi fără realizările unor asemenea persoane remarcabile, dar, cu siguranță, am fi fost mai săraci un pic. Şi cine ştie cum ar arăta acum lumea dacă majoritatea oamenilor şi-ar fi împlinit sau şi-ar împlini rostul în viață? Cu totul altfel şi incomparabil mai bine. Ar fi mai fericită, mai aproape de o viață divină. Pentru că, în ultimă instanță, asta este împlinirea menirii: aducerea unei bucăți de Dumnezeu pe Pământ.

Una din cauzele cele mai frecvente ale unei meniri neîmplinite este acea trăsătură pe care o avem în comun cu maimuțele: natura mimetică. Ne place să-i imităm pe alții. Mai ales pe cei care, într-un fel sau altul, ne fascinează. Vrei

să fii un om de succes ca Bill Gates şi începi să imiţi modelul lui de succes. Şi apoi urmează un dezastru. Ajungi falit. Miile de cărţi despre succes care au apărut în ultimele decenii, n-au adus nimănui succes, în afara celor care le-au publicat. Chiar dacă aplici strict modelele de reuşită expuse, nu-ţi vor aduce roadele râvnite pentru că este modelul altcuiva, pentru că au fost valabile în alte situaţii, în alte coordonate temporale, sociale. Nu este modelul tău. Cei care au obţinut, totuşi, anumite succese au reuşit pentru că şi-au găsit propriile modele. Aceste persoane ar fi avut succes şi dacă nu ar fi citit nici un bestseller despre succes. Pentru că au avut capacitatea să utilizeze într-un mod creativ rezultatele experienţelor proprii şi ale altora. A învăţa lucruri utile şi valoroase de la alţii este un demers salutar, a copia mimetic pe un altul te împinge pe linie moartă.

Un text fundamental al înţelepciunii universale, *Bhagavad Gita*, ne spune: „Este mai bine să-ţi urmezi propria menire, chiar dacă nu o împlineşti perfect, decât să trăieşti o imitaţie perfectă a menirii altuia." Fiecare fiinţă umană, dacă doreşte, îşi poate conştientiza înzestrările cu care a venit în această existenţă, înzestrări care o predispun în mod firesc către anumite acţiuni şi tendinţe comportamentale, şi o fac aptă pentru anumite realizări benefice. Textul continuă: „Chiar dacă pieri împlinindu-ţi propria menire este mai bine decât să trăieşti imitând menirea altuia. Legea altuia este periculoasă." Surprinzător, nu? Ce poate fi mai periculos decât să mori? Există atâtea exemple în istorie de oameni a căror menire a implicat sacrificiul ultim. Dar era vorba de moartea trupului, în timp ce sufletul lor a rămas viu şi nealterat. Pe când, dacă nu-ţi urmezi menirea, îţi trădezi sufletul, iar această trădare este periculoasă, pentru că moartea sufletului este o moarte mai adâncă decât a corpului.

3. O viață împlinită presupune împlinirea menirii

Nu poți avea o viață împlinită și împlinitoare fără să-ți împlinești menirea.

Am întâlnit contabile care ar fi vrut să devină actrițe sau dansatoare. Își irosesc și astăzi zilele și frumusețea, priponite în fața calculatorului, fabricând bilanțuri. Mai fac câte o piruetă în fața oglinzii, în timp ce se îmbracă sau se dezbracă, atunci când nu le vede nimeni... Și se simt frustrate. Am întâlnit un psiholog care și-ar fi dorit să devină grădinar. Într-o bună zi, poate la pensie, cu siguranță va avea un peticel de grădină, cu atmosferă nostalgică, unde va trebălui toată ziulica îngrijind plante și flori, dar asta nu va putea compensa bucuria pe care i-ar fi putut-o oferi priveliștea sutelor de oameni care s-ar fi plimbat încântați într-un parc superb, proiectat de el.

Am întâlnit un medic oftalmolog care ar fi vrut să fie profesor de educație fizică. Deși inteligent, este un medic mediocru și plictisit, pentru că nu-și iubește meseria. Probabil că ar fi fost un profesor foarte talentat și îndrăgit de elevi. Directorul unei prospere companii de software și-ar fi dorit să devină arheolog. Poate se va ocupa și de asta cândva, dar nu acum. Acum are alte lucruri „importante" de realizat. Trebuie să facă mai întâi bani, mulți bani, că „ăsta-i un hobby costisitor". Iar când are câteva momente de răgaz, mai vizionează câte un film istoric. Să-și aline dorul. Dacă-i întrebi pe aceşti oameni de ce nu-și urmează chemarea inimii, îți vor răspunde, după un oftat prelung, ceva de genul: „Câștig bine, mi-am făcut deja o situație socială și, oricum, timpul a trecut, acum e deja prea târziu să schimb macazul."

Am spus că menirea înseamnă manifestarea acelei energii divine care s-a întrupat în mod unic în ființa noastră. Dar ce este această energie? Este chiar matricea genetică subtilă din sămânța vieții noastre. Iar menirea este pomul

roditor sau floarea care în mod firesc ar trebui să răsară din această sămânță, spre bucuria şi încântarea altora. A nu ne împlini menirea înseamnă a lăsa ca această minune divină să moară în faşă. Aşa cum informațiile genetice din celulele corpului fizic fac să ne dezvoltăm într-un mod specific, când avem condiții prielnice, tot astfel şi sufletul nostru are un cod genetic subtil, ce răspunde pentru dezvoltarea noastră interioară. Şi această tainică sămânță va încolți, va înflori şi va da roade doar dacă îi oferim un mediu corespunzător. Calea noastră proprie este mediul cel mai prielnic. Iar menirea împlinită este un pom doldora de fructe. Mulți se înfruptă din roadele ei. Serveşte ca o sursă de energie a vieții şi oferă un prilej de încântare. Nu este oare un păcat, o crimă, să o laşi să moară nefructificată? Cum te vei simți în momentul părăsirii acestei lumi, când conştiința te va întreba: „Ce ai făcut cu viața ta?" Ce îi vei răspunde atunci?

În tradiția Egiptului antic se spunea că ființa umană când moare şi ajunge la poarta raiului, trebuie să răspundă la două întrebări: „Ai găsit bucurie în viață?" şi „A fost viața ta un prilej de bucurie pentru alții?" Numai dacă poți răspunde afirmativ la ambele întrebări ai acces în rai. Nimic altceva nu este important, doar bucuria de viață. Cea proprie, dar şi cea oferită celorlalți. Nici cât te-ai rugat, nici ce averi ai adunat, nici de câte ori ai fost la biserică, nici cât ai dat săracilor... doar câtă bucurie ai oferit şi de câtă te-ai bucurat la rându-ți. Este tot ceea ce contează.

Dar nu poți oferi altora ceea ce tu nu găseşti în tine. Pentru a putea oferi bucurie celorlalți, trebuie să-ți oferi ție însuți şi nu este deloc uşor. Micile satisfacții ce vin din obținerea unui obiect personal sau unei poziții sociale dorite, nu sunt sinonime cu acea bucurie de viață la care fac referință aceste rânduri. Sunt doar palide satisfacții efemere cauzate mai degrabă de dispariția momentană a dorinței prin obținerea obiectului ei. Dar în secunda următoare o

altă dorință se naşte şi ne biciuieşte să o urmăm. Lanțul este neîntrerupt.

Bucuriile sufleteşti cu adevărat durabile pot fi oferite doar de acele acțiuni şi realizări care se reflectă ca bucurie în sufletele altora. Astfel cele două întrebări sunt practic una; nu poți răspunde cu „da" la una şi cu „nu" la cealaltă. Este imposibil. Pentru că singura stare de fericire durabilă pe care o putem resimți, este cea pe care o naşte în noi reflectarea, reîntoarcerea către noi a fericirii trezite în sufletele altora. Realizările concrete, produsele finite ale menirii noastre sunt lucruri care generează bucurie, încântare, satisfacție, fericire reală celorlalți. De exemplu îi vindecăm de boli, le oferim trăiri înălțătoare prin opere artistice, îi învățăm lucruri valoroase sau le punem la dispoziție descoperiri şi invenții care le fac viața mai uşoară, mai plăcută. Dacă, prin ceea ce facem, creăm, realizăm, le oferim bucurie oamenilor şi acțiunea aceasta ne oferă bucurie şi împlinire totală şi nouă, atunci suntem pe calea cea bună. Facem ceea ce trebuie. Ne realizăm menirea. Şi, la amurgul unei vieți trăite astfel, vom putea răspunde conştiinței noastre iscoditoare la întrebarea „Ce-ai făcut cu viața ta?" cu sufletul împăcat. Precum faimosul psiholog Karl Gustav Jung pe patul de moarte: „Am făcut ceea ce a trebuit să fac. Nu regret nimic. Plec liniştit şi împlinit."

4. Menirea nu este una şi aceeaşi cu activitatea sau domeniul de activitate...

...chiar dacă orice menire implică activitate într-un anumit domeniu sau în mai multe domenii. Trebuie să facem o distincție. Am auzit adesea: „Rostul meu este să fiu dansator." „Vocația mea? Programator." „Menirea

mea e să fiu educatoare." Acestea sunt meserii, domenii de activitate, pentru care putem simți o chemare şi pe care o numim adesea „vocație". Însă menirea ține de realizări concrete.

Unii se exprimă în termeni şi mai generali: „Menirea mea este să fac bine oamenilor." Aceasta nu este o menire, este o datorie fundamentală a fiecăruia dintre noi. Menirea însă este doar a noastră, este personală şi individualizată. Astăzi există foarte mulți dansatori, enorm de multe educatoare şi din ce în ce mai mulți programatori. Menirea este ce vei realiza ca dansator, educatoare sau programator. Împlinirea menirii de dansator înseamnă să creezi acel dans, acele coregrafii pe care nimeni altcineva nu le poate imagina, decât tu, prin talentul, calitățile, temperamentul, pregătirea pe care o ai, însuflețit de propriile dorințe şi aspirații, care sunt unice şi personale.

Împlinirea menirii de programator înseamnă să elaborezi acele softuri pe care doar tu le poți realiza, care vor fi de mare folos oamenilor, le vor uşura munca, şi de ce nu, chiar îi vor încânta când lucrează cu ele. Gradul de împlinire a menirii tale de dascăl se măsoară prin amprentele pe care le-ai lăsat în sufletele copiilor care ți-au trecut prin mâini. Semințele pe care le-ai plantat în sufletele lor, acele semințe pe care doar tu, şi nimeni altcineva nu ar fi putut să le ofere. Şi nu este vorba doar de a-i învăța să scrie, să socotească, să spună poezii. Aceasta este o parte a meseriei, care ține de datoria oricărui educator. Este vorba despre acele semințe nevăzute, de omenie, care sunt fructele experienței tale de viață, şi care vor da roade în sufletul lor abia mai târziu, atunci când ei nu vor mai fi lângă tine şi poate că nici nu vei vedea rezultatul.

Nici un dascăl nu va rămâne în amintirea elevilor săi doar pentru că i-a ajutat să învețe istoria sau geografia. Asta este datoria lui. Te vor ține minte pentru lucrurile pe care le-ai oferit pe lângă lecții, care nu sunt stipulate explicit în

contractul tău de angajare. Faptul că le asculți problemele, deschiderea sufletului tău care îi face să-şi destăinuie aceste probleme, sau, de ce nu, bucurii. O concepție de viață sănătoasă şi plină de bun simț, ceva din exemplul personal, o bucată din sufletul tău, ceea ce îi va însoți toată viața. Acestea sunt adevăratele merinde folositoare pe care le poți oferi copiilor pentru călătoria lor în viață, pe lângă informațiile concrete ce țin de obiectul tău de studiu însuşite sub îndrumarea ta.

Însă, ca să te porți astfel trebuie să te fi născut pentru a deveni dascăl. Trebuie să aibă legătură cu vocația şi menirea ta. Altfel vei fi un profesor mediocru, chiar dacă te vei strădui din răsputeri, şi nici nu-ți împlinești menirea, chiar dacă sub îndrumarea ta copiii învață dumnezeieşte teorema lui Pitagora. Nu poți fi un dascăl bun dacă menirea ta ține de alt domeniu de activitate, însă poți fi un învățător slab chiar dacă aceasta este activitatea potrivită pentru menirea ta, dacă tu, din lene, comoditate, indiferență sau din cauza unor probleme personale îți vei limita implicarea la minimul necesar, cât să nu fii dat afară din şcoală şi să nu ți se urce elevii în cap.

O muncă de rutină nu duce niciodată la împlinirea menirii. Bine-bine, veți spune, dar ce se întâmplă cu cei care lucrează pe banda rulantă sau la ghişeul de bilete şi care sunt nevoiți să facă aceleaşi activități repetitive zilnic ani de zile sau chiar toată viața. Da, aveți dreptate, acest tip de activitate nu are nicio legătură cu menirea. Robotizarea omului este cea mai jalnică formă de degradare a ființei umane. Evident, există şi astfel de munci care trebuie făcute, şi dacă sunt făcute o anumită perioadă de timp, o lună, două, un an, trei, pot să-ți dezvolte anumite calități utile: răbdarea, perseverența, atenția, simțul responsabilității, dar apoi trebuie să mergi mai departe, să laşi loc şi altora pentru a-şi putea dezvolta asemenea calități. Trebuie să ai curajul să-ți iei rămas bun de la banda rulantă, să-ți

continui drumul şi să foloseşti experienţa acumulată pentru realizarea propriei tale meniri. Tragedia este când, din inerţie, din comoditate, din cauza unor avantaje materiale sau a fricii de schimbare rămâi lungi decenii lucrător de bandă rulantă.

Persistă încă prejudecata neghioabă că dacă ai învăţat o meserie, asta trebuie să faci toată viaţa, dacă părinţii te-au trimis la o şcoală de finanţe înseamnă că trebui să stai la ghişeul unei bănci până la mult aşteptata pensie, cel mult să te muţi cândva într-un birou, cu un scaun mai impunător şi singurele tale realizări să fie sporirea rezervelor băncii pe seama debitorilor. Experienţa pe care ai dobândit-o în universul cifrelor şi capacitatea de a simţi pulsul nevăzut al fluxurilor financiare îţi pot servi şi la alte activităţi, mult mai creatoare, mult mai incitante, care oferă reale satisfacţii şi care, evident, sunt necesare pentru a-ţi realiza menirea. Trebuie să ai capacitatea de a-ţi ridica şezutul de pe scaunul de la birou, să mai stea jos şi alţii, care au şi ei nevoie poate de această experienţă.

Schimbarea periodică a activităţilor pe care le realizezi, poate fi foarte reconfortantă pentru armonia interioară, iar în cazul multor meniri este chiar indispensabilă. Nu că ar fi musai să-ţi schimbi meseria, dacă-ţi place şi te împlineşte ceea ce faci. Acesta este chiar un semn că eşti pe calea ta. E vorba să nu-ţi faci meseria ca pe o rutină. Să cauţi să faci lucrurile într-un mod creativ, să ai o atitudine exploratoare, inovatoare. Să nu fii un simplu executant al sarcinilor impuse de alţii pentru că astfel îţi privezi sufletul de o hrană esenţială: energia creatoare. Şi mai este ceva. Trebuie să fii capabil să mergi mai departe ori de câte ori auzi în inima ta bătaia ceasului schimbării. A te complace să faci ani de zile o muncă ce nu te împlineşte, doar ca să ai din ce trăi, înseamnă să-ţi vinzi sufletul... pentru bani.

Noroc că viaţa, în generozitatea ei nemărginită, face uneori ca întreprinderile să mai dea faliment, companiile

să facă restructurări, să fim daţi afară de la locul de muncă „sigur" şi să ne trezim în binecuvântata situaţie în care şutul în fund de provenienţă divină ne împinge să facem un pas înainte, să ne descurcăm, să fim creativi. Asemenea situaţii sunt semne clare care ne impulsionează să ieşim din rutina ucigătoare, să ne punem serios problema găsirii şi împlinirii rostului vieţii. Cu condiţia să nu cădem din nou în capcană şi să alergăm disperaţi după un alt job doar ca să facem bani...

Dar să nu înţelegeţi greşit. Nu e vorba să ne înhămăm docili la carul menirii, să renunţăm la a câştiga bani, să îmbrăcăm haina ascetului sau a filantropului care îşi sacrifică propria viaţă cică „în folosul şi spre binele oamenilor". Nu. Este vorba doar să ne dăm seama că este o imensa păcăleală să credem că trebuie să trudim în primul rând pentru a câştiga bani, ca să avem din ce ne întreţine familia, să ne plătim facturile, sau, la un alt nivel, să ne schimbăm maşina o dată pe an, să ne construim vile sau alte asemenea lucruri serioase. Iar dacă ne mai rămâne ceva timp şi energie (de obicei nu rămâne), să facem sub formă de hobby alte activităţi care simţim că ne împlinesc. Este cea mai tragică eroare de gândire a majorităţii oamenilor din societatea actuală. Mai rea decât o boală, pentru că face mai multe victime la nivel de conştiinţă decât au izbutit să facă epidemiile de ciumă în Evul Mediu.

Avem dreptul divin să facem ceea ce ne place să facem, ceea ce ne produce încântare şi bucurie, ceea ce simţim că ne împlineşte şi ceea ce aduce real folos şi încântare şi altora – şi să trăim din aceasta. Să nu ne vindem sufletul pentru bani. E drept că pentru asta trebuie să fim creativi, să descoperim noi şanse, să deschidem noi drumuri, să ştim să ne vindem ideile, să găsim soluţii la problemele care apar, să ne susţinem cu entuziasm şi perseverenţă planurile. Dacă suntem hotărâţi să îmbrăţişăm un asemenea mod de viaţă şi să ne împlinim rostul, vom fi în perfectă armonie

cu sufletul nostru, iar el ne va inspira cum trebuie să facem lucrurile. Trebuie doar să învățăm să aplecăm urechea la şoaptele lui.

5. Implică realizări concrete

Împlinirea menirii înseamnă să aducem pe lume anumite lucruri – obiecte materiale, invenții, opere artistice, realizări în domeniul social, descoperiri ştiințifice, inovații economice, demersuri politice, orice, cu condiția să conțină cele trei elemente esențiale: să fie util, să fie valoros şi să încorporeze un element de noutate. Şi evident, să fie prilej de bucurie pentru cel care îl realizează.

A fi scriitor nu este o menire, este doar un domeniu de activitate. Cartea pe care o scrii însă, poate fi un produs al menirii. Dar nu orice carte publicată face parte din menirea autorului. Strădania de a tot scrie cărți, a celui care a conştientizat că mânuieşte bine condeiul şi consideră că este de datoria lui să scrie, nu duce neapărat la împlinirea menirii ca scriitor. Cum nici nevoia stringentă de autoafirmare, setea de recunoaştere sau perspectiva unui câştig financiar nu aduc pe lume neapărat scrieri inspirate şi valoroase. Ca scriitor eşti hărăzit să scrii o anumită carte sau anumite cărți pe care doar tu le poți scrie, care transmit măcar o fărâmă de înțelepciune de viață autentică, pe care tu însuți ai descoperit-o şi pe care doreşti să o dăruieşti cu generozitate şi altora. Scrierea unei cărți care nu conține asemenea lucruri este doar o pierdere de vreme, o irosire de energie şi talent, care nu te apropie de împlinirea menirii tale, chiar dacă scrisul este activitatea cea mai potrivită pentru a-ți împlini rostul în viață şi tu chiar scrii de zor, conştiincios.

A lucra ca arhitect, a face calcule de rezistență, a proiecta clădiri de duzină nu duce neapărat la împlinirea menirii de arhitect. De regulă trebuie să vii cu soluții inovatoare, fie tehnice, de natură estetică sau care țin de materialele folosite. Soluții pe care doar tu le poți găsi, datorită cunoștințelor, experiențelor şi preocupărilor tale care se combină într-un mod unic şi specific ție. De exemplu, dacă te interesează principiile Feng Shui, va fi de datoria ta să proiectezi clădiri care țin cont de aceste principii şi astfel contribuie din plin la sănătatea fizică, psihică şi intelectuală a beneficiarilor. Dacă eşti preocupat de reîntoarcerea la un mod de viață mai natural sau de conservarea mediului va trebui, probabil, să inițiezi o nouă tehnologie de construcții „bio". Dacă te simți atras de secretele geometriei sacre şi ale energiei undelor de formă, va trebui să te documentezi temeinic în această direcție şi apoi să proiectezi edificii care prin simpla îmbinare a formelor generează influența benefică dorită.

Să proiectezi hala de fier pe modelul deja existent al vreunui lanț de hipermarketuri, deşi poate fi o experiență utilă, cu siguranță nu te va duce la împlinirea rostului tău de arhitect, chiar dacă vei primi o răsplată financiară generoasă din partea beneficiarului. O creație autentică, o realizare specifică menirii tale te va reflecta pe tine, nu va putea fi confundată cu realizarea nimănui, chiar dacă anumiți parametri vor fi fixați de cei care ți-au comandat lucrarea. Va fi materializarea unei părți din sufletul tău.

În esență rezultatul menirii este fărâma noastră de realizare inspirată pe care o adăugăm acestei lumi, este participarea noastră alături de Marele Creator la crearea acestui Univers, la scara noastră microcosmică. Dumnezeu acționează prin oameni, iar menirea este ceea ce Dumnezeu realizează prin fiecare dintre noi. Nu o va face fără acordul nostru, fără participarea noastră, fără eforturile noastre pentru că în acelaşi timp ne-a înzestrat şi cu libertatea de a

alege. Dar ca să ne împlinim menirea, trebuie să facem acele lucruri care sunt în armonie perfectă cu sufletul nostru şi ca atare cu voința divină.

De unde le putem afla? De unde putem şti dacă activitatea în care urmează să ne implicăm, dacă lucrul pe care dorim să-l realizăm, este sau nu în armonie cu aspirațiile sufletului nostru şi cu voința divină? Nu este simplu, dar nici imposibil. Ne ocupăm de asta în partea de „Praxis".

6. Creativitatea este indispensabilă

Împlinirea menirii implică să dăm naştere la ceva nou, ceva ce nu a făurit încă nimeni. Sunt realizări cărora doar noi le putem da viață. Nu avem de unde să le luăm de-a gata, nu avem de unde să le copiem. Trebuie să le creăm noi înşine. Pentru aceasta avem să ne dinamizăm capacitatea creativă.

Cunosc un tâmplar din Veneția care sculptează maşini, cel puțin la fel de pitoreşti şi de atractive ca gondolele tradiționale de pe arterele acvatice ale oraşului Venerei. Totul este făurit din lemn, de la banchete şi volan până la schimbătorul de viteze şi carcasa de la dvd player. Face multe modele, de la cele retro cu alură aristocratică, până la cele de tip sport cu linii extravagante. Le vinde la prețuri considerabile pentru că sunt unicate. Fiind o persoană creativă nutreşte o repulsie firească față de producția în serie. Dacă-l întâlneşti, îți dă sentimentul de om plin de energie, de bucurie de viață, cu un zâmbet strengăresc pe buze, cu un deosebit simț al umorului... şi cu adevărat împlinit. Şi nu doar pentru că ideea inspirată i-a adus o avere frumuşică, ci pentru că face ceea ce îi place şi pentru

că practică tâmplăria la nivel de artă. Putea să rămână şi el un simplu meşteşugar, ca mulţi alţii din breaslă, să facă mese, scaune şi uşi de serie şi să trăiască decent de pe urma muncii lui. Dar oare ar fi fost la fel de împlinit şi îndrăgostit de viaţă?

Viaţa trăită în mod creativ nu ajută doar la împlinirea menirii, ci îţi conferă şi o misterioasă energie, un tainic entuziasm demn de admiraţie. Şi asta pentru că între menire şi creativitate există o strânsă legătură şi în celălalt sens: creativitatea se manifestă cel mai bine atunci când ne aflăm pe calea împlinirii menirii noastre. Jerry Gillies, un faimos autor de cărţi motivaţionale şi realizator de emisiuni radio, spunea: „Îţi vei recunoaşte calea imediat ce ai păşit pe ea, pentru că dintr-o dată vei dispune de toată energia şi inspiraţia de care ai nevoie." Este unul dintre indicatoarele cele mai precise ale faptului că ne-am identificat corect menirea.

Evident, nu este vorba de a crea din nimic. Nu trebuie să reinventăm roata, avem posibilitatea să ne folosim de tot ce ne este util din rezervorul de cunoştinţe şi experienţe ale umanităţii, la fel cum şi rezultatul menirii noastre va îmbogăţi cu ceva nou patrimoniul omenirii. Se va integra perfect în armonia totului. Însă modul de combinare a cunoştinţelor şi lucrurilor deja existente cu cele pe care noi înşine le descoperim, este unic şi specific fiecăruia dintre noi. Acest spirit explorator şi inovator ne branşează la un tainic izvor de energie şi entuziasm, la care de regulă doar oamenii creativi au acces.

Toţi cei care şi-au descoperit menirea şi se avântă temerari în împlinirea ei simt un puternic impuls creator şi o abundenţă de energie generatoare care-i susţine în tot ceea ce fac, îi face inventivi, îi ajută să găsească uşor soluţii inspirate la problemele care apar, îi alimentează cu puterea pasiunii în momentele de cumpănă şi îi umple cu o generoasă încântare în anotimpul succesului. Această

energie nu se manifestă doar în activitățile strict legate de realizarea menirii, ci într-un mod firesc, asemenea undelor concentrice pornite de piatra aruncată în apă, cuprinde treptat toate celelalte planuri ale vieții: planul material, cel relațional şi cel spiritual. În ultimă instanță creativitatea este manifestarea Divinului Creator din noi înşine şi prin noi înşine. Prin activitatea creatoare devenim părtaşi la actul creației macrocosmice.

7. Dorințele profunde ale sufletului ne arată calea

Cum poți descoperi care îți este menirea? De unde îți poți da seama dacă îți trăieşti „legenda personală" sau doar vreo copie palidă a unui destin străin de natura ta. De unde ştii dacă viața ta este țesută din fire toarse de pulsațiile propriei inimi sau este doar un film hollywoodian, cu scenariu bine construit care creează suspans, te ține în alertă, dar care, chiar şi după consumarea happy-end-ului, te lasă cu o stranie neîmplinire... pentru că este o construcție artificială.

Cum ar fi oare cu putință să afli care este linia melodică cel mai bine de intonat ca să fii în armonie cu Marea Simfonie a Vieții? Există o cale foarte simplă şi deosebit de dificilă în acelaşi timp: Trebuie să îți urmezi dorințele şi aspirațiile. CELE PROPRII. Nu pe ale altora, însuşite pe neobservate ca şi cum ar fi ale tale. E foarte simplu pentru că se află în tine, nu trebuie să mergi nicăieri ca să le găseşti, nu ai nevoie de nimeni care să-ți spună ce ai de făcut. Şi este extrem de dificil pentru că trebuie să faci diferența între adevăratele tale dorințele şi cele care ți-au fost insuflate de ceilalți. Asta necesită autocunoaştere, o bună capacitate autoreflexivă,

sinceritate şi putere de discernământ. Lucruri care se pot dobândi dacă îţi doreşti cu adevărat.

Profunzimea de la care vin aceste dorinţe îţi poate oferi un indiciu util.

Dorinţele şi aspiraţiile proprii sunt gravate în suflet, iar cele preluate de la alţii prind rădăcină doar în solul superficial al egoului. Chiar dacă la împlinirea menirii contribuie fiinţa noastră în întregime, cunoaşterea menirii se află înscrisă în arhiva sufletului sub forma dorinţelor şi aspiraţiilor cele mai profunde şi mai sincere. Aceste marcaje salvatoare pe un drum de munte nestrăbătut trebuie descoperite şi urmate, în ciuda tuturor greutăţilor şi obstacolelor pe care le întâlnim. Însă îndemnurile dorinţelor şi aspiraţiilor profunde nu sunt uşor de perceput. Vocea lor este suavă şi misterioasă, ca foşnetul frunzelor copacului ce creşte în piaţa centrală a unui oraş aglomerat. Trebuie să te opreşti din goana ta, măcar pentru câteva clipe, să asculţi în tăcere şi cu atenţie ca să poţi descifra mesajul. Dorinţele egoului sunt zgomotoase şi insistente, şi în fiinţa celui neatent reuşesc să înăbuşe chemarea sufletului. Paradoxal este că de cele mai multe ori dorinţele egoului nici măcar nu sunt dorinţele noastre, le-am preluat, fără ca măcar să ne fi dat seama, din mediul în care trăim, de la părinţi, de la profesori, de la prieteni. Poate provin din concepţiile şi *trend*-urile vehiculate în sutele de reclame agresive cu care suntem bombardaţi zilnic.

N-ar fi nici o problemă dacă dorinţele egoului şi cele ale sufletului s-ar suprapune, s-ar potenţa reciproc, însă, de obicei sunt în contradicţie. Nu întotdeauna, există şi excepţii. Ele pot să se şi alinieze foarte bine în anumite situaţii. Aşa că nu există nici o regulă care ar putea să ne scutească de învăţarea artei introspecţiei profunde.

Ai simţit adesea că mintea spune una, iar inima cere altceva. Ce alegi? Ar fi de dorit să-ţi urmezi chemarea inimii, dar asta nu e simplu şi accesibil oricui. Uneori,

dorințele egoului se deghizează abil în „dorințele inimii". Trebuie o mare tenacitate să poți face diferența între aceste voci. Trebuie să-ți dezvolți „auzul" printr-un antrenament perseverent. Şi până te antrenezi în ascultarea aspirațiilor sufletului, chiar şi împlinirea dorințelor egoului îşi are rostul în economia vieții pentru că te poate atrage în experiențe de viață necesare formării tale – de regulă experiențe mai puțin plăcute, chiar dezamăgitoare, dar cel care are obiceiul să se amăgească trebuie, în final, să se şi dez-amăgească cumva...

Atât timp cât încă nu ne-am dezvoltat acel simț tainic care detectează aspirațiile sufletului este oricum mai bine să urmăm chemarea dorințelor proprii, chiar ale egoului fiind, decât să urmăm ceea ce alții îşi doresc pentru noi. Acesta chiar ar fi lipsit de sens, pentru că ne oferă doar experiențe fără utilitate pentru noi. Dar atenție, asta nu înseamnă că dorința altcuiva nu poate coincide cu dorința noastră, chiar cu cea profundă, cea de la nivelul sufletului. Ele pot fi în acord perfect. Doar că trebuie să verificăm aceasta prin introspecție. Asta-i tot.

Cel mai indicat mod de a proceda este să învățăm arta introspecției, arta sondării tainelor sufletului, singura care ne poate face conştienți de aspirațiile noastre profunde, într-o sintonie perfectă cu armonia divină. Măiestria în arta introspecției ne învață să deosebim dorințele sufletului de cele ale egoului. Urmându-le pe primele, nu putem da greş.

Menirea şi societatea

8. Înglobează ceea ce facem pentru ceilalți

„Valoarea unei vieți constă în serviciul oferit ca răspuns la nevoile reale ale oamenilor."

Sándor Márai

Cheia este: „a servi". Spuneam că împlinirea menirii în viață presupune realizări concrete. Dar nu orice fel de realizări. Este vorba de realizări concrete în folosul celorlalți, chiar dacă acestea, în mod firesc, implică şi anumite avantaje personale. Însă trebuie să înțelegem acest „ceilalți" într-un sens mai larg. Nu se referă doar la familie, la prieteni sau la cunoştințe apropiate. A ne construi o casă, a munci din zori până seara doar ca să ne întreținem familia, a-i susține financiar pe copii noştri până ies de pe băncile facultății, nu înseamnă împlinirea menirii. Menirea, de regulă, implică mai mult decât atât. Este ceea ce facem în folosul unei comunități mai largi, din care fac parte şi persoane pe care nici măcar nu le cunoaştem. Poate fi o comunitate locală, o națiune, sau întreaga omenire.

A ne întreține familia, a-i susține pe cei care depind în mod direct de noi nu este o menire, este o îndatorire morală, pe care trebuie să o îndeplinim, altfel cei din preajma noastră vor avea de suferit. Dar pe lângă asta

rămâne să ne împlinim şi menirea. Nu toată lumea trebuie să-şi construiască o casă sau să-şi întemeieze o familie, dar cu toţii avem câte-o menire de împlinit. Menirea nu este o îndatorire morală, poate că nu va suferi nimeni în mod direct dacă nu o facem, poate că nici nu va şti nimeni care a fost acel lucru pe care nu l-am făcut... poate nici măcar noi. Doar că prin această lipsă lumea va fi puţin mai săracă, iar noi am ratat o şansă divină de a ne transforma, de a trăi fericiţi şi împliniţi.

A face lucruri spre folosul altora nu înseamnă neapărat voluntariat în sfera socială, acţiuni de caritate pentru copiii orfani sau persoane cu dizabilităţi. Deschiderea unei afaceri, care oferă produse sau servicii cu adevărat utile şi necesare oamenilor, poate duce la împlinirea menirii, chiar dacă aduce şi beneficii personale însemnate. Avantajele materiale proprii şi ajutorul oferit altora nu se exclud. Nu-i cazul să-ţi împarţi averea săracilor şi după aceea să te duci şi tu alături de ei la cerşit – decât dacă menirea ta specifică implică acest lucru. Dar în majoritatea cazurilor simbioza dintre prosperitate şi serviciul oferit comunităţii este, dimpotrivă, un semn de integrare în armonia firească a lucrurilor. La fel ca în natură. Pomul plin de fructe se îngrijeşte de perpetuarea propriei specii, dar oferă hrană şi clipe de bucuria savorii şi celui înfometat.

A face bani nu este o menire, chiar dacă chemarea ta specifică te atrage către domeniul afacerilor, dar a face ceva cu banii pe care i-ai obţinut, a face lucruri cu adevărat utile oamenilor, poate duce la împlinirea menirii.

Ce nu este menirea?

De exemplu străduania de a doborî recorduri... chiar dacă mulţi sportivi de performanţă, convinşi că fac ceea ce trebuie, îşi pun viaţa şi înzestrările în slujba unor asemenea scopuri. Trebuie să cheltuieşti o imensă cantitate de energie şi de timp, doar pentru a fi cu câteva sutimi de secundă

mai bun decât alții. Obținerea aurului olimpic nu duce la împlinirea menirii. Gloria în sine nu folosește nimănui, nici măcar sportivului, iar menirea este întotdeauna ceva folositor.

Când artificiul gloriei s-a stins, mulți sportivi, care în urma unor eforturi supraumane au câștigat un campionat, simt un imens gol lăuntric. Apare firesc întrebarea: și acum, încotro? Recordurile obținute, partidele câștigate pot aduce clipe de euforie a succesului, efemere ca succesul însuși, dar nu pot aduce acea împlinire pe care păreau că îl promit. Adevărata împlinire durabilă se naște din lucrurile realizate pentru folosul altora, iar recordul nu-i ține de foame nimănui și nici nu te poți încălzi la lumina lui artificială. Faima pe care o asemenea performanță poate aduce sportivului, clubului sau țării, nu răspunde la o nevoie umană reală, este doar rezultatul unei dorințe deșarte de mărire. Varianta pe timp de pace a războaielor de cucerire.

Sportul însă, chiar sportul de performanță, ne poate dezvolta calități utile și necesare împlinirii menirii noastre – în primul rând ne pune față-n față cu propriile limitări și ne insuflă dorința de a le depăși. Ne dă forță, curaj, încredere în sine și multe alte calități extraordinare, dar sportul de performanță poate servi doar ca o pregătire pentru menire, nu este menirea însăși. Cine se oprește aici, cu siguranță își ratează rostul existenței. Să nu confundăm scopul cu mijloacele.

Cazul fericit este când după ce i-a apus steaua gloriei personale, un sportiv de performanță devine antrenor și îi inițiază pe cei tineri în tainele autodepășirii, ale bucuriei efortului conștient, îi face să înțeleagă importanța unei vieți sănătoase, a spiritului de echipă, a respectului reciproc și a spiritului de fairplay. Astfel are șansa să-și împlinească menirea, dar o va face pe deplin doar dacă strădania lui va fi îndreptată spre a trezi calități umane autentice în cei

pe care îi antrenează şi nu spre a implanta în mintea lor vise deşarte de preamărire personală. Pentru că rezultatele menirii aduc un real folos celor cărora li se adresează, dar recordurile, chiar dacă oferă avantaje financiare şi contribuie la autoafirmare, nu folosesc nimănui.

Cartea Recordurilor este un ilustru catalog al rataților în ceea ce priveşte menirea - contrar viziunii generale şi a valorilor acceptate de societatea actuală. Aceşti oameni, cu talentul, cu tenacitatea, cu perseverența lor înnăscută, cu siguranță ar putea realiza lucruri extraordinare şi cu adevărat folositoare, dar într-o societate competitivă, ca cea actuală, în care valorile umane sunt în mare parte pervertite, în care mărirea, gloria, succesul personal, sunt considerate realizări de cel mai înalt rang, Cartea Recordurilor devine un simbol. Un simbol grotesc al nonvalorii deghizată în straie prețioase. Societatea Recordurilor şi-a dezvoltat puternice structuri anti-menire. A-ți împlini menirea în aceste condiții sociale este cu adevărat un act „anti-social".

A urca Everestul poate constitui un antrenament extraordinar pentru a dezvolta calități excepționale, necesare împliniri menirii tale, deci, dacă ai asemenea dorințe, care izvorăsc din adâncul sufletului tău, este bine să le dai curs. Poate fi o experiență de viață utilă, însă, cucerirea înaltului montan nu înseamnă realizarea vreunei meniri. După ce ai făcut-o, trebuie să te întrebi, cum poți fructifica aceste calități excepționale spre binele şi încântarea altora. Edmund Hillary, după cucerirea Everestului în 1953, şi-a dedicat mare parte a vieții lui ajutorării comunităților de şerpaşi din Nepal şi protecției mediului în zonele montane. Prin Fundația Himalayană pe care a înființat-o, a contribuit la construirea multor şcoli şi spitale în acele zone izolate de lume. Pentru că nu-l interesa doar cucerirea piscurilor greu accesibile şi recunoaşterea oficială a recordurilor obținute ci îl interesau în primul rând oamenii cu care venea în contact, viața lor, problemele lor, nevoile lor reale.

Doar o asemenea atitudine poate duce la identificarea corectă a menirii în viață. Iar această atitudine trebuie să fie dublată de discernământ. Trebuie să-ți dai seama ce este util şi ce nu, să faci diferența între valoare şi nonvaloare. Nu este un demers simplu. Mintea este abilă în a găsi explicații şi justificări filantropice chiar şi pentru dorințele cele mai egotice. Toate atrocitățile, şi crimele, şi războaiele, şi revoluțiile sângeroase au fost declanşate „pentru binele oamenilor" – în realitate toate, fără excepție, au ca motivație reală interesele egoiste ale celor puțini.

Pentru a-ți găsi menirea este nevoie de o sinceritate absolută şi de eliminarea tendinței bine-înrădăcinate a autopăcălirii. Nu este necesar să devii cel mai bun – trebuie să devii *tu însuți*. Nu este necesar să devii faimos, trebuie să devii *autentic*.

9. Este un act de manifestare a iubirii

Faptul acesta decurge în mod firesc din cele afirmate până aici. Conştient sau nu, cei care îşi îmbrățişează menirea, o fac din dorința de a ajuta, de a face viața altora mai uşoară, mai frumoasă, mai împlinitoare, sau din nevoia de a rezolva probleme reale, mai mult sau mai puțin grave, cu care se confruntă anumite grupuri de oameni sau întreaga mare familie a omenirii. Acest spirit de ajutorare, ce se naşte din starea de compasiune pentru semenii noştri, are ca izvor energia iubirii. Ori de câte ori simțim dorința de a ajuta pe cineva, ceea ce ne însufleţeşte în acele clipe de grație este chemarea iubirii.

Un medic francez a înființat în jungla boliviană un mare centru de recuperare a tinerilor toxicomani. Înainte a petrecut şapte ani alături de şamanii indieni pentru a

învăța secretele plantelor de leac şi ale ritualurilor sacre vindecătoare. Iar acum lucrează zi şi noapte pentru ca în fiecare an sute de tineri, aflați în pragul autodistrugerii să poată reveni la o viața normală, ba chiar mai mult, la o viață călăuzită de valori spirituale. Asemenea eforturi nu le faci dintr-un simplu spirit de aventură.

Fructele menirii îşi trag seva din sentimentul compasiunii şi al iubirii, chiar şi când nu suntem conştienți de asta. Iubirea pentru semenii noştri este cea care ne susține, ne dă entuziasmul specific şi forța pentru a înfrunta greutățile inerente. Rezonanța misterioasă cu această energie divină face ca ceea ce realizăm să fie cu adevărat benefic, util şi valoros, şi nu doar un mijloc de punere în aplicare a planurilor noastre de autoafirmare. Ea ne inspiră să luăm decizii corecte în situații dificile sau în momente de cumpănă. Ea ne binecuvântează acțiunile şi rezultatele lor cu acea vibrație misterioasă, care face ca şi ceilalți să fie atinşi, adesea nebănuit, de miracolul iubirii. Acțiunile dezinteresate au acest dar. Când ne preocupă mai puțin avantajele personale, avem şansa să ne aplecăm mai mult asupra nevoilor reale ale celor cărora ne adresăm.

O acțiune dezinteresată, susținută de iubirea trezită în inima noastră, are şansa de a trezi iubirea şi în alte inimi. Este un fenomen magic binecunoscut de inițiați. Tot ceea ce trezim în sufletul oamenilor, se reflectă şi în sufletul nostru, ne încarcă, ne umple, ne îmbogățeşte. Dacă prilejuim un moment de bucurie cuiva, chiar dacă nu suntem prezenți, să vedem pe fața lui expresia bucuriei, încântarea pe care am trezit-o se va reflecta, în mod tainic, şi în noi. Va fi răsplata noastră nebănuită pentru ce am făptuit. Iar dacă reuşim să trezim bucurie în sufletele a mii de oameni, efectul asupra noastră este înmiit – este aritmetică simplă.

Întotdeauna avem parte, cu adevărat, de tot ceea ce am trezit prin atitudinile, activitățile şi realizările noastre în sufletul oamenilor. şi acest lucru nu ni-l poate lua

nimeni. Dacă trezim bucurie, primim bucurie, dacă trezim fericire, avem parte de fericire, dacă trezim iubire, vom fi copleşiţi de iubire. Şi nu putem păcăli pe nimeni. Este vorba de stări care se trezesc în mod real, n-ajunge să ni le închipuim doar. În zadar ne motivăm acţiunile egotice prin explicaţia că vrem să facem bine altora. Nu ţine. Degeaba vrem să acţionăm ca legendarul Bulă, „ajutând" o bătrână să traverseze strada, desi ea nu dorea aceasta, doar ca să facem o faptă bună.

Trebuie să observăm nevoi reale şi lor să le răspundem. Altfel nu vom trezi nimic frumos în inimile altora şi ca urmare nu se va reflecta nimic frumos nici în inima noastră. În schimb dacă acţiunile şi realizările noastre izvorăsc din iubire, din compasiune, ele cu siguranţă vor fi de un real folos şi altora. Iar răsplata noastră, chiar fără să ne aşteptăm la asta, va fi pe măsură. Este unul din motivele pentru care cei ce-şi împlinesc menirea sunt la rândul lor împliniţi. Ceea ce trezesc în sufletele altora devine hrana propriului lor suflet care astfel creşte, se maturizează şi se îmbogăţeşte neîncetat.

La fel cum actul creator divin, care dă naştere Universului, este un act de iubire, şi actul creator al celui ce-şi împlineşte menirea, este o materializare a ceea ce face pentru ceilalţi din iubire. Astfel, în chip firesc, ceea ce înfăptuim în cadrul menirii stă sub semnul frumuseţii şi armoniei. De regulă, chiar şi când nu ne dăm seama, urmărim să aducem în lume frumosul, armonia şi binele, indiferent de menirea pe care o avem. Iar armonia şi frumuseţea nu reprezintă altceva decât Iubirea ce capătă formă şi Adevărul care prinde viaţă.

10. Relațiile interumane pot ajuta, dar pot şi împiedica realizarea menirii

O relație armonioasă cu cei din jur este cina cea de taină ce-ți hrăneşte sufletul. Îți sporeşte entuziasmul, îți dă putere de acțiune, te ajută să simți că ceea ce faci este de folos. Starea de îndrăgostire, la fel şi sentimentul unei prietenii adevărate îți dă aripi, îți îmbogățeşte munca şi opera cu acea atingere a sublimului, a magicului, a divinului care te orchestrează în armonia totului, şi face ca într-un mod tainic însuşi Dumnezeu să le vorbească oamenilor prin rezultatele muncii tale – prin limbajul său specific: cel al fericirii, al încântării, al misterului. Nu contează dacă este vorba de o poezie inspirată sau de un pantof bine confecționat, care-i vine ca turnat celui care-l poartă, îl încântă şi-i dă senzația de perfecțiune. Poți încarna perfecțiunea, bucuria şi armonia divină în orice: într-o casă pe care o proiectezi, într-o mâncare pe care o prepari, într-o lecție pe care o pregăteşti sau o conferință pe care o susții.

Relația armonioasă cu cei din preajma ta este izvorul de frumusețe ce-şi găseşte oglindirea în lucrurile pe care le înfăptuieşti. De aceea primeşte cu bucurie şi recunoştință orice relație de iubire, de prietenie cu care însuşi Dumnezeu te binecuvântează. Ar fi o greşeală să refuzi un asemenea dar pe motivul că sarcinile menirii tale nu-ți lasă răgaz pentru momentele de sărbătoare ale comuniunii în inimă cu ființele dragi. Fii convins că nu există nici o formă de menire incompatibilă cu iubirea sau prietenia.

Este adevărat că împlinirea menirii presupune o asumare necondiționată, o dăruire din toată inima, nu poți face lucrurile „în doru lelii"... dar nu îți cere neapărat tot timpul tău, decât poate pentru anumite perioade. Pe termen lung există un echilibru firesc al vieții, care-ți asigură răgazul necesar să iubeşti, să petreci timp cu prietenii, cu familia, să le acorzi ajutor celor care au nevoie de ajutorul

tău, să ai vreme pentru odihnă, pentru toate acele lucruri care te bucură, chiar dacă ele nu fac parte din sarcinile menirii tale. De exemplu: să călătoreşti, să faci sport, să pictezi, să cânți la un instrument muzical, să meditezi sau să faci orice fel de practică spirituală. Într-o conduită de viață echilibrată ai timp pentru toate acestea, chiar pe măsură ce-ți împlineşti menirea. Iar dacă din orgoliu, lene sau inconştiență refuzi aceste sublime daruri ale vieții, faci o greşeală imposibil de răscumpărat.

Şi acum cealaltă față a monedei. Intrând în relație cu oamenii trebuie să fii cu mare băgare de seamă, pentru că multe interese egoiste se deghizează în iubiri şi prietenii. Asemenea persoane, mânate de o perfidă gelozie, poate chiar inconştient şi arareori pe față, vor încerca să te abată de la misiunea ta. Ei au senzația că timpul pe care îl acorzi muncii tale este furat din timpul pe care trebuie să-l petreci cu ei, că energia cu care ar trebui să le rezolvi problemele, să le alini suferințele sau să le alungi singurătatea, tu o foloseşti „în scopurile tale egoiste". Atenție la şantajul sentimental! Este marea piatră de încercare a oricărui om ce a semnat un contract cu Divinul sau cu propria conştiință pentru îndeplinirea unei sarcini nobile. Ataşamentul față de oameni, situații de viață sau relații poate constitui un real obstacol în realizarea menirii. Ataşamentul îți întunecă mintea, îți alterează percepția justă asupra realității, te face slab şi vulnerabil, te forțează la soluții de compromis.

Există situații în viața oricărui om, în care sarcinile asumate îi cer, ca pentru perioade mai lungi sau mai scurte de timp, să se despartă de cei dragi, sau să-şi folosească timpul exclusiv pentru munca lui. Sunt anumite piscuri pe care trebuie să le urci singur, unde nu te poate urma nici mama, nici iubita sau iubitul şi nici cățelul tău drag. Sunt momente în viață când trebuie să înfrunți singurătatea. Şi să înfrunți tristețea din ochii celor pe care îi părăseşti, la fel cum vei avea de înfruntat şi tristețea ce apare în inima ta când îi

vezi trişti. Dar va fi o tristeţe sacră, purificatoare, o tristeţe fără existenţa căreia lumea însăşi ar fi foarte tristă. Şi apoi mai e propria ta frica de singurătate. Învaţă s-o înfrunţi cu înţelepciune. Este singura ta şansă ca să devii părtaş, măcar pentru câteva clipe, la singurătatea tainică a lui Dumnezeu.

Rostul tău primordial nu este să le ţii companie celor cărora le este frică să rămână cu ei înşişi, şi îşi caută mereu, cu înfrigurare, un sprijin exterior, incapabili să simtă adevăratul sprijin: cel din interiorul propriei lor fiinţe. Rostul tău este să-ţi găseşti propriul drum în viaţă, ceea ce te va face un veşnic călător pe învolburatele ape ale vieţii relaţionale. Iar sosirile şi plecările, precum şi întâlnirile şi despărţirile sunt parte din viaţa călătorului. Aceste despărţiri temporare, aceste plecări vor fi totodată şi adevărate teste pentru prietenii tăi, pentru cei care afirmă că ţin la tine. Prietenii falşi te vor părăsi, răniţi în amorul propriu şi jigniţi că ai considerat alte lucruri mai importante decât „prietenia" lor. Cei adevăraţi însă, chiar dacă nu te vor înţelege pe deplin, vor accepta cu bunăvoinţă deciziile tale, te vor susţine cu gânduri bune cât timp eşti departe şi se vor bucura cu adevărat la ora întoarcerii tale. Şi tot ei vor fi aceia care se vor înfrupta din darurile oferite de inima ta îmbogăţită acum de atingerea tainică a divinului.

Este adevărat, că există şi anumite meniri sau misiuni speciale care te vor cu totul, pe care n-ai cum să le împlineşti trăind în acelaşi timp şi o viaţa socială obişnuită, cu copii, cu familie, cu pisici, cu un loc de muncă stabil şi cu gândul la o pensie liniştită. Există misiuni care necesită sacrificii. Toţi aceia cărora Dumnezeu le-a rezervat o asemenea menire şi au asumat-o, trăiesc într-o tainică singurătate, chiar şi în momentele în care sunt înconjuraţi de oameni. Sufletul lor sălăşlueşte într-un lăcaş unde nimeni nu-l poate vizita, chiar şi atunci când trupul lor îşi face drum printre oameni. Iisus spunea că cei care îl urmează pe el trebuie să-şi părăsească familia, pe cei dragi... este unul

din cele mai teribile îndemnuri ale Sfintei Scripturi. Dar el se adresează celor „aleşi", celor care simt în mod clar şi inconfundabil în inima lor chemarea Divinului: celor care au de împlinit o importantă misiune spirituală. „Orice om căruia Dumnezeu i-a încredinţat o asemenea misiune şi o acceptă, este nevoit să accepte şi această teribilă singurătate, această viaţă aproape inumană. Cel care nu-şi asumă asta, este doar un bufon şi un bufon va rămâne, chiar dacă este crucificat." (*Sándor Márai*)

11. Menirea nu este întotdeauna sprijinită sau răsplătită de societate

Imaginaţi-vă o societate în care toţi indivizii fac ceea ce le place, ceea ce îi împlineşte cel mai mult. Gândiţi-vă cum ar arăta o comunitate ai cărei membri îşi îndeplinesc sarcinile liber asumate cu responsabilitate şi bucurie. Am fi cu toţii mult mai fericiţi. Oare de ce nu trăim astfel? Pare prea utopic? Imposibil de realizat?

Teoretic, nimic mai simplu, pentru că într-un plan ideal orice fiinţă umană are dreptul divin de a-şi trăi viaţa conform propriei meniri. Practic însă, societatea şi-a dezvoltat o serie de mecanisme care îi împiedică pe oameni să trăiască în acord cu aspiraţiile sufletului lor, conform principiului armoniei cu ei înşişi şi cu Universul. Situaţie paradoxală: deşi societatea ar avea nevoie ca indivizii să-şi împlinească menirea – practic cea mai armonioasă formă de organizare socială este aceea în care fiecare se îndeletniceşte cu activităţile care sunt cel mai aproape de sufletul lui – în realitate, de cele mai multe ori, structurile organizatorice ale societăţii îi împiedică pe majoritatea oamenilor să-şi împlinească menirea. De ce?

Răspunsul este simplu. Structurile organizatorice ale societății sunt create de conducători, ale căror interese nu concordă de loc cu interesele comunității. Conducătorii au întotdeauna nevoie de marionete, de supuşi care fac ceea ce li se cere, care pot fi condiționați şi manipulați. Un individ capabil să-şi urmeze propria conştiință este periculos, nu pentru comunitate, ci pentru conducătorii şi arhitecții societății.

Strategia conducătorilor este următoarea: îi favorizează şi îi susțin pe unii, pe cei foarte talentați în anumite domenii cheie, îi stimulează pentru ca aceştia, prin energia, prin ideile, prin descoperirile şi inovațiile lor să servească interesul celor ce dețin puterea, dar marea masă a oamenilor trebuie menținută la nivelul conştiinței de turmă. Cei mulți trebuie să muncească pentru interesele conducătorilor, să-i voteze, să fie cumpărătorii docili ale mărfurilor pe care tot ei le dețin.

Sclavagismul sub anumite forme a existat dintotdeauna şi rezistă până în zilele noastre la scară foarte largă, nu ca formă de organizare socială oficială, ci ca o realitate mascată. În esență, sclavagismul înseamnă că cei mulți sunt obligați, determinați sau tentați să muncească doar pentru interesele celor care dețin proprietatea, puterea economică sau politică. Sclavul nu dispune de posibilitatea de a-şi manifesta voința proprie, de a-şi orândui viața conform aspirațiilor sale. Dar oare omul simplu din ziua de azi are această posibilitate?

Teoretic da, practic nu. Cei mai mulți au ajuns astăzi nişte roboți, nişte şuruburi într-un mecanism social manevrat abil de către cei puțini şi meschini. Mijloacele coercitive ale acestui angrenaj sunt atât de bine mascate încât aproape nimeni nu le observă. Aproape nimeni nu-şi dă seama că „drepturile omului" există doar în tratate şi declarații.

S-a schimbat ceva de pe vremea sclavagismului clasic? Da, metodele de coerciție. Neosclavagismul actual nu se mai

dedă la violența fizică, de aceea este mai greu de demascat. Astăzi nu corpul este pus în lanțuri, ci sufletul. Tehnicile de manipulare, care au ajuns la o performanță diabolică, fac să acționezi pentru câștigul şi interesele egoiste ale unor păpuşari vicleni, având iluzia că este voința ta, este alegerea ta, este liberul tău arbitru. Pe vremuri trupul oamenilor era vândut pe bani frumoşi de negustorii de sclavi, astăzi omul îşi vinde singur sufletul, pentru sume de nimic. Şi nici măcar nu-şi dă seama de aceasta. Dar el oricum tot vândut rămâne.

Ce înseamnă aceasta? Că faci mai mereu ce vor alții, nu ceea ce te îndeamnă propriul tău suflet să faci, eşti deturnat într-un mod perfid de la a-ți mai împlini menirea divină pentru care ai venit în această lume. Şi tragedia cea mare este tocmai iluzia că ai făcut ceea ce trebuie. Iar când îți dai seama – şi mai devreme sau mai târziu îți dai seama, este imposibil să te păcăleşti chiar toată viața – ar putea fi prea târziu. Esența manipulării constă tocmai în inducerea convingerii că faci ceea ce trebuie, ceea ce vrei tu, că-ți împlineşti rostul. Iar manipularea este cel mai mare duşman al sănătății sufletului şi implicit al capacității de a-ți împlini menirea.

Individul care şi-a conştientizat menirea şi s-a implicat în împlinirea ei nu mai poate fi manipulat, nu mai poate fi tentat prin mijloace financiare şi nici obligat în vreun fel să facă ceva împotriva propriilor convingeri. De aceea este o mare comoară pentru oameni şi un imens pericol pentru conducătorii văzuți şi nevăzuți.

12. Nu există „menire negativă"

Apare adeseori o nedumerire legată de destinele persoanelor care au adus prejudicii evidente şi grave omenirii. Hitler, Stalin, conducătorii tiranici, marii mafioţi – toţi cei pe care-i numim în general „răufăcători". Oare aceste persoane şi-au împlinit menirea vieţii lor?

Fără îndoială, ei n-au trecut neobservaţi pe scena mascaradei istorice. Activitatea, gândirea, concepţia lor a zguduit lumea, a dat un curs specific evenimentelor. Fără acţiunile lor lumea ar fi arătat cu siguranţă altfel. Ei au împlinit un destin, în sensul în care numim „destin" cursul vieţii lor aşa cum au înfăptuit-o, dar fără să fie vorba de vreo formă de predestinare.

Nu putem nega, că faptele lor, aşa cum le-au săvârşit, şi-au avut rostul în viaţa omenirii. Parafrazând-o pe gânditoarea franceză Simone Weil: e scandalos ce au făcut şi totuşi este sfânt ce s-a petrecut. Este scandalos pentru că nici o conştiinţă cât de cât sănătoasă nu poate accepta legitimitatea unor asemenea nelegiuiri, şi este sfânt pentru că dacă au avut loc aceste fapte, totuşi voinţa divină a permis să se petreacă astfel.

Chiar şi prin derularea unor asemenea evenimente abominabile armonia cosmică rămâne nealterată. Aici este marele paradox şi marea taină. Nimic nu se poate petrece fără voia lui Dumnezeu şi chiar Răul îşi are rostul său în economia Universului.

Dar asta nu înseamnă că asemenea oameni îşi împlinesc menirea. Chiar dacă voinţa divină le-a permis să facă ceea ce au făcut, ei nu au acţionat conform legilor armoniei divine. Aici este aparentul paradox. Cu siguranţă, rostul divin al vieţii lor a fost cu totul altul. Şi ei nu l-au împlinit. Fără îndoială, ei ar fi fost mai în armonie cu Lumea, dacă ar fi făcut ceva constructiv, dacă ar fi înfăptuit ceea ce dintr-o perspectivă divină ar fi fost bine să facă.

Aşa este construită ordinea sau armonia universală: ea rămâne perfectă, desăvârşită, indiferent ce facem noi oamenii, indiferent cum înţelegem să ne folosim liberul arbitru. Dar dacă noi nu acţionăm în acord cu îndemnurile naturii noastre profunde, viaţa noastră va fi lipsită de armonie, de fapt nu vom avea şansa să percepem această armonie universală şi să ne simţim părtaşi la ea.

Aceşti oameni oricum nu şi-au atins ţelurile meschine, nu au obţinut lucrurile la care egoul lor exacerbat i-a împins să râvnească. Este firesc, nu poţi face ceea ce Atotputernicul nu-ţi permite să faci. Chiar înzestrat cu liberul arbitru, omul nu poate face tot ceea ce vrea, ci va putea face doar atât cât Dumnezeu îi permite. Aceşti actori de faimă rea ai istoriei nici nu şi-au împlinit ambiţiile deşarte, nici nu au murit împliniţi de ceea ce au înfăptuit în viaţă. Semn clar că nu şi-au împlinit rostul existenţei lor.

Menirea nu poate fi niciodată ceva negativ, dăunător, distructiv. Chiar dacă uneori, pentru a crea ceva nou, este nevoie să distrugem lucruri existente, lucruri învechite, anacronice, menirea rămâne totuşi un act de creaţie. Trebuie să demolăm casa veche şi şubredă ca să putem construi alta nouă în loc. Dar este o etapă de distrugere necesară oricărui act creator. O idee nouă, revoluţionară distruge întotdeauna conceptele vechi, dar asta nu este o crimă. Se încadrează firesc în legea firii, nu înseamnă încălcarea vreunei legi divine, se integrează perfect în acţiunea cosmică a energiei timpului. Faza de Nigredo a procesului alchimic al transformării. Însă bomba de la Hiroshima nu s-a lansat cu scopul de a demola clădiri învechite, ca să se poată construi apoi un oraş nou, mai frumos şi mai modern. „Distrugerea" creatoare nu implică niciodată crime. Viaţa omului este sacră, trupul este distrus în mod natural de energia transformatoare a timpului, atunci când vine momentul, nu este treaba noastră să o facem înainte de vreme şi cu modalităţi violente.

Nimic din ceea ce facem rău altora nu ne aduce împlinire, chiar dacă poate cauza o perversă şi sadică satisfacţie pe moment. Doar binele, binele divin, pe care-l prilejuim celorlalţi ne poate împlini sufleteşte. Şi acest „bine divin" este chiar menirea pentru care ne-am născut. Menirea este contribuţia noastră la creaţia Universului. Ca atare nu poate fi niciodată ceva distructiv, nu poate izvorî din emoţii negative precum setea de putere, ambiţiile megalomane, ura, disprețul, setea de răzbunare sau gelozia, cum sunt atâtea şi atâtea exemple în decursul istoriei.

Şi nu contează în numele cui au fost făcute actele abominabile, contează emoţiile negative, întotdeauna personale din care s-au zămislit. Chiar dacă milioane de crime au fost făcute în numele lui Iisus sau al lui Allah sau al oricărei biserici, al regelui sau al împăratului, tot crime rămân şi au rezultat din emoţiile negative ale celor care le-au comis ori au comandat comiterea lor. Sunt acte ce sfidează legile divine, nu au legătură cu menirea nimănui, chiar dacă prin ele s-au împlinit destine. Există o tendinţa perversă a omului de a justifica ambiţii personale prin idei măreţe, idealuri nobile. Îi place să spună şi chiar să creadă că acţionează „în numele poporului", „în numele bisericii", „în numele dreptăţii", dar acestea sunt motivaţii false.

Împlinirea menirii este întotdeauna, fie că ştim fie că nu ştim, un act de iubire. Este ceea ce facem pentru binele celorlalţi, iar asta implică şi înţelepciunea de a discerne ce este cu adevărat bine pentru ceilalţi. Inima noastră cunoaşte acest „bine", pentru că este în contact permanent cu armonia divină, egoul însă şi mintea obişnuită nu cunosc decât ambiţiile personale. Trebuie să învăţăm să ne ascultăm inima şi să dăm apoi curs aspiraţiilor ei. Este singura modalitate de a ne integra în armonia cosmică, de a fi în armonie cu propria fiinţă, cu întregul Univers şi cu Dumnezeu însuşi.

13. Menirea individuală ca parte a unei meniri de grup

Menirea este individuală şi specifică. Dar asta nu înseamnă că eşti singur cuc, când ți-o împlineşti. Nu-i cazul să te cațări într-un turn de fildeş şi să trudeşti cufundat într-o solitudine vanitoasă şi rece, privindu-i pe ceilalți de sus, dar râvnind în taină la căldura din preajma lor. Menirea o faci pentru oameni, de regulă umăr la umăr şi inimă lângă inimă cu alți oameni. Menirea individuală este adesea doar o felie dintr-o menire colectivă. Aşa cum există menire specifică unei ființe umane, există şi menire de grup, proprie unei comunități: un colectiv de cercetători, colegiul de redacție al unei reviste, boardul unei companii, cabinetul guvernanților sau membrii unei şcoli spirituale.

Pentru a da viață unor realizări este nevoie ca mai multe persoane să-şi pună laolaltă priceperea, dăruirea, aspirația. Şi să lucreze împreună ca o echipă, împărțindu-şi sarcinile şi conjugându-şi eforturile.

De câte ori te-ai aşezat să te delectezi cu un film „pe sufletul tău", te-ai gândit câți oameni au lucrat împreună ca acest fascinant joc al iluziei să ajungă la tine? Scriitorul îşi scrie singur cartea, dar în cazul unui film, adesea sute de oameni trebuie să-şi pună în acord trupul, mintea şi sufletul. De la scenarist şi până la ultimul figurant toți trebuie să-şi facă treaba fără cusur. Chiar şi cea mai mică greşeală a unuia dintre ei poate compromite trăirea pe care acea creație vrea să ne-o dăruiască. Actorul trebuie să schițeze un zâmbet sau să-şi încordeze pumnii într-un moment anume, cameramanul să găsească pentru fiecare cadru unghiul cel mai potrivit, sunetistul să pună microfoanele la distanța potrivită şi monteurul să intuiască perfect efectul principiului „unde tai şi unde crapă". Şi apoi regizorul are să manevreze cu înțelepciune toanele divelor ca să le poată fructifica talentul la maxim. Să ştie când să le lase

să-şi facă mendrele şi când să intervină cu fermitate pentru a le pune cu boticul senzual pe lăbuţele frumos modelate prin saloane de fitness. Pentru toate acestea nu e suficient să fii un bun meseriaş, trebuie să ai capacitatea să intri pe frecvenţă cu ceilalţi, cu viziunea şi mesajul filmului şi să ai dăruirea de care sunt capabili doar cei care simt că se află la locul lor. Nu e uşor să aduni o astfel de echipă, şi la fel se petrece cu orice sarcină la care trebuie să lucreze mulţi oameni împreună. Regizorii de film obişnuiesc să formeze echipe destul de stabile, cu scenarişti, scenografi, cameramani, monteuri, compozitori cu care lucrează cel mai bine. Nu neapărat din cei mai meseriaşi, ci din cei al căror suflet îşi poate lua zborul alături de sufletul lui.

Într-o echipă bine structurată fiecare membru îşi are propriile sarcini, pe care şi le asumă şi le înfăptuieşte cu responsabilitate. În mod firesc, există un raport de armonie între menirea unui individ şi menirea grupului din care face parte în mod natural şi liber asumat. Nu poate exista nicio contradicţie între menirea individuală şi cea de grup. De fapt menirile individuale constituie fragmente ale menirii grupului. Astfel, dacă fiecare membru îşi împlineşte propria menire, menirea colectivă va fi de asemenea împlinită.

Însă dacă simţim că există o contradicţie între ceea ce noi dorim să facem şi ceea ce grupul nostru ne cere, atunci e o problemă: ori încă nu ne-am găsit propria cale şi facem altceva decât ar trebui, ori nu suntem în grupul potrivit, ori nu urmăm liderul potrivit. Sau toate trei la un loc: nu suntem nici unde trebuie, nici cu cine trebuie şi nici nu facem ceea ce trebuie.

O menire de grup se poate duce la bun sfârşit atunci când menirile membrilor au legătură cu activităţile prevăzute sau când aceste activităţi le pot servi oamenilor în vederea pregătirii pentru propria lor menire.

Grupul sau echipa are o puternică influenţă asupra individului, care se poate manifesta şi în sens negativ. Prin

puterea sa de convingere, un lider carismatic reuşeşte să-i entuziasmeze, să-i motiveze şi să-i atragă în teritoriul lui pe cei de care consideră că are nevoie. Unii dintre ei pot fi motivaţi prin faptul că activităţile pe care urmează să le efectueze fac parte din menirea lor. Alţii însă, pur şi simplu, sunt fascinaţi de personalitatea liderului şi fără să aibă clară menirea proprie sunt atraşi de orice îi motivează financiar, ideologic sau care îi face să se simtă utili, apreciaţi. Dacă grupul are şi o aură elitistă, fascinaţia este cu atât mai mare.

Prin cultivarea unor asemenea sentimente, liderii abili reuşesc să-i menţină în preajma lor pe cei nehotărâţi sau manipulabili. Dacă sunt fiinţe devotate, loiale, responsabile, pot face o treabă bună o vreme, pot împinge şi ei carul înainte. Iar experienţa respectivă le va servi ca teren de antrenament pentru pregătirea propriei meniri, dar asta nu funcţionează pe termen lung. Mai devreme sau mai târziu va apărea în mod inevitabil conflictul între aspiraţiile personale şi interesele grupului. Iar munca pe care o vor face în continuare, din loialitate, din frica de a-şi pierde tovarăşii, din necesitatea apartenenţei la un grup, nu va mai avea aceeaşi eficienţă. Vor lipsi entuziasmul şi creativitatea izvorâte doar din profunzimile sufleteşti ale oamenilor care îşi urmează propria cale. Şi mai devreme sau mai târziu vor da bir cu fugiţii.

Entuziasmul liderului şi al unor membri ai grupului îi poate polariza pe nehotărâţi, chiar îi poate înflăcăra pentru o vreme. Dar e un foc de paie, dacă nu se alimentează cu propriul lor entuziasm, dacă nu arde în acord cu propriile lor aspiraţii, se stinge treptat şi inevitabil şi singurele lucruri cu care mai pot fi motivaţi sunt simţul datoriei sau momeala financiară. Un lider priceput nu investeşte prea mult în asemenea persoane, ar fi o investiţie nerentabilă.

Când îţi conştientizezi menirea e bine să observi cum se integrează în peisajul de ansamblu. Să vezi dacă ai rol de scenarist, luminist sau actor care are să-şi armonizeze

propriile aspirații cu visul regizorului şi cu diversitatea de tonalități sufleteşti ale colegilor de echipă sau tu însuți trebuie să-ți asumi rolul de regizor. Dacă ai ales să lucrezi sub îndrumarea unui lider, la o realizare complexă din care face parte şi menirea ta, să fii mereu atent la sintonia dintre munca ta şi ecourile pe care le trezeşte în sufletul tău. Dacă tu eşti liderul, îți revine sarcina să alegi tu însuți oamenii cu care vei lucra.

Când îți alcătuieşti echipa, să ai răbdarea şi tenacitatea necesară de a-i găsi pe aceia a căror menire nu e străină de sarcinile ce se arată la orizont. Nu te mulțumi cu entuziasmul de început al câtorva dezorientați, care par să găsească în propunerile tale o direcție pentru viața lor. Trebuie să-i descoperi pe aceia a căror menire e din acelaşi aluat cu menirea ta, cu menirea grupului pe care-l coordonezi.

În procesul de selecție a unei echipe n-ar trebui să lipsească „testul de menire". Evaluarea capacităților şi a experienței nu este suficientă. De multe ori nu talentul persoanei este indicatorul cel mai potrivit în evidențierea menirii. Talentul este un capital important, în care investesc mulți lideri, şi pe bună dreptate, dar este o investiție riscantă. Oamenii talentați nu pot fi motivați doar financiar. Mai devreme sau mai târziu vor trece la realizarea propriei lor meniri şi dacă aceasta nu-şi găseşte locul în cadrul acelei companii sau al acelui proiect, ei îşi vor vedea de drum fără să privească în urmă şi fără remuşcări, iar cei care au investit în ei au de pierdut.

Puterea carismatică, polarizatoare a liderului trebuie să fie dublată şi de înțelepciune practică, de capacitatea de a intui menirea persoanelor care-i ies în cale. Aceasta este adevărata cheie a succesului pe termen lung. Necesită timp, răbdare, intuiție şi metode concrete să-i poți identifica pe cei a căror menire se înrudeşte cu a ta, dar merită efortul.

Aceşti oameni vor merge cu tine până la capăt. Ei vor fi în armonie şi cu viziunile tale şi cu aspiraţiile propriului lor suflet. Astfel vei avea în preajmă oameni plini de iniţiativă, de creativitate, de entuziasm, care va fi însă entuziasmul lor propriu. Dacă oamenii cu care lucrezi nu vădesc aceste însemne ale sufletului împlinit, eliberează-i, sfătuieşte-i să meargă mai departe, să-şi caute propriul drum. Iar tu găseşte-i pe cei care îşi au cu adevărat locul alături de tine. Ai nevoie de curaj pentru aceasta, dar altfel îi vei împiedica pe ei să fie ei înşişi, şi vei pune bețe în roate şi propriului tău proiect.

14. Vremea marii transformări

Fiecare fiinţă are o menire, şi a venit vremea ca din ce în ce mai mulţi oameni să şi-o poată descoperi şi împlini. A venit vremea ca această potenţialitate divină să fie trezită în cât mai multe inimi, iar asumarea unei meniri proprii şi liber alese să devină un fenomen de masă.

Până nu demult structurile societăţii au reuşit să împiedice acest fapt. Şi încearcă din răsputeri şi astăzi. S-a răspândit concepţia falsă că doar anumiţi oameni privilegiaţi ar avea o menire de împlinit, doar „cei aleşi", eventual artiştii cărora oricum n-ar fi reuşit nimeni să le nege acest drept, însă toţi ceilalţi trebuie să ducă o viaţă obişnuită, banală, să fie cuminţi şi conştiincioşi ca să nu-şi piardă serviciul, să admire frumuseţile realizărilor umane în Mall-uri şi hipermarketuri şi să-şi ia binemeritata porţie de relaxare şi delectare în faţa televizorului. Multora li se pare încă normal ca cei mulţi să trudească în interesul celor care deţin puterea – financiară, politică sau religioasă – să fie pionii celor care-şi asumă „misiuni importante",

misiuni care de multe ori nici nu au legătură cu menirea acelor indivizi: motivația reală fiind lupta pentru putere.

Astăzi însă oamenii nu mai pot fi duşi de nas atât de uşor. Schema se modifică. Pentru manipulare era nevoie de o anume izolare a persoanelor, a comunităților - fie ele naționale, religioase sau ideologice - iar informația la care aveau acces trebuia strict controlată, dar izolarea este aproape imposibilă acum şi frâiele scapă din mâinile manipulatorilor profesionişti.

Cu ajutorul presei şi al mass media în general, conştiința sau mai degrabă inconştiența maselor era mai uşor de modelat, însă chiar mult criticatul internet face în prezent ca orice informație să ajungă instantaneu la cel interesat.

Acest imens rezervor de informații - reale şi false, valoroase şi inutile, benefice şi dăunătoare - acest subconştient electronic al omenirii îşi are şi el rostul în trezirea conştiințelor. Iar această deşteptare a conştiinței aduce în discuție în mod firesc şi problema menirii sau a rostului în viață.

Este o temă care pluteşte deja în atmosferă, cu o strălucire diafană ce se întrezăreşte dincolo de perdeaua falselor concepții. Aud oameni vorbind şi întrebându-se despre rostul în viață în situații cu totul neaşteptate: în pauzele de cafea, la picnic sau seara stând la un pahar de vorbă şi cu atât mai mult în interviurile televizate, la întrunirile de marketing sau la trainingurile de dezvoltare personală. E drept, deocamdată din perspectiva succesului personal - material-financiar îndeobşte - ca urmare a aplicării binecunoscutului principiu după care se conduc dintotdeauna arhitecții societății, şi anume: dacă un fenomen social nu poate fi oprit, atunci măcar trebuie deturnat şi pe cât posibil orientat către satisfacerea intereselor celor care trag ițele.

Nu mai e un secret pentru nimeni că ai cea mai mare şansă de izbândă când faci ceea ce îți este cel mai aproape

de năzuințele sufletului tău, însă manipulatorii de minți mai au o armă eficientă în dotare: răspândesc pe scară largă idealuri false, implantează în mintea oamenilor dorințe concepute abil, astfel încât să aducă imense beneficii celor care sunt în spatele curentelor de manipulare.

Deşi împlinirea menirii are cu totul alt scop decât îmbogățirea, (peste noapte, cum promit unii „specialişti") important este, că a apărut totuşi căutarea. Tot mai mulți încep să intuiască faptul că n-am fost trimişi în această lume doar aşa, ca fulgii de păpădie în vânt, că trebuie să existe un rost, o finalitate, o rânduială de sorginte divină a lucrurilor, chiar dacă ea rămâne deocamdată dincolo de limitele percepțiilor noastre actuale. Din ce în ce mai mulți îşi dau seama că pentru a fi împliniți în viață nu e suficient să ai o casă, o familie, un loc de muncă unde eşti plătit decent, unde eşti respectat şi apreciat. Nici maşina visurilor şi nici călătoriile în Hawaii nu pot umple acel misterios gol din interior. Când n-ai casă sau maşină sau familie, ai impresia că ai putea fi fericit dacă le-ai avea. Însă când le dobândeşti, realizezi că încă îți mai lipseşte ceva, ceva esențial, ceva prin care să poți simți că eşti „tu" cu adevărat, că viața ta are un sens.

Din ce în ce mai mulți oameni simt aceasta. Nu e prea uşor să-ți găseşti drumul propriu. Nu ştii cum să cauți, încotro să te îndrepți, pe cine să întrebi. Această căutare, la nivel de masă, este un fenomen relativ nou, nu se învață nicio metodologie pentru aceasta, nici la şcoală şi nici în altă parte. Dar pluteşte deja în aer... În ciuda tuturor belelelor cu care societatea actuală se războieşte, se simte briza unei transformări radicale ale conştiințelor într-un sens spiritual, iar în acest proces de transformare şi aflarea menirii individuale îşi găseşte locul. Trăim vremuri binecuvântate: cadrul pentru transformare este deja creat. Viteza transformării depinde de fiecare dintre noi.

Menirea şi Universul

15. Menirea nu este un Destin „pre-destinat", ci doar prefigurat

Este oare menirea ceva predeterminat? Stă scris undeva ce se va petrece cu noi de-a lungul vieții? Are oare Dumnezeu un plan pentru fiecare dintre noi, pe care trebuie să-l împlinim musai? Sau dimpotrivă, suntem noi înşine cei care ne construim destinul şi putem face orice ne taie capul? Întrebări spinoase. Mulți gânditori şi-au tocit briciul minții încercând să descifreze acest mister. Teoriile lor despre problema destinului se pot grupa în trei curente principale de gândire.

1. *Fatalismul,* are la bază ideea predeterminării absolute, afirmă că totul în acest Univers urmează o linie prestabilită, iar noi nu putem face nimic altceva decât să urmăm drumul care ne-a fost trasat. Ca atitudine religioasă, fatalismul se manifestă în acceptarea umilă şi necondiționată a destinului, de fapt a Voinței Divine. Apare în majoritatea tradițiilor religioase, atât în creştinism, cât şi în islamism şi în alte religii orientale.

2. *Voluntarismul,* care a fost definit astfel de către sociologul german Ferdinand Tönnies, dimpotrivă, susține că doar voința individuală deține puterea de a modela destinul. Acest curent de gândire a dat naştere ulterior teoriilor despre gândirea pozitivă având ca promotori

pe Dale Carnegie şi Dr. Joseph Murphy La ora actuală s-a dezvoltat într-o adevărată religie bazată pe teoriile motivaţionale, cu propovăduitori foarte persuasivi, ca Anthony Robbins sau Brian Tracy.

Ambele curente îşi au limitările lor. Fatalismul poate duce la pasivitate sau chiar la tendinţe suicidare pentru că „noi oricum nu putem face nimic, totul este scris". Pericolul voluntarismului se ascunde în iluzia faptului că orice este posibil şi orice este permis.

3. *Determinismul parţial* (sau condiţionat) afirmă că anumite lucruri sunt predeterminate iar altele cad sub incidenţa liberului arbitru, a voinţei individuale. Evidenţiază faptul că există anumite puncte de discontinuitate, de „hiatus" unde, dacă suntem atenţi, putem interveni şi schimba în bine cursul evenimentelor. Aceasta presupune deja asumarea unei responsabilităţi dar şi acceptarea faptului că într-o anumită măsură suntem condiţionaţi de mediul nostru, de vremurile în care trăim, de înzestrările noastre native. Prin această raportare înţelegem că nu putem face orice, dar avem libertatea să facem „tot ceea ce ne stă în putinţă" în condiţiile date. Iar sfera a „ceea ce ne stă în putinţă" este ceva dinamic, se poate lărgi mult prin atenţie şi experienţă.

Tradiţiile spirituale de asemenea susţin că nu există o predestinare absolută, deoarece ar contraveni ideii de liber arbitru pe care făptura umană o are de la Dumnezeu. Însă există o *Lege a Armoniei Universale* conform căreia fiecare individ, de-a lungul vieţilor succesive, are prefigurată o linie de viaţă, cea mai potrivită pentru evoluţia sa ca suflet. Acest traseu prefigurează şi câte o menire pentru fiecare viaţă, care poate asigura terenul cel mai roditor pentru evoluţia fiinţei umane respective, cu condiţia ca aceasta să fie împlinită.

Spunea cineva că fiecare fiinţă umană este o stea, care-şi are traiectoria proprie, doar că traiectoria stelelor este fixă, steaua nu se poate abate de la ea, în timp ce omul are libertatea de a urma sau nu „orbita" schiţată.

Menirea este porțiunea din această traiectorie evolutivă, pe care o parcurgem într-o anumită viață. Şi asigură ființei umane maximul de posibilități şi cele mai necesare experiențe, pentru a continua firesc ascensiunea interioară, pentru a-şi dinamiza anumite potențialități şi calități latente, care urmează în mod firesc să fie trezite în respectiva existență. Această linie care se integrează perfect în armonia divină a Universului, îl face şi pe om să se integreze în această armonie, atunci când îşi urmează menirea.

Menirea nu este totuna cu *Destinul.* Vom numi în continuare „Destin" tot ceea ce omul actualizează, manifestă, realizează în decursul vieții sale, şi care se poate suprapune într-o măsură mai mică sau mai mare peste menirea sa prefigurată. *Destinul* este viața omului aşa cum o trăieşte, fără ca aceasta să fie ceva pre-destinat, *menirea,* în schimb, este *linia noastră de viață ideală, perfectă.* Ea desemnează „ceea ce este cel mai bine pentru noi" şi ca atare şi pentru mediul nostru. Aici cuvântul „bine" nu are nici o conotație morală obişnuită, înseamnă: „ceea ce este cel mai potrivit" sau „ceea ce se integrează perfect în armonia divină, cosmică".

Am afirmat că menirea este întotdeauna legată de o realizare concretă, un produs finit realizat în diferite domenii: artă, ştiință, politică, filosofie sau planul muncii productive. Pentru a putea realiza aceste „produse finite", omul trebuie să-şi dezvolte în mod obligatoriu anumite calități, pe care le deține în mod latent dar nu le are trezite sau dinamizate încă. Ceea ce odată a trezit, rămâne trezit, astfel se poate realiza evoluția de la o viață la alta. Dar, de regulă, anumite calități necesare pentru împlinirea actualei meniri, trebuie dobândite în viața aceasta. În procesul împlinirii menirii noastre este necesar să folosim atât calitățile pe care le-am dobândit în viețile anterioare, cât şi pe cele care trebuie să le dinamizăm în actuala viață. Talentul şi înzestrările native nu sunt suficiente pentru a

ne împlini menirea. Trebuie să ne dezvoltăm şi alte calităţi. Astfel, împlinirea menirii poate servi scopului de bază a existenţei umane, care este *evoluţia către desăvârşire.*

16. Ne integrează perfect în armonia Divină

Există o armonie universală, o ordine firească, divină a lucrurilor, o structură perfectă care orânduieşte procesele, fenomenele, faptele şi evenimentele vieţii noastre şi ale întregului Univers.

În tradiţia orientală a Maha Vidiyei tantrice, Matangi, una din cele zece mari puteri cosmice este descrisă ca „energia cosmică feminină prin care Creatorul Suprem sau Dumnezeu Tatăl, ordonează lucrurile şi fenomenele din întregul Macrocosmos, care creează armonia şi menţine nealterată ordinea divină a lucrurilor". Astfel, deloc întâmplător, Matangi este considerată şi puterea cosmică feminină responsabilă cu menirea omului. Prin graţia ei o fiinţă umană îşi poate conştientiza şi împlini propria Dharma, lege sau menire.

Ideea ordinii universale apare şi la vechii greci prin noţiunea de „Cosmos". Tradiţia orfică afirmă că lumea se naşte în nediferenţiere, dar nu în confuzie. Ordinea este implicită de la început. Haosul primordial este *nediferenţiere,* nu dezordine sau confuzie. La fel ca în cosmogoniile tantrice, tradiţia orfică menţionează că primul născut, cel dintâi în cârmuirea Cosmosului, a ordinii universale, este Eros – forţa divină a iubirii şi atracţiei universale. *Erosul* cosmogonic iese întâiul din ovoidul primordial şi se uneşte cu *Chaos,* nediferenţierea divină creatoare sau în termeni actuali: *ordinea implicită a vacuităţii inefabile,* iar din această unire răzbate apoi la lumină întreaga lume.

Aşadar principiul divin organizator al întregii creaţii este Eros, energia divină creatoare a ordinii cosmice, care în microcosmosul fiinţei umane este reprezentat chiar de erosul uman.

Armonia cosmică este perfectă aşa cum este. Ea rămâne totală şi inviolabilă, indiferent ce s-ar petrece. Nu există nimic în afara acestei armonii universale, nu poate exista şi nu poate fi conceput nimic care să fiinţeze în afara acestei armonii, ordini divine. Nici vreun eveniment din viaţa oricărui om, grup sau naţiune, nici vreo faptă, fie ea chiar cea mai abominabilă, şi nici cele mai cumplite suferinţe pe care le-ar putea îndura o făptură. Conform tradiţiei christice, nici un fir de păr nu poate fi atins fără voia divină. Şi atunci apare eterna întrebare: „Cum permite Dumnezeu să se manifeste atâta rău în lume? Cum poate să cuprindă în armonia divină atâtea crime şi suferinţe?"

Să revenim la analogia cu muzica pentru că ea este prin excelenţă o reflectare în plan sonor a principiilor fundamentale care stau la baza structurării şi funcţionării Universului, la toate nivelele sale.

Armonia unei piese muzicale este construită de regulă, prin succesiunea de acorduri *disonante* şi *consonante* care au un rost bine definit în dinamica partiturii. O disonanţă este percepută ca ceva tensionant, neplăcut pentru urechea, sau mai degrabă psihicul uman, care nu poate suporta aceste sonorităţi decât dacă sunt trecătoare. Mintea noastră cere în mod natural *dizolvarea* oricărei *disonanţe* într-o armonie *consonantă*. Nicio piesă muzicală, cât de cât inspirată, nu se va încheia cu un acord disonant, deoarece ar provoca o stare de neîmplinire, de tensiune psihică, de frustrare. Disonanţele trebuie să fie întotdeauna dizolvate prin acorduri consonante.

La fel se petrece şi în cazul stărilor şi gândurilor noastre negative care mai apoi riscă să dea naştere la fapte negative. Tot ceea ce o conştiinţă nepervertită percepe în

mod generic drept „rău" , sunt exact aceste „disonanțe" ale armoniei cosmice. (Termenii „bine" şi „rău" sunt folosiți aici fără vreo conotație morală, au sensul de „potrivit" şi „nepotrivit"). Stările negative şi „faptele rele" mai devreme sau mai târziu vor fi dizolvate în consonanțele faptelor bune, ale evenimentelor şi stărilor pozitive. Căci binele divin triumfă întotdeauna până la urmă, răul este trecător, la fel ca disonanțele în armonia dinamică a unei simfonii. Este o lege universală la care nu există excepții.

În mod evident la nivelul suprem, divin, nu putem vorbi de „bine" şi „rău", acestea există doar în lumea dualității guvernate de minte, însă pentru conştiința umană limitată se prezintă ca o realitate. Astfel urmărim în mod firesc să scăpăm de orice sentiment, emoție sau faptă negativă, pe care o percepem ca ceva neplăcut, tensionant, „ceva rău". Nicio conştiință normală, sănătoasă nu doreşte răul, suferința, neplăcerea nici pentru sine, nici pentru alții, doar conştiințele pervertite găsesc o plăcere demoniacă, malefică în a se menține cât mai mult în stări negative precum ura, furia sau suferința, şi de a provoca şi altora asemenea stări. Dar acestea sunt conştiințe bolnave, care trebuie la rândul lor vindecate. Şi se vor vindeca mai devreme sau mai târziu, pentru că binele şi armonia consonantă triumfă mereu.

Au existat compozitori sau alți artişti care încearcă să pervertească această lege divină a armoniei şi creează opere care sugerează opusul: faptul că răul are şansa de a triumfa în final, armonia divină nu există, Universul este dominat de haos, suferința omului este absurdă şi fără sens, iar moartea este o anihilare definitivă... Evident, asemenea „artişti" nu îşi împlinesc nici pe departe menirea, chiar dacă ei „creează", chiar dacă sunt foarte apreciați de alte conştiințe pervertite sau de snobi, şi sunt susținuți financiar de cei care vor degradarea conştiinței umane, şi chiar dacă arta este, sau ar trebui să fie, mijlocul împlinirii menirii lor.

Menirea unui artist este întotdeauna legată de revelarea unor adevăruri divine, nu de etalarea unor falsuri cauzate de întunecarea percepției individuale asupra realității. Pentru a-şi putea împlini menirea orice artist are responsabilitatea de a descoperi, a înțelege şi apoi a încorpora în opera lui anumite fațete ale adevărului divin, aşa cum au făcut-o întotdeauna marii creatori. Altfel se va menține, şi îi va menține şi pe cei care vin în contact cu lucrările lui, într-o continuă stare de disonanță şi tensiune năucitoare. Şi nu numai artiştii au această responsabilitate, pentru că la urma urmei toți suntem creatori, chiar dacă nu facem opere de artă. Creăm obiecte, relații, evenimente, stări, şi acestea reflectă întrutotul gradul nostru de cunoaştere a adevărurilor divine – ceea ce presupune trăirea acestor adevăruri în propria ființă, nu doar faptul că le înțelegem în plan teoretic.

Când avem stări joase, când ne menținem emoțiile negative, când comitem greşeli sau fapte necugetate, creăm sonorități disonante în universul nostru psiho-mental. Iar când percepem aceste disonanțe în noi, în activitățile noastre, în experiențele noastre, trebuie să căutăm mijloacele prin care le putem dizolva în consonanțe. Este de dorit să învățăm cum facem diferența între consonanță şi disonanță, între bine şi rău şi apoi să urmărim cu toată hotărârea să facem binele, adică ceea ce este potrivit, la locul său, în armonie. Este singura noastră şansă de supraviețuire.

În Simfonia Universală există perioade când disonanța este permisă – în etapele de transformare, de evoluție, dar vin şi perioade când armonia consonantă învăluie totul... în asemenea momente conştiințele care se încăpățânează să se mențină în disonanță vor pieri, pentru că substratul mocirlos al existenței lor va fi asanat. Doar cei care reuşesc să se purifice prin transformare în perioadele propice – atunci când disonanțele necesare învățării, experiențelor şi jocului libertății sunt permise – şi să învețe arta armoniei divine, se vor bucura alături de Creator de această simfonie

înălțătoare. Pentru că există muzică şi fără disonanțe, compusă doar din sonorități consonante. Desigur, o asemenea compoziție poate fi şi una foarte plictisitoare şi anostă, exact ca o viață comună, neinteresantă, fără tristeți şi fără bucurii, care se naşte din frica de a trăi, de a experimenta, dar poate fi şi una nespus de elevată, divină, în care toate contrariile şi contradicțiile existenței umane s-au dizolvat în pacea profundă, înălțătoare a unei existențe divine, dincolo de dinamismul dualității.

Împlinirea menirii noastre ne învață cum să sesizăm disonanțele existenței, pentru că ne pune să ne confruntăm cu ele – prin greutățile de care ne lovim, prin ostilitățile altora față de noi, prin propriile noastre stări negative de care nu ne-am eliberat încă. Ne învață, aproape că ne obligă, să le depăşim, pentru că o menire împlinită este precum acordul final al unei piese muzicale divin inspirate. Este consonantă, este împlinitoare, este înălțătoare, este impregnată cu savoarea frumuseții şi fericirii divine. Ca orice operă de artă desăvârşită. Menirea este opera de artă a fiecăruia, chiar dacă nu este realizată în domeniul artistic, pentru că este ceva nou, se naşte printr-un proces creativ, îl reflectă pe creator întrutotul şi este realizată spre încântarea altora. Este semnătura noastră în cartea vieții universale – nimic nu-i lipseşte pentru a fi considerată o operă de artă... Picasso spunea că orice copil este un artist. În egală măsură, orice ființă umană, ca să-şi poată împlini menirea, trebuie să rămână sau să redevină artist atunci când creşte mare. Un artist autentic este sensibil la realitățile văzute şi nevăzute, este liber, este incoruptibil şi imposibil de deturnat de la misiunea lui creatoare. A-l pregăti pe om să fie un artist desăvârşit, indiferent în ce domeniu îşi va desfăşura activitatea, ar trebui să devină preocuparea principală a oricărui sistem educațional.

17. Avem acces la toate resursele necesare

Un adevăr de care trebuie să ținem cont în permanență. Este una din legile fundamentale ale existenței, o expresie a Legii Armoniei. În momentul în care eşti pe drumul tău, când ți-ai asumat sarcini ce fac parte din menirea ta, poți avea acces la toate resursele necesare pentru a le duce la împlinire. Paolo Coelho spune în *Alchimistul* că „tot Universul conspiră la realizarea visului tău". Devii dintr-o dată parcă centrul lumii. Totul converge şi se ordonează în jurul tău şi al sarcinii tale. Devii cârmuitorul unui regat tainic, eşti înconjurat de slujitori, care uneori fără să-şi dea seama, te ajută la tot ce ai de făcut. Informațiile de trebuință vin către tine de unde nu te aştepți şi mai ales unde nici nu cauți – de aici poți deduce caracterul lor providențial. Faci cunoştință exact cu persoanele de care ai nevoie, tocmai atunci se produc evenimente care te favorizează, care nici măcar nu erau de conceput până atunci.

Dai peste o carte care conține răspunsuri tocmai la întrebările care te frământă, ai o discuție prin care interlocutorul tău oferă idei pentru soluția unei probleme pe care nu ai reuşit să o rezolvi încă. Apar o serie de asemenea sincronicități care îți confirmă că eşti pe calea cea bună, şi-ți pot revela câte ceva din secretele funcționării Legii Armoniei. Tot ce trebuie să faci este să-ți asumi responsabilitatea, să vezi țelul în față şi să susții prin înțelepciunea şi entuziasmul tău tot procesul. Exact ca eroul unei poveşti care, odată ce şi-a propus un țel, este ajutat de către toți cei din jur să-şi atingă în final scopul.

Asemenea poveşti inspirate revelează, pentru cei care au înțelegerea necesară, principiile fundamentale ale căutării şi împlinirii menirii. Iată câteva dintre aceste principii:

1. Principiul triumfului binelui: în final personajul principal întotdeauna îşi atinge scopul. Acţiunile forţelor răului sunt stopate, echilibrul şi binele divin sunt restabilite.

2. Principiul credinţei: eroul are întotdeauna o credinţă de nezdruncinat. Are încredere că până în final îşi va putea atinge scopul şi simte, uneori chiar fără să fie întru totul conştient, că în demersurile sale este susţinut de forţele binelui.

3. Principiul bunătăţii sufleteşti: eroul din poveste este mereu bun la suflet. El îi ajută pe cei care au nevoie, uneori riscându-şi viaţa sau riscându-şi chiar împlinirea misiunii asumate. Dar până la urmă orice asemenea ajutor îşi găseşte răsplata. Dumnezeu nu rămâne dator niciodată. Mai devreme sau mai târziu acel ajutor se întoarce. Şi se întoarce chiar în momentul în care are cea mai mare nevoie. Acesta este însă un alt principiu:

4. Principiul ajutorului: eroul este ajutat întotdeauna în situaţiile de viaţă dificile sau extreme. Este ajutorul divin, providenţa, care se manifestă negreşit pentru cel care şi-a pus viaţa în slujba unei cauze nobile. De regulă ajutorul divin apare în situaţiile limită, când totul pare pierdut, când conform calculelor umane nimic nu se mai poate face. Eroul beneficiază întotdeauna de un asemenea ajutor providenţial, în cazul în care, chiar dacă în aparenţă a pierdut totul, nu şi-a pierdut credinţa.

5. Principiul scopurilor altruiste: de regulă nici un erou nu luptă pentru sine. El luptă pentru rege, pentru ţară, pentru prinţesă, pentru oamenii din sătucul lui, pentru dreptate, pentru adevăr... Nu există erou de poveste inspirată care luptă să devină bogat sau conducător

politic, să facă bani, să facă o carieră. Toate acestea sunt produsele pervertirii valorilor la nivelul societății actuale. Poveştile însă, prin secretele inițiatice ascunse în ele, ne mai pot da veste despre adevăratele valori umane. Poveştile inspirate trebuie păstrate cu mare sfințenie, pentru că la fel ca scripturile sacre conțin semințele înțelepciunii, şi le conțin într-o formă care se adresează deopotrivă minții şi sufletului. Ar trebui adunate toate poveştile, cu adevărat inspirate, într-o mare Evanghelie a poveştilor. Va fi la fel de valoroasă ca Biblia sau Tora sau Bhagavad Gita sau Koranul.

6. Principiul testării: toate personajele sunt încercate pe parcursul călătoriei lor de către forțele răului, dar evident, în deplin acord cu voința şi armonia divină. Eroului îi sunt testate calitățile fundamentale, fără de care nici o sarcină nobilă nu poate fi împlinită: loialitatea, perseverența, spiritul dreptății, curajul, bunătatea, îndemânarea, inteligența, credința...

7. Principiul învățării: orice erou de poveste este un personaj evolutiv. Adesea ajunge în încurcătură pentru că nu ştie anumite lucruri. Este pur şi bun la suflet, dar încă naiv şi neştiutor. De aceea poate fi păcălit de către cel viclean. Spiritual vorbind este încă un copil. Pe parcursul călătoriei însă el se maturizează. Devine mai înțelept. Sau cel puțin cunoscător al anumitor lucruri. Şi astfel de la arhetipul eroului ajunge treptat la arhetipul regelui. Are acum puterea şi înțelepciunea care-i permite să-i conducă pe ceilalți cu responsabilitate. Este momentul în care primeşte pe lângă mâna prințesei şi jumătate de regat. Iar după moartea regelui bătrân, chiar întreaga împărăție. Oamenii întotdeauna au avut nevoie de regi buni şi înțelepți, şi au nevoie şi în continuare.

8. Principiul transfigurării: la fel ca în viață, în poveşti aparențele sunt înşelătoare. Un semn al maturității este capacitatea de a pătrunde dincolo de suprafață. De multe ori broasca râioasă ascunde o prințesă fermecătoare, cerşetorul este un rege deghizat, servitorul servil este duşman de moarte, femeia răpitoare este o vrăjitoare perfidă, ceea ce pare plăcut şi ademenitor este calea cea mai sigură către pierzanie, iar slăbiciunile noastre ascund cel mai mare potențial de putere. Cel care vede dincolo de aparențe, descoperă adevărul. Eroul din poveste are de învățat această lecție, la fel şi cel ce şi-a asumat menirea vieții sale.

9. Principiul iubirii: adesea motivația principală a eroului, sentimentul care-l înflăcărează este iubirea. Iubirea unei prințese sau a unei fete simple de la țară, care este totuşi o ființă specială: are atributele unei zeițe sau ale Femeii Cosmice. La fel şi în cazul eroinelor, iubirea pentru un prinț sau pentru un simplu păstor le dă forța necesară pentru a îndura chiar şi cele mai cumplite suferințe. Şi nici eroina nu se îndrăgosteşte de oricine. Iubitul ei indiferent de statutul lui social, întrupează calitățile esențiale ale unui arhetip masculin.

10. Principiul recompensei: pe lângă atingerea țelului urmărit - care de multe ori nici nu este esențial, mai importantă fiind călătoria transformatoare - eroul triumfător primeşte şi mâna prințesei şi jumătate de împărăție... cel puțin. Deşi el nu urmărea nici bogăția, nici puterea şi nici măcar propria fericire prin împlinire conjugală. Până la urmă le va avea pe toate. Aşa acționează Legea Armoniei.

Iată acum învățăturile pe care le putem desprinde din aceste principii arhetipale ascunse în poveşti:

1. Dacă voința și perseverența ta sunt puternice, nicio forță ostilă din exterior, nicio conjunctură nefavorabilă nu te poate opri să-ți atingi țelul.
2. Credința este cheia fundamentală. Orice tentație vine prin insinuarea îndoielii. Să ai mare grijă și atenție la aceasta. Să menții mereu vie flacăra credinței în inima ta.
3. Bunătatea sufletească este lumina și căldura Soarelui care face să crească și să se maturizeze fructele menirii. Păstrează neîncetat această tainică strălucire, ca pe o prețioasă comoară și manifest-o cât mai des, spre bucuria și încântarea semenilor tăi.
4. Respectă, la fel ca Dumnezeu însuși, principiul „Cere și ți se va da". Oferă când ți se cere, ajută când ți se solicită ajutorul și vei fi ajutat la rândul tău de fiecare dată, când vei avea nevoie de ajutor, și vei cere. Și nu aștepta nimic în schimb de la cei care s-au bucurat de generozitatea ta. Viața poate alege alte ființe pentru a-și arăta generozitatea față de tine. Și tu la rândul tău nu te simți îndatorat în urma primirii unui astfel de dar. Ar fi o povară și pentru inima ta și pentru sufletul celui care te-a ajutat. E de ajuns să simți o stare de recunoștință. Atât față de Acela de la care vine ajutorul, cât și față de ființa care și-a deschis sufletul ca acest ajutor să ajungă la tine.
5. Verifică-ți în permanență și dureros de sincer motivațiile. În toate acțiunile în care te implici fii cu mare băgare de seamă: să ai în față doar scopuri altruiste. Tot ceea ce faci, trebuie să servească binele altora. Oricum vei primi în dar și tot ceea ce este spre binele tău, dar tu nu trebuie să te preocupi de aceasta.
6. Vei fi testat în mod inevitabil prin tot felul de încercări, la care vei avea de dovedit că ai calitățile necesare

îndeplinirii sarcinilor asumate. Dacă observi că n-ai trecut un examen de viață, ia în serios descoperirea și eliminarea lipsurilor pentru că s-ar putea să ai doar o singură șansă pentru reexaminare.

7. Fii mereu deschis spre a învăța și a te transforma. În momentul în care refuzi să înveți, ți-ai condamnat sufletul la moarte chiar dacă trupul tău viețuiește încă. Ghidează-te după principiul că orice om îți este superior în ceva, de aceea ai de învățat de la toate personajele cu care te întâlnești pe scena vieții. Și nu uita, fiecare experiență de viață, plăcută sau neplăcută, este o experiență de învățare. Caută învățămintele din orice se petrece cu tine, apoi distilează-le în obiceiuri benefice, principii de viață sănătoase.
8. Aproape nimic nu este ceea ce pare să fie la o privire superficială. Învață să cercetezi lucrurile, persoanele, situațiile, fenomenele cu mare atenție și cu ochi pătrunzători. Obișnuiește-te să vezi esența dincolo de forme, să observi adevăratele motivații din spatele celor afișate, descoperă mesajul real al comunicării tocmai din ce nu s-a rostit în cuvinte. Privește orice lucru ca și cum l-ai vedea pentru prima oară. Nu proiecta asupra lui nimic din ceea ce știi sau ai experimentat până atunci, pentru că asta îți va deforma percepția. Urmărește să elimini preconcepțiile – ele constituie baza percepției eronate. Vei descoperi astfel mesajele divine ascunse în sincronicități, prințesele deghizate în broscuțe, comoara din noroi și miracolul din aparenta banalitate.
9. Iubirea este fundamentală. Un om care iubește cu adevărat, este mereu într-o tainică îmbrățișare cu Dumnezeu, chiar fără să fie conștient de asta, și astfel simte aproape de fiecare dată care este voința divină și ce are el de făcut. Iubirea îți dă aripi, iar împlinirea menirii este un zbor către desăvârșire – n-ai cum

să te-nalți într-acolo cu avionul... ai nevoie de aripi proprii. Nu renunța la iubirea unei ființe pe motiv că ai lucruri mai importante de făcut în cadrul menirii tale. Chiar dacă uneori este necesar să faci sacrificii şi să te îndepărtezi fizic de cei pe care îi iubeşti, păstrează-ți în inimă iubirea pentru ei, şi dacă şi ei te iubesc cu adevărat până la urmă te vor înțelege şi trecând peste inconvenientele de ordin personal, te vor susține în ceea ce ai ales tu să faci. Iubirea celor care te iubesc cu adevărat precum şi iubirea ta pentru ei este o hrană de neînlocuit în lunga călătorie a împlinirii rostului în viață.

10. Cel care îşi împlineşte menirea primeşte ca bonus toate celelalte lucruri necesare pentru o viață împlinită. Aşa se manifestă Legea Armoniei. Este firesc, ca un om să trăiască împlinit pe toate planurile – asta în cazul în care menirea sa nu cere un alt gen de viață. Dar chiar şi într-un asemenea caz el va avea tot ce îi este de trebuință pentru acel mod de viață. Dacă nu primeşti de la viață bogăție, faimă, putere sau alte asemenea, este pentru că nu ai nevoie de toate astea sau pentru că s-ar putea transforma în obstacole de netrecut în drumul tău. Dar niciodată nu vei fi lăsat să trăieşti în mizerie sau sărăcie. Şi un călugăr pelerin, chiar dacă nu are nimic, nu este sărac, pentru că primeşte de fiecare dată tot ce are nevoie. Nimic nu este întâmplător, toate au un sens în economia vieții. Astfel, nici măcar cel care îşi împlineşte menirea nu va primi de la viață tot ce doreşte, însă va primi negreşit tot ce el are nevoie cu adevărat.

Gândirea negativă este dușmanul perfid al celui pornit pe calea realizării menirii. Chiar dacă în imensa lui generozitate este gata să-ți ofere tot ce ai nevoie, Universul nu o poate face dacă tu nu eşti deschis pentru a primi. Chiar şi Universul

este neputincios în fața efectelor negative ale gândirilor. Iar Dumnezeu, chiar dacă este atotputernic, şi ar putea spulbera gândurile tale negative cât ai clipi, nu va mişca niciun deget al mâinii sale atotputernice în privința aceasta - ca să nu încalce liberul arbitru cu care chiar El te-a înzestrat.

Nu poate veni către tine aproape nimic din ceea ce refuzi, negi, sau de a cărui existență te îndoieşti. „Aş face, dar n-am bani suficienți" „Eu vreau să fac, dar nu mă ajută nimeni" „Nu am curajul să..." „N-am talentul necesar" „Nu sunt obişnuit cu astea" „Nu e de nasul meu" „E prea mare" „E prea mic" „N-am timp" „Sunt prea bătrân" „Sunt prea tânăr"... Te recunoşti în vreuna dintre aceste citate celebre din antologia gândirii negative şi totodată a prostiei umane? Dacă da, atunci este momentul să te debarasezi de aceste formule „magice".

Da, sunt magice, pentru că prin ele îți croieşti propriul destin! Sunt „cuvinte de putere" ca orice formulă magică. Şi fiindcă prin ele îți limitezi propriile potențialități divine, le putem include în arsenalul formulelor de magie neagră. Atunci când vine vorba de posibilitățile şi capacitățile tale, elimină cu o diplomație intransigentă toate clişeele verbale şi cognitive care conțin particula, sau vre-o derivată a cuvințelului „nu" . Şi pentru că mintea nu suportă vidul, poți face aceasta doar înlocuindu-le cu contrapartea lor pozitivă:

„Am tot ceea ce este necesar pentru a-mi împlini sarcinile asumate şi divin integrate."

„Primesc ajutorul necesar întotdeauna la momentul cel mai potrivit."

„Sunt plin de curaj şi întâmpin greutățile cu entuziasm şi încredere deplină în succes."

„Ceea ce nu ştiu încă şi îmi este cu adevărat necesar, pot să învăț."

„Sunt hotărât să-mi dezvolt orice calitate şi orice pricepere de care am nevoie."

„Sunt gata să experimentez orice lucru nou şi neobişnuit atunci când providenţa divină îmi oferă ocazia."

„Am timp suficient pentru lucrurile cu adevărat importante."

„Am răbdarea să aştept activ până când fructele acţiunilor mele se maturizează, dar sunt atent la toate ocaziile şi conjuncturile benefice care mi se ivesc."

„Ştiu să mă adaptez la condiţiile schimbătoare, dar am mereu în faţa ochilor minţii scopul final."

18. Asigură teren propice pentru evoluţie

Am afirmat că împlinirea menirii oferă cel mai adecvat cadru pentru ca o fiinţă umană să-şi poată continua linia firească a evoluţiei sale. Dar ce înseamnă *evoluţie*, care este sensul şi rostul ei? Şi cine evoluează de fapt?

Există multe teorii care urmăresc să descrie structura fiinţei umane. Vom prezenta aici una, care este potrivită pentru a înţelege fenomenul menirii. Această descriere evidenţiază în primul rând cele trei *centre* sau *nivele de conştiinţă* cu care se identifică fiinţa umană, în funcţie de gradul său de evoluţie.

Personalitatea, este alcătuită din întregul angrenaj de comportamente, gânduri, atitudini care ne sunt specifice, cu care ne identificăm în mod obişnuit atunci când ne raportăm la noi înşine. Este tot ceea ce acumulăm în cadrul unei singure existenţe, prin experienţe de viaţă, prin educaţie, prin influenţa mediului, a societăţii, a subconştientului colectiv. Include şi imaginea cu privire la noi înşine, ceea ce credem despre noi, despre statutul nostru în societate, despre funcţia cu care ne identificăm: „Eu sunt medic." „Eu sun poliţist." „Eu sunt bogat." „Eu

sunt creştin." „Eu sunt patriot." „Eu sunt..." Este partea cea mai efemeră, perisabilă a fiinţei noastre. Nu rămâne nimic din toate acestea în momentul în care părăsim planul fizic. Mai mult, ea se schimbă continuu, chiar pe parcursul unei singure existenţe. Este identitatea noastră *falsă*, denumită adesea şi *ego*. Identificarea conştiinţei noastre cu această structură fantomatică se naşte din iluzia că suntem diferiţi de tot ceea ce ne înconjoară, de orice altceva din întregul Univers. Are la bază incapacitatea conştiinţei imature de a percepe unicitatea, esenţa comună a tuturor lucrurilor.

Sufletul este identitatea noastră reală. Este modul specific în care se reflectă în noi Unicul Divin. Este partea evolutivă din noi, care se modelează în timpul vieţii, în sensul dinamizării calităţilor care preexistă în el într-o forma latentă. Aceste calităţi, odată trezite, rămân ale noastre, rămân active, le ducem cu noi în viaţa următoare. Nimic din ceea ce am acumulat la nivel de suflet nu se pierde. Din punctul în care am ajuns la sfârşitul unei vieţi, de acolo continuăm atunci când ne naştem din nou. Chiar dacă uităm cunoştinţele pe care le-am acumulat într-o anumită viaţă şi venim pe lume „tabula rasa" în viaţa următoare, rămân active toate calităţile sufleteşti pe care le-am acumulat, şi care s-au înregistrat sub forma unor matrice energetice la nivelul aurei noastre astrale şi cauzale. Ele se arată în viaţa următoare, în noua conştiinţă, sub forma predispoziţiilor, talentelor şi aspiraţiilor specifice.

Valorile sufleteşti dobândite nu dispar de la o viaţă la alta. Aceasta asigură fundamentul evoluţiei. Sunt „bogăţiile pe care le adunăm în Ceruri" care nu se pierd niciodată, în timp ce toate bogăţiile pământeşti, faima, puterea, se spulberă definitiv şi irecuperabil odată cu dispariţia corpului fizic, de multe ori chiar înainte.

Regulile jocului divin permit şi posibilitatea *involuţiei* pentru anumite perioade: dacă în actuala noastră viaţă anumite calităţi dobândite anterior nu-şi găsesc un sol

fertil pentru a înflori şi a da roade din nou, sau şi mai rău, ne încăpățânăm să devenim campionii defectelor, viciilor şi stărilor negative care le însoțesc, atunci calitățile se atrofiază inevitabil. Exact ca nişte muşchi pe care nu-i folosim vreme îndelungată – şi atunci va fi nevoie să irosim o altă existență pentru a le trezi din nou, ca membru de onoare în adunarea repetenților la marea Şcoală a Vieții de pe planeta noastră, pe care obişnuim s-o definim prin culoarea Cerului. Pe termen lung însă, sensul firesc este unul evolutiv.

Spiritul este *scânteia divină* din noi. Perfect, etern, nelimitat, atotputernic, este acea parte din noi prin care suntem „chipul şi asemănarea lui Dumnezeu". Este de fapt adevărata noastră natură, prin care suntem una cu Totul şi cu Tatăl. Upanişadele afirmă că Atman (Spiritul, scânteia divină din noi) este identic cu Brahman (Supremul divin). De fapt există un Sine Divin *unic*. Sinele meu este identic cu sinele tău, cu sinele prostituatei de la colțul străzii şi cu sinele lui Dalai Lama. Individualizarea apare la nivelul sufletului. Sinele este universal, macrocosmic, divin, iar sufletul este individual, microcosmic, uman.

Sufletul constituie adevărata noastră individualitate, deşi nici el nu are o existență proprie: este *oglinda* care reflectă Sinele. În sanskrită se numeşte „Jivatma", adică „reflectarea lui Atman" sau „Atman cel viu". Atman în forma sa evolutivă, pentru că specificul viului este continua transformare şi evoluție. Fiecare suflet este o astfel de oglindă care reflectă într-un mod particular, unic, irepetabil Sinele divin. Şi o reflectă mai mult sau mai puțin fidel, în funcție de gradul său de evoluție şi de puritate. Această oglindă are multe fațete, seamănă mai degrabă cu un diamant cu nenumărate fețe. Fețe ce trebuie şlefuite toate, rând pe rând, de-a lungul multor existențe, până când, la capătul drumului diamantul sufletului devine desăvârşit şi astfel poate reflecta perfect diamantul divin:

esența noastră ultimă. Este momentul când ființa umană, prin sufletul său care de-a lungul călătoriei evolutive şi-a dezvoltat toate potențialitățile latente, atinge starea de desăvârşire, de îndumnezeire.

Dacă sufletul este individualitatea noastră reală, egoul sau personalitatea este o individualitate falsă, iluzorie. Totuşi, construirea personalității egotice este o etapă de neocolit în procesul evoluției conştiinței, pentru că este mecanismul prin care ne desprindem din sfera conştiinței colective, care ne ajută să depăşim nivelul spiritului de turmă. Gânditoarea Simone Weil spunea că nu poți accede de la conştiința colectivă direct la cea universală. Trebuie să treci mai întâi prin etapa de individualizare. Doar de la nivelul individual poți avea acces la cel Universal, în nici un caz de la cel colectiv.

Important e să ştim unde ne aflăm. Pentru că, deşi în cazul unei ființe dominate de conştiința tribală construirea personalității înseamnă un pas evolutiv, la următorul nivel, identificarea cu personalitatea efemeră devine un obstacol în călătoria transformatoare. Trebuie să ne desprindem din mrejele ei ademenitoare şi să ne continuăm voiajul. Să facem paradoxalul gest de *înălțare către profunzimi*, care aduce în lumina conştiinței, în prima fază, adevărata noastră individualitate: cea de la nivelul sufletului. Când se petrece asta, conştiința noastră nu se mai mulțumeşte cu traiul în vila luxoasă sau bordeiul sărăcăcios al personalității superficiale, ci îşi găseşte sălaş în căminul primitor al sufletului. Când reuşim să ne menținem aici aproape permanent, putem vorbi de starea de *trezire a sufletului*.

Însă nici aceasta nu e încă ultima stație, trebuie să mergem şi mai departe pentru a ne apropia de noi înşine, până depăşim *conştiința individualității* noastre – nivelul sufletului – şi ajungem la *conştiința universalității şi a divinității* noastre – nivelul Spiritului sau al Sinelui suprem. Aceasta apare mai întâi sub forma unor *străfulgerări*

iluminatorii, care ne fac să devenim conştienţi de natura noastră divină şi să avem ceea ce se cheamă o *stare de iluminare*. Însă, doar atunci când identificarea cu conştiinţa divină devine permanentă, atingem stadiul de *eliberare finală sau îndumnezeire* către care ne îndeamnă toate tradiţiile spirituale şi religioase autentice.

Menirea este un atribut al sufletului. Rostul unei vieţi este şlefuirea uneia sau a mai multor feţe ale diamantului din pântecul muntelui nostru sacru. Mai devreme sau mai târziu însă, de-a lungul vieţilor succesive fiecare dintre noi va trebui să şlefuiască toate feţele acestei nestemate. Noi oamenii ne deosebim unii de alţii tocmai prin asta: câte feţe ale diamantului şi care dintre ele sunt deja şlefuite şi la care lucrăm tocmai acum. Împlinirea menirii oferă condiţiile ideale pentru dezvoltarea acelor calităţi care urmează în mod firesc pe scara evoluţiei noastre. Dacă nu ne împlinim menirea, nu ne vom achita nici de această nobilă sarcina de bijutier şi ne vom rata existenţa.

Evoluţia este strâns legată de legea armoniei. Aşa cum există nivele ale evoluţiei, tot astfel există *nivele ale armoniei*. Manifestările noastre (acţiunile, gândurile intenţiile, stările, atitudinile) ne integrează pe diferite nivele ale armoniei şi reflectă totodată şi gradul de elevare a conştiinţei pe care am atins-o. Pe nivelele inferioare armonia de ansamblu conţine multe disonanţe, intonaţia noastră este nesigură şi falsăm mult prea des, dar pe măsură ce evoluăm, disonanţele se răresc, consonanţa devine dominantă, muzica făptuirilor şi cugetărilor noastre ne poartă spre armonia a tot-împlinitoare a muzicii sferelor.

Universul conţine în mod potenţial numeroase posibilităţi de a acţiona sau reacţiona într-o anumită situaţie. Depinde de conştiinţa individuală, pe care dintre nenumăratele posibilităţi o alege, o face să devină realitate. Astfel se poate manifesta principiul liberului arbitru. În funcţie de natura lor, acţiunile şi reacţiile ne situează pe

diferite nivele de armonie, de la cele extrem de disonante, până la armonia divină desăvârşită. Într-o anumită situaţie de viaţă omul va acţiona *mai armonios* sau *mai puţin armonios*, în acord cu nivelul său de evoluţie. Cu cât disonanţa este mai puternică, cu atât senzaţia de nelinişte, disconfort, disperare, suferinţă pe care o trăieşte omul, devine mai puternică. Cu cât decizia şi acţiunea se integrează mai mult în armonia desăvârşită, cu atât senzaţia de bine, de confort, de plăcere, de bucurie, de fericire este mai intensă. Acesta este barometrul care ne indică distanţa la care ne aflăm de starea ideală a armoniei divine.

Orice situaţie de viaţă are o singură rezolvare perfectă, orice decizie are o singură variantă corectă: cea care se integrează perfect în armonia divină desăvârşită. Toate celelalte posibilităţi sau decizii sunt mai aproape sau mai departe de aceasta, la fel cum există o singură stare de sănătate perfectă, dar sunt mai multe boli şi mai multe grade de îmbolnăvire -de depărtare faţă de această sănătate perfectă. Sarcina principală a sufletului aflat în evoluţie este, ca într-o anumită situaţie de viaţă să înveţe atitudinea sau raportarea corectă, potrivită, pentru ca în toate situaţiile similare să poată acţiona în acord cu armonia universală. Numai aşa are şansa să acceadă la o treaptă evolutivă mai înaltă. Trebuie să iei note mari la examenele vieţii ca să ţi se permită trecerea la învăţământul superior.

Evoluţia spirituală este, practic, ascensiunea treptată pe nivele din ce în ce mai înalte de coerenţă şi ordine, până când în conştiinţa noastră se instaurează ordinea şi armonia divină universală, şi în mod paradoxal aceasta aduce cu sine şi starea de libertate desăvârşită.

19. Menirea în viață este parte a menirii spirituale

„Întreaga noastră lucrare în această viață e să redăm sănătatea ochiului din inima noastră, ochi prin care poate fi văzut Dumnezeu."

Sf. Augustin

Când vorbim de menirea omului, trebuie să avem în vedere două aspecte distincte: menirea unei vieți şi menirea sau rostul existenței omeneşti în ansamblul ei.

1. Menirea vieții înglobează tot ceea ce avem de realizat într-o anumită existență. Este unică, este doar a noastră, şi evident, este specifică unei singure vieți.
2. Menirea spirituală desemnează rostul ultim al existenței omeneşti şi este una şi aceeaşi pentru fiecare ființă umană: Creatura-om trebuie să ajungă să-şi cunoască Creatorul. Cu toții avem aceeaşi menire spirituală: să atingem desăvârşirea, îndumnezeirea, eliberarea supremă. Acest demers continuă de-a lungul a numeroase vieți, de aceea trebuie să urmărim asta în fiecare viață. Este foarte posibil să atingem desăvârşirea chiar în viața actuală.

Dacă menirea individuală ni se revelează prin introspecție, despre menirea spirituală a ființei umane aflăm din revelațiile divine, care există în toate tradițiile spirituale şi religioase ale omenirii. Menirea spirituală desemnează drumul parcurs de la căderea din starea edenică primordială – simbolic vorbind – până la actualizarea maximă a potențialului divin din ființa noastră, cunoaşterea Adevărului Ultim Divin, eliberarea finală, starea de îndumnezeire.

Menirea propriei vieți poate fi descoperită şi împlinită de către oricine, indiferent pe ce nivel al evoluției se află,

menirea spirituală însă, poate fi împlinită total doar de cei care prin evoluția lor de-a lungul vieților succesive au atins deja un anumit nivel de maturitate spirituală. Finalizarea menirii spirituale necesită, de regulă, parcurgerea conştientă a unei căi inițiatice autentice, sub îndrumarea unui ghid spiritual desăvârşit.

Menirea vieții şi menirea spirituală se află într-o relație de strânsă interdependență. Lucrând la menirea vieții actuale contribuim în mod natural la realizarea menirii spirituale, este chiar cea mai bună modalitate de a o face. Evoluția spirituală nu este altceva decât actualizarea gradată a potențialităților divine care se află latente în ființa noastră. Iar pentru a ne împlini menirea în viață suntem nevoiți să ne dinamizăm anumite calități pe care nu le-am trezit într-un mod adecvat până în momentul respectiv. Înzestrările native nu sunt suficiente. Automulțumirea oamenilor înzestrați sau talentați, care refuză să dezvolte aspecte noi în ființa lor şi profită doar de calitățile înnăscute, este atitudinea cea mai potrivită pentru ratarea menirii. Menirea şi evoluția merg mână-n mână.

Pe de altă parte, practica spirituală ne oferă şanse sporite pentru a ne trezi şi dezvolta calitățile. Ne asigură o înțelegere mai profundă a ființei noastre, a vieții, a proceselor şi fenomenelor care au loc în noi şi în jurul nostru. Prin practica spirituală avem acces mai uşor la stările de trezire a sufletului, iar în etapele avansate chiar la cele de revelare a Sinelui. Iar asta ne ajută să ne descoperim şi să ne împlinim mai uşor menirea.

Din acest considerent, modul ideal de a proceda este să ne dedicăm conştient unei căi spirituale autentice, să desfăşurăm o practică spirituală constantă şi în acelaşi timp să ne urmăm menirea în viață.

Revelarea menirii este în strânsă corelație cu trezirea sufletului, de aceea, orice activitate sau atitudine care poate avea ca efect stări de trezire a sufletului, ne poate uşura revelarea menirii.

Iată câteva activităţi şi atitudini care pot avea ca efect stări de trezire a sufletului:

1. Practica spirituală, în special rugăciunea, meditaţia şi adoraţia.
2. Relaţiile armonioase cu semenii noştri, stările de iubire, de prietenie, de compasiune, de bunătate, de altruism, manifestate către alte fiinţe, (nu doar umane.)
3. Activitatea artistică, atât în ipostaza de creator de artă inspirată, cât şi ca receptor al mesajului artistic
4. Contemplarea plină de încântare a frumuseţilor naturii.
5. Lectura unor scrieri ce revelează într-o formă inspirată adevăruri divine fundamentale.
6. Starea de erotism elevat şi extatic.
7. Contactul şi identificarea cu fiinţe având o înaltă realizare spirituală.

Acestea sunt câteva lucruri general valabile, dar orice activitate, atitudine sau emoţie, care, simţim că ne trezeşte la nivel sufletesc, ne poate înlesni găsirea propriului drum în viaţă.

20. Libertatea este necesitate înţeleasă

Dacă există o ordine desăvârşită în Univers, dacă există prefigurată varianta ideală pentru a ne trăi viaţa, atunci unde mai este libertatea noastră, ce şanse are voinţa individuală să-şi facă de cap?

Libertatea este un dat divin şi este specific fiinţei umane. Varza de Bruxelles nu poate decide de una singură

să-şi mute reşedinţa la Paris, capra neagră nu prea are şanse să-şi vopsească părul blond şi nici vaca să renunţe la regimul ei vegetarian şi să-şi aleagă o alimentaţie bogată în carne de porc. Toate acestea sunt privilegiile creaturii om.

Dar chiar şi în cazul fiinţei umane libertatea apare ca o potenţialitate. Putem atinge starea de libertate, dar asta nu înseamnă că o avem în mod permanent şi în toate situaţiile. Chiar dacă nu ne-a pus nimeni cătuşe la mâini şi nici lanţuri la picioare, nu putem face orice ni se năzare şi nici să mergem oriunde ne trage aţa, sau nu întotdeauna tocmai atunci când ni se face chef. Poate pentru că nu mai avem zile de concediu, pentru că nu ne ajung banii, pentru că tocmai a născut soţia, pentru că plouă de trei zile, pentru că face scandal soacra...

Şi obstacolele nu sunt doar de ordin exterior. Chiar dacă avem şi bani şi concediu, şi e soare şi frumos, şi soţia nu e nici măcar însărcinată, deciziile noastre vor fi determinate în mod direct şi fără să ne dăm seama de obiceiurile, de concepţiile noastre, care de cele mai multe ori nici măcar nu sunt ale noastre. Vom petrece concediul acolo unde am fost şi anul trecut, că era mâncarea bună, şi mai au şi o ofertă avantajoasă anul acesta. În actuala societate de consum „oferta" devine cea mai puternică modalitate de a influenţa deciziile oamenilor. Nu cumpărăm pantofi când avem nevoie, ci când găsim o ofertă, şi când banii nu contează, nu cumpărăm rochia care ne-ar plăcea, ci una fiţoasă, „de firmă", ca să ne admire subalternii, sau să ne invidieze prietenele.

Ca orice potenţial, libertatea trebuie activată în noi ca să putem beneficia de ea, la fel ca iubirea, care este oferită tuturor fiinţelor, dar trebuie să o trezim în noi ca să o putem trăi. În mod similar, chiar dacă potenţial suntem liberi, nu ne putem bucura de această libertate atât timp cât suntem încorsetaţi de felurite limitări, cât timp suntem ataşaţi de diferite obiecte, situaţii, persoane,

obiceiuri, concepții. Gradul de libertate interioară este direct proporțional cu nivelul spiritual atins, cu gradul de elevare a conştiinței. Cu cât conştiința este la un nivel inferior cu atât ea se confruntă cu mai multe limitări, deci cu atât mai puțin beneficiază de starea de libertate. Însă pe măsură ce evoluează – evoluția însemnând tocmai transcenderea gradată a tuturor limitărilor – ea devine din ce în ce mai liberă. Nu întâmplător suprema realizare în concepția majorității căilor spirituale se numeşte „eliberare supremă".

De unde apar aceste constrângeri sau limitări?

Întregul Univers are o structură guvernată de o ordine perfectă. Această ordine sau lege sau „Dharma" face ca totul să fie just, să fie la locul lui, să fie exact aşa cum trebuie să fie. Nu ar putea fi altfel. Această ordonare se realizează pe baza unor legități stricte. Altfel acest imens şi complex Univers nu ar putea funcționa, nu ar putea nici măcar exista.

Universul este structurat pe diferite nivele de vibrație. Nivelele inferioare au mai multe reguli limitatoare decât nivelele superioare. Cu cât nivelul de vibrație este mai înalt, cu atât gradul de libertate este mai mare. Din această cauză conştiința care evoluează devine din ce în ce mai liberă. Ea începe să înțeleagă legile. Şi acționând în conformitate cu aceste legi, le transcende şi astfel iese de sub incidența lor.

La nivel profund libertatea înseamnă să ai posibilitatea să alegi de fiecare dată varianta corectă, justă, cea care este în deplin acord cu armonia lucrurilor. Cel căruia îi lipseşte libertatea interioară cel mai adesea ia decizii greşite. Doar cel liber în inima lui vede realitatea aşa cum este şi are şansa să ia hotărâri corecte. În fond, libertatea nu este altceva decât o *necesitate înțeleasă*. Starea de libertate este atinsă – aparent paradoxal – prin subordonarea şi integrarea deplină a voinței individuale în voința divină atotputernică. Această totală reintegrare a individualului

în universal reprezintă, în realitate, anularea oricărei forme de determinism rigid, inclusiv determinismul karmic.. În momentul când în conştiinţa fiinţei umane se instalează intuiţia şi inspiraţia Legii Divine Universale, ea înlătură tirania legilor aparent imuabile care limitează şi constrâng fiinţa individuală, sugestionând-o cel mai adesea să creadă că este lipsit de forţă sau că este efemeră şi incompletă. Starea supremă de libertate suverană va fi mereu o condiţie esenţială a spiritualităţii autentice.

Pentru fiinţa individuală *dharma* este indisociabil legată de *karma*. Omul nu poate realiza dharma decât în limitele situaţiei sale karmice specifice, evoluând însă, se eliberează pe rând de toate bagajele karmice.

„Eliberarea de legile universale ce guvernează Creaţia, precum şi de toate constrângerile şi limitările lor inerente, nu poate să însemne vreodată distrugerea, negarea, sfidarea sau încălcarea acestor legi divine, ci transcenderea lor." – spune profesorul de yoga Gregorian Bivolaru

În termenii gândirii ştiinţifice actuale conceptul de menire sau „svadharma" poate fi apropiat de acela de „finalitate". Finalitatea reprezintă raportul cauzal, imanent, ce exprimă procesul de autodeterminare al fenomenelor şi proceselor universului, precum şi cel de aparentă auto-orientare a sensului lor. Este vorba de o programare iniţială a oricărui fenomen obiect sau fiinţă – de exemplu codul, sau programul genetic – în vederea unui scop final care trebuie, mai devreme sau mai târziu, să fie atins de respectivul obiect, fenomen sau fiinţă.

Prin urmare, întreaga creaţie, la fel ca şi fiecare dintre noi, are întotdeauna un ţel, un rost şi o semnificaţie, un sens divin către care evoluează neîncetat, chiar dacă această semnificaţie scapă cel mai adesea conştiinţei individuale limitate, aşa cum spunea Baudelaire în volumul *Inima mea dezvăluită*: „Nimic nu există fără să aibă un scop – sau un rost – aşadar întreaga mea existenţă are un scop. Care? Nu

ştiu. Înseamnă că nu eu, cel de acum sunt cel care l-a fixat ci altcineva mult mai înţelept decât mine. În aceste condiţii ar trebui să-l rog pe cel care a fixat scopul şi rostul vieţii mele, Dumnezeu, să mă lumineze. Aceasta este cea mai înţeleaptă decizie pe care o pot lua."

Conceptul de finalitate implică, la fel ca şi cel de menire, existenţa unui anumit gen de *intenţionalitate creatoare*, o orientare intenţionată a conştiinţei divine în vederea oferirii unei semnificaţii, a unui sens, existenţei fiecărei creaturi. Iar realizarea menirii noastre este în legătură cu realizarea stării de libertate interioară prin integrarea perfectă a făpturii noastre individuale în Dharma, sau Legea Divină Universală. Într-adevăr, adevărata şi durabila stare de libertate se poate obţine, în mod paradoxal, numai printr-o totală şi perfectă integrare a voinţei noastre individuale în voinţa divină cea atotputernică. Această totală dăruire de sine plină de abnegaţie faţă de Dumnezeu reprezintă în realitate împărtăşirea noastră din libertatea absolută a lui Dumnezeu şi nu are nimic de-a face cu o supunere oarbă, pasivă şi tributară unui sistem de constrângeri formale. Dimpotrivă, ordinea pe care noi înşine sau alţii ne-o impun în viaţa personală sau socială, poate fi prea puţin sau deloc compatibilă cu ordinea şi armonia universală „Dharma" sau cea individuală „svadharma".

21. Sensul este Cunoaşterea Ultimă

Realitatea oricărui obiect, fenomen sau fiinţă constă în însuşi actul creator intenţional al Conştiinţei Divine care creează întâi în conştiinţa sa, iar apoi pogoară această creaţie, fragmentându-o gradat în categoriile spaţio-temporale succesive până la cele mai grosiere nivele de

vibrație. Conștiința individuală percepe acest ultim nivel sub forma obiectelor, fenomenelor empirice, complet diferențiate de conștiința care le-a creat.

Menirea proprie reprezintă una din cele mai importante caracteristici spirituale ale fiecărei ființe. Este chemarea pe care o adresează neîncetat Sinele nostru suprem, care este însuşi Dumnezeu - Atman fiind identic cu Brahman - pentru a ajunge să ne identificăm total şi extatic cu El pe propria noastră cale, absolut unică şi inimitabilă, deoarece noi înşine în cadrul acestei grandioase şi gigantice manifestări suntem absolut unici.

Din acest punct de vedere şi termenul de „vocație" avea inițial același înțeles ca şi acela de menire. Într-adevăr vocația noastră desemnează în mod unic predispozițiile şi aptitudinile noastre predominante către o anumită profesie, artă, ştiință sau cale spirituală, predispoziții care țin de firea noastră profundă. Astfel recunoaşterea şi împlinirea vocației noastre avea inițial sensul de a asculta şi de a urma cu elan, dăruire şi abnegație chemarea lui Dumnezeu, pentru a împlini însăşi rațiunea noastră de a fi, cauza, rostul divin pentru care am venit în această existență. Identificarea vocației noastre se înscrie întotdeauna pe linia revelării menirii noastre în această încarnare. Prin urmare orientându-ne în funcție de această vocație putem să ne identificăm şi apoi să ne realizăm menirea.

Iată în finalul acestei prime părți, ca o concluzie, câteva principii fundamentale ale Armoniei Cosmice Universale.

1. Universul este o oglindă în care Dumnezeu, ca etern subiect, se obiectivează pe Sine, pentru Sine. Universul este perfect şi desăvârşit aşa cum este, prin urmare nici o activitate umană nu urmăreşte, în fond, să îmbunătățească Lumea, ea are un singur scop: *cunoaşterea eliberatoare*, eliminarea gradată a limitelor conştiinței individuale prin facilitarea cunoaşterii

teoretice şi practice a legităţilor Universului şi amplificarea capacităţii de control asupra energiilor sale.

2. Privit din unghiul de vedere al conştiinţei individuale, Universul este un imens „teren de antrenament". Rostul fundamental al existenţei sale este, să asigure un cadru de manifestare adecvat pentru sufletul aflat în evoluţie. Asigurându-ne întotdeauna condiţii favorabile evoluţiei, Viaţa ne confruntă cu diferite probleme, situaţii şi sarcini de rezolvat, anumite misiuni de îndeplinit şi ne pregăteşte astfel cadrul ideal pentru învăţare. Evoluţia, sau altfel spus amplificarea gradului de libertate a conştiinţei, este direct proporţională cu nivelul de învăţare a lecţiilor de viaţă.
3. Una din legile fundamentale ale Vieţii este *Legea armoniei*. Creatura care, avansând pe traiectoria evoluţiei, a atins stadiul uman, deci a dobândit conştiinţa de sine, are libertatea să facă ceea ce doreşte, chiar şi acţiuni care nu se integrează (cel puţin aparent) în armonia Universului. Însă conform legii Karmei, va suporta în mod obligatoriu consecinţele faptelor sale.
4. Universul conţine în mod potenţial toate posibilităţile de rezolvare a unei probleme sau de a acţiona într-o anumită situaţie. Depinde de conştiinţa individuală, ce selectează dintre nenumăratele posibilităţi pentru a face să devină realitate.
5. Universul conţine toate posibilităţile într-o dimensiune atemporală. Timpul există doar pentru sufletul aflat în evoluţie, care manifestă sau actualizează una sau alta dintre aceste posibilităţi, conform nivelului său de evoluţie.
6. Din perspectiva legii armoniei, acţiunile, realizările, atitudinile fiinţei umane prezintă diferite grade de

perfecțiune, de adecvare la o stare ideală. Aceste grade de perfecțiune se situează pe o scară largă ce se întinde de la starea de disonanță totală până la starea de armonie consonantă perfectă.

7. Sarcina principală a sufletului aflat în evoluție este, ca într-o anumită situație de viață să învețe atitudinea sau rezolvarea care se integrează perfect în armonia universală. Numai astfel el are şansa să acceadă la o treaptă evolutivă superioară.
8. Fiecare ființă îşi are propria sa traiectorie evolutivă, asemenea orbitei corpurilor cereşti. Identificarea şi urmarea acesteia duce la integrarea perfectă a ființei în armonia cosmică. Indicatoarele acestei traiectorii se află în „inima" noastră, codificate sub forma dorințelor cele mai sincere, sub forma aspirațiilor cele mai mărețe. Fiecare ființă umană care aspiră să-şi găsească locul său în această lume, trebuie să învețe să-şi asculte în mod sincer aceste aspirații, să le manifeste pe deplin şi să trăiască conform acestora.
9. Ființa umană nu poate avea în fiecare moment tot ceea ce îşi doreşte, dar are parte de toate acele lucruri pe care le creează pentru sine. Conştient sau nu, fiecare ființă umană îşi creează, ea singură, orice situație, orice circumstanță, orice stare interioară, orice stare de conştiință.
10. Universul este gata, în orice moment, să îndeplinească şi cele mai (aparent) irealizabile dorințe şi aspirații, însă, ajung să devină realitate doar acele lucruri în care ființa crede cu tărie. Deci, din punctul de vedere al Universului nu există limite, doar mintea pune obstacole în calea realizărilor, doar ea limitează conştiința.
11. Fiecare ființă umană are dreptul să-şi modeleze viața conform celor mai extraordinare idealuri totuşi, numai

creatorul conştient are libertatea deplină să-şi dirijeze viaţa conform propriilor aspiraţii, aflate într-o sintonie perfectă cu gândurile lui Dumnezeu.

12. Conform legii universale a analogiei, aşa precum Universul (incluzând şi fiinţa umană) reprezintă oglinda obiectivă a lui Dumnezeu, la fel şi realizările şi atitudinile fiinţei umane oglindesc perfect propriul său nivel de evoluţie (propriile sale realizări interioare). Acesta este înţelesul profund ezoteric al cuvintelor lui Iisus conform cărora „pomul se cunoaşte după roade".

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PRAXIS

„Vei recunoaşte propria-ţi cale imediat ce ai păşit pe ea, pentru că dintr-o dată vei dispune de toată energia şi inspiraţia de care ai nevoie."

~ Jerry Gillies ~

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Summa

Curiozitate pentru a explora
Discernământ pentru a distinge
Sinceritate pentru a recunoaşte
Libertate pentru a accepta
Curaj pentru a-ţi asuma
Iubire pentru a motiva
Armonie pentru a percepe voinţa divină

Îmi înfăptuiesc eu menirea acum?
Ce domenii mă atrag?
Ce înzestrări native am?
Ce voi fi când voi fi mare?
Care sunt fiinţele pe care le admir?
Ce aş vrea să fie altfel?
Cum se corelează lucrurile?

Momentul potrivit
Planul de acţiune
Evaluarea şi acumularea resurselor
Modul de abordare
Legea investiţiilor energetice
Atenţie la teste şi încercări!
Verifică rezultatele!

BCU IASI CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

Căutare (atitudinea)

1. Curiozitate pentru a explora

Pentru a avea succes în identificarea menirii noastre în viață este necesar să adoptăm anumite atitudini favorabile. Prima dintre acestea este atitudinea exploratorului. Care este specificul exploratorului? Capacitatea sa neobişnuită de a formula întrebări. Întrebări cu miez, întrebări dinamizatoare, întrebări care deschid noi orizonturi.

Arta formulării întrebărilor pertinente este arta omului superior. Ce înseamnă acest meşteşug în contextul căutării menirii?

Menirea e precum o partitură individuală în gigantica Simfonie Universală – nescrisă şi totuşi existentă. Cum vine asta? Trebuie descoperită sau trebuie creată? Ambele. Trebuie să fim şi exploratori şi artişti, în acelaşi timp. Ambele roluri presupun să stăpânim arta formulării întrebărilor. Noi căutăm răspunsuri – este boala civilizației noastre actuale – omul superior însă caută întrebări. „Cum este posibil să..." Şi nu caută neapărat să răspundă la întrebare, se minunează doar. Şi lasă să pătrundă în el realitatea, aşa cum este, fără să încerce să o închidă în colivia cuvintelor. Nu e important să descoperim răspunsurile, important e să descoperim întrebările. Nu e important să avem multe răspunsuri, important e să avem multe întrebări. În asta constă marea bogăție a sufletului. Întrebările creează

starea de spirit necesară unei vieți dinamice. Nu este cazul să ne impacientăm pentru că nu știm răspunsurile, e bine să învățăm să descoperim plăcerea de a pluti în oceanul întrebărilor: este un univers fascinant și nețărmurit, pentru că numărul întrebărilor este infinit, doar numărul răspunsurilor este limitat. Iar aspirația sufletului este să caute nemărginirea.

Întrebările sunt ferestre deschise către Univers, prin care spiritul și energia pot circula liber. Trebuie să deschidem larg ferestrele sufletului nostru pentru ca Viața, cu toate misterele ei inexprimabile să poată pătrunde în voie. Cultivarea artei formulării întrebărilor ne face apți pentru aceasta. Răspunsurile sunt cele care ne izolează. Ne izolează de ceilalți, de univers, uneori chiar de noi înșine. Din ele clădim zidul *convingerilor*, al *concepțiilor de viață* – nimic nu este mai caraghios și mai grotesc decât să ai „concepții de viață". Orice -ism este o limitare. Chiar și nonconform-ismul.

Trebuie să formulăm cât mai multe întrebări și apoi într-o stare de așteptare și deschidere activă, să lăsăm să curgă către noi Viața cu toate surprizele ei, cu toate bucuriile ei, cu toate răspunsurile ei specifice – majoritatea dintre ele nici nu se formulează ca răspunsuri concise, ni se arată doar sub forma trăirilor. Trăirile nu ne limitează, însă convingerile și concepțiile de viață, care s-au cimentat pe baza răspunsurilor găsite, îngustează considerabil gama experiențelor la care putem avea acces.

Ce înseamnă o atitudine justă în aceste condiții? Chiar dacă apar anumite răspunsuri – este firesc să apară, din moment ce formulăm întrebări – să nu le dăm valoare absolută, să nu le considerăm definitive, să le percepem doar ca variante posibile de răspuns. Astfel nu vom anihila puterea activă, generatoare a întrebării, ea va trăi în continuare, conferindu-ne noi trăiri, noi experiențe. Pentru că nu răspunsul este important, ci experiența. Nici măcar

pentru ghirlanda de întrebări referitoare la menirea în viață nu trebuie să căutăm răspunsuri definitive. Menirea însăşi este un proces dinamic, aflat în continuă transformare.

Doar să ne formulăm aceste întrebări şi apoi să fim atenți la tot ce se petrece cu noi şi în jurul nostru, la ceea ce simțim, la trăirile şi stările noastre de conştiință şi să urmărim să fim cât mai mult timp în consonanță cu armonia tainică a Simfoniei Universale. Iar când simțim că apar sonorități disonante, să urmărim să ne reintegrăm în armonie, să căutăm mereu să cântăm cea mai potrivită melodie la instrumentul acțiunilor şi deciziilor noastre. Şi pentru că armonia Universală este dinamică, niciodată nu vom şti dinainte cum va fi pasajul nostru următor, pe care trebuie să-l cântăm ca să fim în armonie cu restul muzicienilor şi cu Dirijorul Suprem. De aceea, trebuie să fim mereu atenți, mereu deschişi, mereu cu întrebările în suflet, spontani şi liberi: atitudinea exploratorului, care-şi păstrează aceeaşi curiozitate, prospețime şi fascinație în suflet indiferent câte minuni a descoperit pe parcursul expediției.

Răspunsul la întrebarea „Care este menirea mea?" nu trebuie formulat în cuvinte de genul „Menirea mea este să inventez un aparat ultra-performant pentru... a tăia frunze la câini (sub formă de steluțe şi inimioare...)" Răspunsul nu este altceva decât un şir de intuiții, decizii şi fapte care generează trăiri şi experiențe. Aceste trăiri şi experiențe, dacă suntem atenți la ele, ne vor da de veste în ce măsură suntem în consonanță cu Armonia Divină Universală. Întrebarea aceasta nu trebuie să aibă un răspuns definitiv – şi astfel, limitator. Ea trebuie să rămână o întrebare deschisă până la sfârşitul vieții noastre. Scriitorul Richard Bach spunea că există un indiciu foarte clar pentru a şti dacă ne-am împlinit menirea sau nu: dacă suntem încă în viață, atunci cu siguranță nu.

Iată câteva întrebări utile în această expediție. Ele nu sunt decât nişte exemple, vei putea găsi multe altele.

Întrebările sunt la fel de individuale şi personale precum menirea.

„Care este menirea mea în această viaţă?"

„Ce ar trebui să fac acum?"

„Mă împlinesc lucrurile de care mă ocup în prezent?"

„Ce-mi lipseşte?"

„Ce aş dori să fac?"

„Ce anume m-ar împlini cu adevărat?"

„Ce lucruri necesare şi utile le pot oferi oamenilor?"

„Cum reacţionează cei din jur la acţiunile mele, la deciziile mele?"

„Ce stări le generez oamenilor prin atitudinile şi realizările mele?"

Şi acum practic:

De exemplu, la o întrebare de genul „Ce-mi lipseşte?", nu căutăm neapărat un răspuns ce poate fi formulat în cuvinte, cum ar fi: „Îmi lipseşte un serviciu mai bun", ci, menţinând în permanenţă întrebarea în minte, avem curajul să căutăm mereu acele lucruri care, simţim, că ne împlinesc la nivel profund, sufletesc, începând cu deciziile cele mai mărunte – de la a hotărî să facem o plimbare sau o baie bună, dacă simţim nevoia – până la marile decizii care ne pot schimba complet viaţa.

Dacă păstrăm vie întrebarea „Ce m-ar împlini cu adevărat?" ne va aduce în chip magic experienţe care ne vor deschide porţile plenitudinii. La întrebarea „Care este cea mai împlinitoare muncă pentru mine?" nu poate exista decât pentru moment un răspuns de genul: „Pe mine mă împlineşte să fiu profesor la şcoală, îmi place să lucrez cu copiii." E doar unul din răspunsurile posibile şi e valabil doar acum. S-ar putea ca situaţia să se schimbe, s-ar putea ca după o lună, un an, trei, cinci, sufletul meu să dorească altceva. S-ar putea ca în simfonia Universului să am şi o altă partitură de cântat...

Dar dacă eu mi-am formulat un răspuns definitiv, atunci am condamnat la moarte întrebarea şi am înăbuşit căutarea. Voi sta la catedră toată viaţa şi poate aşa îmi ratez menirea. Deşi este posibil ca menirea mea să mă menţină printre elevi toată viaţa, totuşi, trebuie să urmăresc să simt aceasta. Şi ca să o pot simţi, trebuie să păstrez în permanenţă vie întrebarea. Şi toate celelalte întrebări. Chiar dascăl fiind, pot să mă implic într-o mulţime de alte activităţi. Pot înfiinţa cu elevii un club de inventică, pot elabora un manual mai inspirat. Cu atât mai mult merită să-mi păstrez vii întrebările. Să nu mă limitez. Nu se poate accentua suficient un asemenea îndemn...

În procesul revelării menirii în viaţă, arta formulării întrebărilor se îngemănează cu *arta căutării de comori*. Ambele sunt atitudini specifice exploratorului. În fond cu toţii suntem căutători de comori, dar ceea ce ne deosebeşte este modul în care definim „comoara" şi, poate, ardoarea şi dibăcia cu care o căutăm. De aceea unii o găsesc, iar alţii nu, deşi, în sufletul fiecăruia dintre noi trăieşte amintirea unei comori ca un tainic ideal. Menirea face parte din acest ideal. Pentru a o descoperi, se recomandă să îmbrăcăm costumul „exploratorului". Acest costum ne va conferi o serie de calităţi deosebit de utile: curiozitate, sete de cunoaştere, libertate interioară, spirit de aventură, curaj, spirit inovator, putere de sacrificiu, capacitatea de a ne elibera de condiţionările societăţii, ale obiceiurilor, ale tradiţiei. Apoi, pe măsură ce colindăm lumea, ne confruntăm cu experienţe noi, întâlnim oameni şi situaţii deosebite care ne fac să ne punem noi înşine anumite întrebări, să ne depăşim propriile limite sau aspecte ale naturii noastre inferioare şi să dezvoltăm anumite calităţi. Experienţele de viaţă ne supun unor teste care ne încearcă puterile şi calităţile dobândite, ne probează credinţa, devotamentul...

Însă nicio astfel de călătorie nu poate fi doar exterioară. Expediţia vieţii este terenul de antrenament unde ne

pregătim pentru adevărata călătorie: cea interioară. Cea mai prețioasă comoară se află înăuntrul nostru şi orice căutător de comori va descoperi asta mai devreme sau mai târziu. Care este această comoară? Să nu formulăm răspunsuri. Doar să continuăm căutarea.

2. Discernământ pentru a distinge

Suntem bombardați cu o mulțime de informații şi sugestii din toate părțile, dar tindem să considerăm importante acele lucruri cu care avem de a face mai mult, despre care se vorbeşte mai mult sau cărora li se face reclamă mai mult. Aşa acționează *legea proximității*: lucrurile cu care ne aflăm în contact mai mult timp tind să ne influențeze, să ne intereseze, chiar să ne formeze,. De exemplu, dacă lucrăm într-un institut hidrologic, după un timp începem să ne preocupe la modul serios soarta apelor, gradul lor de poluare, posibilitățile de purificare, chiar şi în cazul în care toate acestea nu au nici o legătură cu menirea noastră. Dacă lucrăm într-un domeniu ce ni se pare interesant, dacă avem sentimentul că facem ceva important şi pe deasupra mai suntem şi apreciați, munca noastră poate să ne captiveze şi să ne sugestioneze cu iluzia că facem ceea ce trebuie. Simțul datoriei, loialitatea – calități bune la casa omului – dacă nu sunt dublate de discernământ, ne pot ține mult timp pe o linie moartă.

Dacă vrei să-ți identifici corect menirea în viață, ai nevoie de discernământ. Nu te lăsa înşelat de aparențe, pune sub semnul întrebării chiar şi lucrurile care ți se par foarte evidente. „Îmi place să fiu la ghişeul băncii, fac asta de 15 ani, îmi face plăcere să vorbesc cu oamenii, să-i ajut, să fiu drăguță cu ei, şeful mă apreciază, clienții sunt

mulțumiți, evident că locul meu este aici..." Chiar şi în asemenea situații pune-ți la modul cel mai serios câteva întrebări de genul: „Sigur aceasta este menirea mea?" Mă împlineşte cu totul munca pe care o fac?" „Cum ar fi să fac cu totul altceva?" „Ce altceva mi-ar plăcea să fac?"

Joacă-te cu aceste posibilități. Măcar ca un exercițiu mintal, nu te costă nimic. S-ar putea să descoperi lucruri, senzații, dorințe şi aspirații surprinzătoare. Am auzit adesea: „Tata e director de firmă, are o afacere care merge bine şi mie îmi face plăcere să fac afaceri, doar semăn tatii. Este firesc să lucrez alături de el şi când va veni momentul nedorit, Doamne fereşte, am să preiau eu conducerea. Trebuie să duc mai departe afacerea familiei, e de datoria mea..." Poate că da. Poate ca nu. Trebuie să-ți pui aceste întrebări la modul cel mai sincer. Obişnuința şi simțul datoriei nu sunt sfetnici de nădejde când vine vorba de menire. Doar discernământul poate revela adevărul, iar adevărul are un obicei interesant: sfidează orice aparență, orice calcul uman, orice logică obişnuită. Discernământul este capacitatea de a vedea *adevărul* dincolo de aparențe, de a şti ce este potrivit sau nepotrivit într-o anumită situație.

Cultivă-ți discernământul formulând întrebări în legătură cu lucrurile care ți se par cele mai evidente, banale sau fireşti. Nu este vorba doar de o analiză rațională a argumentelor pro şi contra înainte de a lua o decizie, analizează-le şi pe acestea, dar după aceea pune-le deoparte şi mergi mai în profunzime, acolo unde sălăşluieşte *intuiția*. Intuiția nu ține cont de argumente iar discernământul nu este un proces pur rațional, are o componentă intuitivă puternică. Renunță la a mai gândi în şabloane şi tipare, elimină conştient din gândire prejudecățile şi generalizările, ca să poți percepe lucrurile aşa cum sunt cu adevărat. Chiar dacă aceste operațiuni specifice rațiunii ajută cunoaşterea la un nivel superficial, reprezintă totuşi obstacole serioase în cunoaşterea profundă, în descoperirea adevărului şi a esenței lucrurilor.

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

Discernământul este acea capacitate prin care percepem un lucru, o situație, un fenomen *așa cum este*. Cu alte cuvinte, este capacitatea cu ajutorul căreia percepem *adevărul*. Este o calitate care se poate cultiva conștient – ca oricare altă calitate, de fapt – și este o calitate esențială pentru a ne putea identifica corect menirea.

3. Sinceritate pentru a recunoaște

Recunoașterea menirii sau a anumitor acțiuni care fac parte din menire, presupune să ne mobilizăm, să ieșim din tipare, să facem eforturi și uneori să acționăm în dezacord cu părerile celor din jurul nostru. Putem cauza chiar neplăceri celor pe care-i iubim... și aceasta e una dintre cele mai dificile încercări. De aceea, chiar dacă în sufletul nostru intuim încotro ar trebui să ne îndreptăm, ce ar trebui să facem, de multe ori obișnuim să ignorăm această chemare, să nu fim sinceri cu noi înșine și ca atare nici cu cei din preajma noastră. Pentru că sinceritatea implică uneori complicații, și ca să le evităm, continuăm să ne facem că plouă. Ne găsim scuze și explicații, de ce nu facem ceea ce simțim că ar trebui. Cine caută găsește... afirmație valabilă chiar și când vine vorba de scuze. Și cu câteva astfel de explicații „logice" reușim să ne liniștim conștiința, sau cel puțin avem impresia aceasta. În realitate, n-o liniștim, doar tragem cortina indiferenței în fața luminii pâlpâitoare a sufletului. Devenim experți în autopăcălire. Sufletul nu are obiceiul să țipe și să urle ca să fie băgat în seamă, astea fac parte din arsenalul egoului, de aceea trebuie să ne educăm bine urechea interioară pentru a-i percepe mesajul.

Dacă suntem hotărâți să ne urmăm menirea, trebuie să ne propunem să fim dureros de sinceri, atât cu noi înșine,

cât şi cu ceilalţi, Şi dacă ne-o propunem ferm, avem şanse să reuşim. De obicei nu suntem suficient de sinceri pentru că, pur şi simplu, nu ne propunem asta. Ne lăsăm duşi de nas de egoul nostru, care are cu totul alte interese decât ale noastre şi o deosebită abilitate să ne convingă că interesul lui este şi spre binele nostru.

Egoul este politicianul fiinţei noastre, un mare meşter manipulator. Ca să obţină votul, promite plin de emfază, şi în final nu ne oferă... e firesc, n-are de unde. Ca să poţi oferi, trebuie să ai. Promisiunea însă nu costă nimic, o poate face oricine, pe gratis. Ba mai mult, politicianul este plătit cu bani grei ca să facă promisiuni. La fel şi egoul nostru: îi plătim tributul cu valuta forte a energiei noastre psihomentale, doar ca să ne păcălească! Se pare că ne place să fim păcăliţi şi asta are o explicaţie: oferă un oarecare confort, ne absolvă de anumite responsabilităţi şi ne induce ideea că este bine aşa cum este.

Politicianului nostru interior nu-i convine să ne urmăm menirea, pentru că în felul acesta are de pierdut. Pierde poziţie şi putere. Când ne urmăm menirea, sufletul nostru este cel care ajunge la putere, iar egoul va continua să lupte din opoziţie. Arma lui preferată este manipularea. Şi nu poate fi demascat altfel, decât prin sinceritate totală. Pentru asta, este nevoie să ne antrenăm la modul cel mai serios. Nu este o luptă uşoară.

4. Libertate pentru a accepta

Nu întotdeauna lipsa de sinceritate sau de discernământ sunt cele care ne împiedică să ne revelăm menirea. De multe ori chiar din cauza obişnuinţei nu concepem să facem altceva decât ceea ce ne-am obişnuit să facem. Nu

ne găsim menirea, pentru că nu avem libertatea interioară să o căutăm în afara limitelor noastre obişnuite. Fie ele legate de timp, de loc, de bani, de cunoştinţe, de capacităţi. Este greu să-ţi imaginezi că misiunea ta ar fi să realizezi un sistem de irigaţie într-o ţară din lumea a treia, în care populaţia se confruntă cu foametea, când ţi-ai făcut deja viaţa ta într-un orăşel liniştit din Europa civilizată, unde eşti prieten cu primarul, ai unchiul şi mătuşa care lucrează la tribunal şi la colţul străzii brutăria de unde cumperi pâinea ta preferată.

E greu să concepi că misiunea ta ar putea să te cheme într-un alt colţ al lumii, unde nu cunoşti pe nimeni, unde singurele lucruri pe care te poţi baza sunt inteligenţa, priceperea, capacitatea de comunicare şi pentru că toate acestea la un loc nu sunt suficiente, pe ajutorul providenţial, la care nu eşti obişnuit să apelezi, de vreme ce ai o viaţă clădită pe baze solide. Când începi să-ţi pui întrebări în legătură cu menirea ta, când începi să te analizezi la modul cel mai sincer şi simţi că ceva parcă îţi lipseşte – deşi până atunci ai avut impresia că ai tot ce-şi poate dori cineva: familie, prieteni, pile, bani, casă, maşină – totuşi nu te duci cu gândul în Africa şi nici în America Centrală.

Ţi se pare logic să-ţi cauţi rostul acolo unde te-ai instalat deja, unde trăiesc poate şi părinţii şi bunicii tăi, nici într-un caz în Zimbabwe.... Deşi.... dacă te gândeşti bine... când erai mic îţi plăcea să ai o grădină a ta, cu tot felul de plante pe care le udai, le curăţai de buruieni şi-ţi creştea inima văzându-le cum se dezvoltă pe zi ce trece, şi trăiai o bucurie de nedescris când mama ta pregătea câte o sălăţică din legumele culese de pe micuţa parcelă îngrijită de tine. Şi-ţi aduci aminte cât de mult te-au impresionat filmele documentare despre pigmei, despre zuluşi, despre copiii rahitici din Somalia. Te mai uiţi şi acum pe National Geographic, şi pe Discovery, când ai timp, dar nu prea ai... Şi anul trecut, acea ofertă de excursie în savana africană,

cât de greu ți-a fost să o refuzi. Pentru o secundă ai avut sentimentul că nu e doar o simplă dorință de aventură, că există o chemare mai adâncă. Dar ai rezistat eroic.

Şi te miri de ce ai făcut inginerie agricolă, dacă tot nu profesezi... e logic, nu o profesezi pentru că agricultura e oricum la pământ, nu se mai poate trăi din asta. Ți-ai deschis o rețea de magazine alimentare în schimb, deşi nici asta nu e o afacere cine ştie ce, cu toate hipermarketurile astea... Şi totuşi, continui pentru că inconştient simți nevoia de a hrăni. Dar toate acestea nu au legătură cu Africa, raționezi, Africa e departe... te gândeşti că poate vei merge odată acolo, într-o simplă excursie, nimic mai mult, cândva, când vei avea timp şi bani. Şi dacă într-o bună zi vei face acest efort şi te vei duce, s-ar putea să nu te mai întorci de acolo o vreme, e posibil să-ți găseşti rostul acolo, cel puțin, pentru o perioadă. Iar dacă nici după această călătorie nu vei asculta chemarea şi te întorci la viața ta obişnuită, vei fi foarte nefericit. Şi nici măcar nu vei şti de ce, pentru că nu eşti obişnuit să corelezi lucrurile, pentru că trăieşti în şabloane, pentru că gândirea te limitează.

Pentru a-ți găsi menirea trebuie să dai deoparte orice limită din calea autoanalizei şi a gândirii. Trebuie să te deprinzi să fii total liber. Trebuie să fii hotărât să accepți orice ai descoperi. E posibil să ai de făcut ceva, care nici măcar nu ți-a trecut vreodată prin mintea conştientă. Când te încarci cu întrebarea „Care este menirea mea?" lasă deschise toate uşile, ia în considerare toate posibilitățile, nu-ți pune nici o limită, nici de timp, nici de bani, nici de cunoştințe. Le vei putea dobândi pe toate. Important e să ai libertatea necesară să descoperi adevărul în privința menirii tale. Adevărul şi Libertatea sunt de nedespărțit. (Şi aici să nu vă gândiți la ziarele care-şi aleg aceste nume cu un cinism revoltător.)

5. Curaj pentru a-ți asuma

Am întâlnit persoane care s-au speriat de-a dreptul când a început să li se contureze ce ar trebui să facă. I-a speriat anvergura sarcinilor care se prefigurau, efortul care li se cerea, complicațiile ce urmau să apară. Şi găseau tot felul de scuze şi explicații ca să mai tragă mâța de coadă.

Care este cauza temerilor care-i asaltează pe unii în momentul conştientizării menirii? Ce ne sperie de fapt? Că e un lucru prea măreț pentru ceea ce suntem noi acum? Nu-i de nasul nostru? Ne dă peste cap planurile de viață liniştită şi prosperă? Necesită o schimbare prea mare în modul nostru de viață? Ne e teamă că nu avem resursele necesare? Ne e teamă că nu avem calitățile adecvate? Ne e teamă că vom fi criticați, dezaprobați? Sau, ne este, cumva, frică de eşec?

Da, în multe cazuri frica de eşec e problema cea mare. Trăim într-o societate care cultivă ideea de succes drept prima şi cea mai importantă valoare a vieții umane. Trebuie să ai succes la examene, în afaceri, în cariera politică, în sarcinile de zi cu zi, în dragoste, în căsnicie... Idolii societății actuale sunt „oamenii de succes". Succesul a devenit mai important decât orice, decât onestitatea, decât prietenia, chiar decât dragostea. Prea multe iubiri şi prietenii ajung azi sacrificate pe altarul succesului în carieră. Cultul succesului în societatea actuală este o adevărată dogmă religioasă: te face să te simți păcătos dacă nu-ți reuşeşte ceva, dacă ratezi, dacă nu eşti cel mai bun pe domeniul tău, sau pur şi simplu dacă greşeşti.

Nouăzeci şi nouă la sută din trainingurile de dezvoltare personală au ca obiectiv principal să te învețe cum să obții succesul. Cu rezultate semnificative la unii, dar cu un efect secundar la toți: frică traumatizantă de eşec. Suntem tentați să uitam că multe descoperiri s-au născut în urma unor greşeli şi eşecuri. Pentru compensare, ar trebui organizate

în paralel cursuri care să ne învețe cum să tolerăm eșecul, cum să greșim cu folos. Cursurile de creativitate își mai propun asemenea obiective, care pot fi deosebit de utile pentru cei hotărâți să-și împlinească menirea.

Dacă ne permitem perspectiva de a nu reuși, de a da greș, ne trezim dintr-odată cu o stare de libertate extraordinară, iar libertatea ne dă o putere de acțiune deosebită. În schimb frica de eșec ne limitează, ne stresează, ne contractă, ne reduce puterile, încețoșează ochiul intuiției și ne tulbură capacitatea de decizie. Lupta încrâncenată pentru succes este inamicul public nr. 1 al reușitei. Cel căruia îi este perfect egal dacă pierde sau câștigă, reușește aproape permanent, pentru că nu-i este frică de ratare și asta îi dă o libertate extraordinară. Cei mai puternici sunt oamenii care nu au nimic de pierdut. În timpul războaielor, pentru misiunile cele mai periculoase erau trimiși deținuții condamnați la moarte. Dacă nu plecau în misiune mureau oricum, încercând imposibilul însă, aveau șansa de a supraviețui. În aceste situații extreme acei deținuți erau oamenii cei mai liberi. Nu aveau nimic de pierdut, dar aveau șansa să-și câștige viața. Asta le trezea o forță aproape supranaturală și în multe situații ei chiar reușeau lucruri aparent imposibile.

Aceasta este starea pe care merită să o cultivăm în momentele în care ni se pare prea dificilă menirea. Dacă ne avântăm, chiar dacă nu reușim întru totul, nu avem nimic de pierdut, însă dacă reușim, avem totul de câștigat. Și avantajul semnificativ față de deținuții condamnați la moarte e că, dacă avem o minimă cunoaștere a legităților vieții și un dram de entuziasm, n-avem cum să ratăm. Legea armoniei este aliatul nostru de nădejde. Iar menirea nu este o misiune de luptă, nu e nici periculoasă, nici un „mission impossible". Dacă noi facem tot ce ne stă în puteri în folosul cauzei noastre, Universul și Creatorul lui vor face restul treburilor. Un proverb german spune: „Fă-ți

propria datorie şi Dumnezeu se va îngriji de a Lui." Dar numai cu condiția asta, ca noi să facem tot ceea ce ne stă în putință. Atunci şi numai atunci vom primi tot ajutorul de trebuință. În aceste condiții nu are de ce să ne fie teamă să ne asumăm menirea. Nu avem nimic de pierdut, dar avem totul de câştigat.

6. Iubire pentru a motiva

Împlinirea menirii este un act de iubire. Întotdeauna, chiar şi când nu suntem conştienți de asta. Reflectă starea noastră de dăruire pentru alții, iar dăruirea de sine nu este altceva decât iubirea lăsată să rodească. Iubirea de oameni este hrana de nelipsit în călătoria noastră şi ne putem da seama de asta mai ales atunci când ne lovim de greutăți sau ajungem la capătul puterilor şi suntem tentați să dăm bir cu fugiții.

Pentru a putea revela, accepta şi apoi împlini menirea, este mare nevoie ca inima noastră trezită să simtă iubire față de alte ființe. Acea iubire fără obiect, de sorginte divină... măcar o licărire din asta. Nu e vorba doar să fii îndrăgostit de cineva, să-ți iubeşti copilul sau tatăl sau mama sau prietenii – deşi şi aceste sentimente ne pot trezi sufletul – este vorba de o nuanță mai altruistă, mai profundă a iubirii. O iubire în care apar firesc starea de compasiune şi dorința sinceră de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor, chiar dacă nu fac parte din familie sau cercul de prieteni... o iubire neîngrădită de tot felul de condiții, care-şi găseşte exprimarea nu atât în vorbe şi declarații, cât în fapte şi realizări.

Am cunoscut o femeie care, departe de țara ei, a înființat un azil pentru copii orfani. A făcut eforturi supraomeneşti

să reuşească şi acum se străduieşte la fel să îl coordoneze. Dar o face cu dăruire totală şi cu bucurie în suflet. Iar copiii o simt ca pe o mamă adevărată, este mama tuturor. Genul acesta de muncă n-o faci pentru bani, nimeni n-ar putea plăti atât de mult încât să te motiveze. Este o muncă grea, extrem de grea, trebuie să facă parte din menirea ta, altfel o iei la fugă cât poți de repede sau rămâi şi înnebuneşti... încet, dar sigur. Numai iubirea compasivă îți poate da forța de a duce la bun sfârşit o astfel de menire; de fapt orice menire, pentru că fiecare menire este dificilă în felul ei. Nici una nu e floare la ureche, tocmai ca să ne determine să ne transformăm.

O metodă simplă pentru a trezi o astfel de iubire este să ne propunem să ne oferim cât mai des ajutorul dezinteresat celor care au nevoie de el. Nu ne va fi greu să-i găsim, Viața are un mecanism admirabil pentru a aduce laolaltă pe cel care are nevoie de ajutor şi pe cel care poate ajuta, pe cel care are nevoie să primească şi pe cel care are pornirea de a dărui.

Dacă această stare nu este încă trezită în inima noastră, sau este anemică, ne va fi foarte dificil să descoperim ce avem de făcut. Atenția ne va fi confiscată doar de scopuri strict personale: carieră, câştig, poziție socială, familie, relații. Acestea vor fi principalele forțe motrice ale acțiunilor noastre şi dacă suntem perseverenți, pe acestea le vom obține, nimic mai mult. Vom munci opt ore sau chiar paisprezece la un serviciu care nu ne place prea mult, dar ne asigură un venit decent pentru a ne întreține familia şi a ne permite câte-un concediu la munte sau pe litoral. În schimb, dacă ne urmăm menirea şi chiar ne-o împlinim, vom avea cu siguranță tot ce ne trebuie pentru a ne întreține familia, a pleca în concediu şi a ne trimite copiii la facultate, dar preocuparea noastră principală este să facem ce avem de făcut în viața asta. Vom fi susținut de o stare de iubire autentică care ne îndeamnă să înfăptuim binele acolo unde

putem, acel bine pe care doar noi îl putem aduce în lume, nimeni altcineva. Acel *bine* activ şi realizator pe care dacă nu-l facem noi, nimeni altcineva nu-l poate face în locul nostru.

Înţelepţii spun că nu e suficient să fii bun, trebuie să fii bun la ceva. Fiecare om este bun la ceva. Doar că trebuie să descopere la ce, şi asta îl va ajuta să-şi găsească menirea. Dar nu o poate întrezări decât la lumina iubirii divine căreia i-a îngăduit să-i pătrundă în suflet.

7. Armonie pentru a percepe voinţa divină

Toate lucrurile sunt legate între ele. Tot ce s-a petrecut şi se petrece cu noi, toate situaţiile mărunte, nesemnificative, toate evenimentele vieţii se leagă într-o tainică urzeală în care toate elementele, fiecare în parte precum şi toate împreună, au un sens, o finalitate, un rost. De aici pornim. În momentul în care reuşim să conştientizăm aceste misterioase legături dintre lucruri, avem deja o idee despre ce înseamnă armonia.

Ea presupune un raport specific, o structură de relaţii particulare între lucruri. Exact ca în muzică, unde armonia reprezintă relaţia dintre diferitele sunete emise în acelaşi timp. Aceste sunete, la fel ca şi deciziile, stările şi acţiunile din viaţa noastră, pot fi în raport de consonanţă sau disonanţă unele cu altele. Consonanţa o resimţim ca pe ceva plăcut urechii sufletului. Simţim că ne umple, ne dizolvăm în ea şi ne aduce o stare de împăcare lăuntrică. Disonanţa în schimb este tensionantă, creează disconfort psihic dar în acelaşi timp şi o stare de dinamism interior, de aceea unii o preferă. Când suntem „la locul potrivit", când facem ceea ce trebuie, când împlinim ceea ce în mod obişnuit numim

„voința divină" trăim o stare de bine: apare consonanța. Când ne îndepărtăm de traiectoria ideală, apare tensiunea, disconfortul, suferința: starea de disonanță. Este mai ușor să percepem starea după ce am încheiat acțiunea sau chiar în timp ce acționăm. Dar important este să învățăm cum să percepem armonia înainte să acționăm, ca să putem lua mai mereu decizii juste. Pentru asta trebuie să ne dezvoltăm *simțul armoniei*. Exact ca un acordeonist care, deși aude pentru prima dată melodia pe care o cântă violonistul, știe cum trebuie să-l acompanieze. Intuiește în fiecare moment ce acorduri trebuie să cânte, ca să „se potrivească" și astfel cele două instrumente să sune în armonie.

Simțul armoniei, ca orice alt simț, se poate dezvolta cu metode adecvate. O modalitate accesibilă oricui, bazată pe *observație* și *autoobservație* este:

Metoda deciziilor introspective

Etapa 1, învățarea

Pasul 1, decizia

Ești într-o situație în care trebuie să iei o decizie referitoare la o anumită acțiune pe care urmează să o realizezi. Poți începe antrenamentul cu lucruri mărunte. De exemplu, ai o seară liberă și te gândești, că ți-ar face plăcere să stai acasă liniștit, să te delectezi cu o baie bună, să citești o carte interesantă sau pur și simplu să-ți pui în ordine gândurile. Ai muncit mult în ultima vreme și nu ai mai avut timp „pentru sufletul tău" . Seri la rândul ai ieșit cu prietenii în oraș și acum simți nevoia să petreci timp doar cu tine însuți... numai că, în drum spre casă, observi afișul unui spectacol care ți se pare incitant. Ești în dilemă: Rămâi acasă sau mergi la spectacol? Până la urmă trebuie să alegi. Fă alegerea așa cum o faci de obicei: analizezi argumentele pro și contra sau consideri că e un semn faptul că tocmai atunci te sună un prieten care te invită exact la

acel spectacol sau alegi pur şi simplu una din variante fără să judeci prea mult. Să presupunem că alegi să mergi la spectacol.

Pasul 2, acţiunea

Fă acţiunea (mergi la spectacol în cazul de faţă) şi bucură-te de ea, fără să te preocupi prea mult dacă a fost o decizie justă sau nu.

Pasul 3, introspecţia

După spectacol sau după ce ajungi acasă priveşte pentru câteva momente în tine şi observă-ţi starea. Dacă simţi o stare de mulţumire, de împlinire, chiar de împăcare, înseamnă că a fost o decizie justă, ai acţionat în conformitate cu armonia lucrurilor şi cu necesităţile reale ale sufletului tău. Dacă, dimpotrivă, spectacolul te lasă cu un gust de neîmplinire, simţi că parcă ar fi fost mai bine să stai acasă şi nu eşti pe deplin mulţumit de alegere, înseamnă că într-adevăr nu a fost o decizie salutară şi că nu ai acţionat în armonie. După o alegere justă simţi clar că a fost o alegere justă, nu ai niciun fel de dubii. Eşti mulţumit şi împlinit. Dacă nu simţi asta, înseamnă că nu a fost cea mai bună variantă de decizie. Memorează cât mai bine ambele stări: şi pe aceea când ai acţionat în armonie, şi pe aceea când nu. Reia această analiză introspectivă pe baza mai multor decizii şi acţiuni, până când poţi face foarte clar diferenţa între cele două stări.

Etapa 2, aplicare

Pasul 1, identificarea variantelor

Când eşti din nou nevoit să iei o decizie, vei face analiza introspectivă înainte de a lua o hotărâre sau a acţiona, pentru a putea simţi dinainte care este varianta ideală. De exemplu, ai mai multe variante pentru a-ţi petrece sfârşitul de săptămână. Să mergi într-o excursie la munte, să-ţi vizitezi părinţii, să participi la o conferinţă pe

o temă care te interesează... La o primă privire toate ți se par plauzibile, dar trebuie totuşi să alegi una.

Pasul 2, analiza rațională

Fă acum o analiză rațională a avantajelor şi dezavantajelor, separat pentru fiecare variantă. Nu trebuie neapărat să le pui în balanță, oricum nu vei lua decizia pe baza argumentelor raționale, scopul acestui demers este să te facă să vezi mai clar situația şi să-ți pregătească mintea pentru a putea decodifica mai uşor mesajul care urmează să vină de la nivelul sufletului, pentru că la pasul următor...

Pasul 3, introspecția

...vei pune deoparte toate raționamentele, toate argumentele pro şi contra, şi te vei vizualiza acționând potrivit fiecărei variante în parte. Trebuie să-ți foloseşti imaginația şi să te vezi foarte clar, în toate aceste situații, pe rând, cu lux de amănunte. De exemplu, te vezi cum îți pregăteşti bagajul, ce pui în rucsac, cum te urci în maşină, ce vezi pe drum în timp ce mergi, imaginea munților când ajungi şi de asemenea senzația pe care o resimți acolo, mirosurile din aer, temperatura, culorile... Imaginează-ți cât mai multe senzații, pentru ca vizualizarea să fie cât mai aproape de o experiență reală. Subconştientul nu face deosebirea dintre o acțiune sau decizie reală şi una imaginară, reacționează la fel, de aceea poți să-ți dai seama de natura unei acțiuni chiar imaginându-te că o faci. Chiar dacă nu ai cum să ştii dinainte cum vor decurge lucrurile dacă alegi o anumită variantă, este suficient să creezi un scenariu imaginar pentru a simți dacă un lucru este în armonie sau nu. Urmăreşte să vezi care dintre variante te face să simți acea împlinire totală, acea mulțumire, care îți indică alegerea optimă, binecunoscută deja din practica etapei anterioare, când ai perceput starea după încheierea acțiunii. Dacă nici una din variante nu-ți declanşează fără echivoc starea de „Asta e!" înseamnă că mai există şi alte variante la care poate nu te-ai gândit încă. În acest caz

lasă-ți mintea liberă şi caută şi alte posibilități. În fiecare situație există o variantă de decizie ideală şi multe altele, care sunt mai aproape sau mai departe de această variantă ideală. Merită să-ți dai răgaz pentru a o identifica pe cea optimă. Rezultatele te vor răsplăti pentru acest mic efort.

Pasul 4, acțiunea

Decide şi acționează conform deciziei.

Pasul 5,verificarea

La încheierea acțiunii verifică-ți starea. Vezi, în ce măsură corespunde cu ce ai simțit înainte, la etapa de vizualizare. Dacă nu ai aceeaşi stare de mulțumire şi împlinire, înseamnă că nu ai învățat încă să percepi starea specifică ce apare întotdeauna înaintea unei decizii juste. Nu te descuraja, continuă antrenamentul, experiența îți va aduce rezultatele dorite.

Uneori suntem nevoiți să luăm decizii care schimbă radical cursul vieții noastre, nu ne putem permite să greşim, dar nici nu putem şti dinainte ce e bine şi ce nu, bazându-ne doar pe argumentații logice, analizând avantajele şi dezavantajele uneia sau alteia din variante. În majoritatea cazurilor avem prea puține date referitoare la viitor, pentru ca o argumentație logică să fie corectă, sunt prea multe variabile şi necunoscute pe care nu avem cum să le luăm în calcul. Pentru a lua o decizie corectă nu avem altă posibilitate decât să ne dezvoltăm intuiția şi capacitatea de a percepe armonia lucrurilor. Necesită o oarecare practică şi se recomandă să experimentăm, la început, cu lucruri mici, care nu au repercusiuni grave asupra vieții noastre şi a celorlalți, în cazul în care am luat o decizie greşită. Starea este aceeaşi, indiferent dacă este o decizie cu implicații mai mari sau mai mici. Cu timpul vom învăța să decelăm între starea de disonanță şi cea de consonanță şi astfel vom putea lua mai mereu decizii în acord cu armonia firească a lucrurilor.

Asta nu garantează că şi ceilalţi din jurul nostru, care nu simt bine armonia, vor fi de aceeaşi părere. Vor exista unii, care ne vor critica, vor încerca să demonstreze că am acţionat greşit. Şi este posibil ca ulterior să nu mai simţim acea stare specifică de împlinire, împăcare, fericire, dar asta nu pentru că n-am acţionat corect, ci pentru că ne-am lăsat influenţaţi de argumentaţia şi de starea de disonanţă a celorlalţi.

Asemenea perturbări ale percepţiei pot izvorî şi din reziduurile unei educaţii prosteşti care iau forma prejudecăţilor şi se traduc în noi sub forma unor „mustrări de conştiinţă", dar care nu vin nici pe departe din propria noastră conştiinţă. În schimb, dacă am acţionat greşit, vom simţi în suflet acea starea de nelinişte, de neîmpăcare, de îndoială, de nemulţumire, dar de data aceasta chiar propria noastră conştiinţă este cea care „ne mustră". Pentru a face diferenţa între acestea două, trebuie să ne antrenăm în arta introspecţiei.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Revelare (metoda)

8. Îmi înfăptuinesc eu menirea acum?

Dacă priveşti în jur cu atenţie vei observa două categorii de oameni: unii care sunt angajaţi în realizarea propriei meniri şi alţii care nu. Prima categorie este mai puţin numeroasă.

1. Pe cei care-şi fac menirea îi vei vedea împliniţi, fericiţi şi mulţumiţi cu viaţa lor. Chiar şi când au probleme sau se confruntă cu greutăţi, ei fac eforturi susţinute cu bucurie. Oamenilor le place să fie în preajma lor pentru că emană armonie, entuziasm, sănătate şi forţă. Sunt capabili să-i însufleţească pe ceilalţi şi să-i atragă în proiectele proprii. Şi pentru că sunt în armonie cu ei înşişi şi cu Universul, de regulă, şi în celelalte planuri ale vieţii lor le merge bine: în planul material, în relaţia de iubire, în relaţia cu familia, cu prietenii, cu mediul în care trăiesc... Dar nu întotdeauna. Există şi excepţii: cazuri când datorită misiunii speciale pe care o are de îndeplinit, persoana intră în dezacord, sau chiar în conflict cu cei apropiaţi, cu mediul social, chiar cu legea (cu legea umană, nu şi cea divină) dar aceasta nu se produce din cauza celui care-şi împlineşte misiunea, ci datorită obtuzităţii celorlalţi. El continuă să rămână în armonie cu sine însuşi şi cu Universul, pentru că face exact ceea ce este divin necesar să facă. Ceilalţi nu sunt în armonie şi nu

sesizează armonia. De aici greutățile și obstacolele care apar pe calea împlinirii misiunii. O relație lipsită de conflict cu cei din jur nu este încă un semn că suntem în armonie și că mergem pe drumul nostru. S-ar putea să fie doar rezultatul unui șir de compromisuri. La fel cum nici situațiile în care ne aprindem paie în cap, nu pot fi interpretate ca semne că am fi părăsit drumul nostru divin integrat.

2. Cei care nu-și realizează menirea au o permanentă stare de neîmplinire – conștientizată sau nu – care le provoacă mai mereu o stare de stres, de nervozitate, de apatie sau chiar de depresie. Le vine greu să facă ceea ce sunt nevoiți să facă, și de aceea obosesc psihic îndeplinindu-și îndatoririle zilnice. Adeseori sunt plictisiți și caută tot felul de activități suplimentare ca să-și alunge plictiseala. Mai mereu simt nevoia să „iasă la o bere", să meargă la biliard, să meargă la shopping, sau butonează cu orele pe canalele TV sperând să găsească ceva exotic sau incitant care să-i facă să uite de propria lor viață ternă și banală. Această stare de neîmplinire se observă chiar și la cei care au în rest o viață echilibrată: o relație de cuplu împlinitoare, situație materială bună, prieteni... totuși nu sunt fericiți, le lipsește ceva, adesea nici măcar nu-și dau seama ce, dar nu-și găsesc locul. Sufletul lor tânjește după ceva. Această stare de nefericire și neîmplinire este chiar mecanismul psihic prin care Viața ne zorește să căutăm propria cale. Numai că o mare parte a oamenilor reușesc să ignore acest îndemn până la sfârșitul vieții lor. Nu puține sunt cazurile în care omul doar pe patul de moarte își dă seama că nu a făcut ce ar fi trebuit, că și-a ratat viața. Dar atunci este prea târziu. De aceea trebuie să ne punem aceste întrebări la modul cel mai serios: „Fac eu oare ceea ce trebuie?" „Care este menirea mea?" „Ce am de făcut în această lume?" Acum, cât mai e timp!

Poți parcurge calea împlinirii misiunii conștient sau nu. Unii sunt conștienți de misiunea lor, și-o împlinesc cu

seriozitate. Alții nu știu că există o menire, dar își ascultă inima, își ascultă chemarea interioară și dau curs acestei chemări. Misiunea împlinită astfel are aceeași valoare ca și cea împlinită conștient. Important este să faci ceea ce trebuie.

Mai apare, din păcate, și un alt fenomen în cazul unora dintre cei care și-au conștientizat menirea: se concentrează excesiv asupra sarcinilor asumate în defavoarea altor activități, necesare pentru traiul cotidian al oricărui om, dar care nu țin direct de menire. Aceasta de asemenea poate aduce note false în muzica vieții. Alții devin îngâmfați, prea mândri de sarcina lor, iar aceasta, mai devreme sau mai târziu, le întunecă percepția asupra realității și le slăbește puterea de decizie corectă. Orgoliul exacerbat taie legătura ființei cu propriul său suflet și chiar dacă păstrează în conștiință amintirea menirii pe care o dată a identificat-o corect, nu o va mai putea împlini. Deși știe ce are de făcut, nu va mai găsi calea s-o facă. Recunoști ușor acești oameni: au un sentiment de superioritate, uneori sunt lăudăroși, alteori, dimpotrivă, se izolează în turnul lor de fildeș și au dificultăți de comunicare cu ceilalți. Când asemenea tendințe apar, trebuie reaprinsă în suflet iubirea pentru oameni, interesul pentru nevoile lor reale, compasiunea pentru cei aflați în suferință. Este calea cea mai ușoară de a face sufletul să vibreze și să perceapă din nou voința și ghidarea divină.

Exercițiul nr. 1
Analiza comparativă

Analizează cu atenție și sinceritate următorul tabel pentru a-ți face o idee, în ce măsură mergi pe traiectoria proprie în actuala etapă a vieții.

Cei care-şi împlinesc menirea	Cei care nu-şi împlinesc menirea
Resimt mai mereu o stare de împlinire.	Sunt neîmpliniţi şi mai tot timpul nemulţumiţi.
Munca nu-i oboseşte, pot lucra oricât de mult. Chiar şi atunci când corpul lor oboseşte, se menţin continuu într-o stare de prospeţime interioară.	Sunt mai mereu obosiţi, munca îi extenuează, sunt stresaţi, fără chef.
Fac lucrurile cu toată dăruirea.	Fac lucrurile doar pentru că trebuie făcute.
Fac eforturi cu bucurie.	Fac minimul de efort necesar
Sunt plini de energie, radiază bună dispoziţie, seninătate, siguranţă de sine, hotărâre.	Sunt apatici, fără vlagă, plictisiţi, par energici doar atunci când se enervează.
Au o stare de mulţumire activă în care conştientizează şi acceptă starea actuală a lucrurilor, dar lucrează cu o atitudine pozitivă pentru a îmbunătăţi ce se poate îmbunătăţi.	Sunt adesea nemulţumiţi şi caută în exterior sursa acestei nemulţumiri. Şi totdeauna alţii sunt de vină, pentru că lucrurile nu merg aşa cum ar trebui.
Au mereu disponibilitatea de a-i ajuta pe alţii, în mod dezinteresat.	Sunt dispuşi să-i ajute pe alţii doar în schimbul unui avantaj, fie şi o recunoaştere a meritelor lor sau simpla liniştire a conştiinţei proprii.
Ştiu ce au de făcut, au o direcţie clară a vieţii lor, chiar dacă este una dinamică şi ei trebuie să fie mereu pe fază să se adapteze la schimbări.	Pentru că nu ascultă de o chemare interioară, de regulă, luptă pentru succes în direcţii neimportante. Sunt uşor de manipulat cu scopuri care li se par avantajoase.
Sunt motivaţi în realizarea acţiunilor din interior, prin conştiinţa menirii.	Sunt motivaţi de câştiguri financiare, de prestigiu, putere, de necesitatea subzistenţei.
Nu fac compromisuri, nu pot fi nici tentaţi nici şantajaţi să renunţe la idealurile lor, sau să facă lucruri care contravin acestora.	Sunt mai uşor de convins să facă compromisuri şi sunt mai uşor de manipulat pentru a lucra în interesul (dar nu pentru binele) altora.
Sunt extraordinari de creativi, plini de iniţiativă, de spirit întreprinzător.	Nu fac eforturi pentru a inova. Caută să aplice pe cât posibil soluţiile şi modalităţile deja existente.
Sunt spontani, adesea noncomformişti.	Sunt rigizi, se ghidează după principii „solide", au un comportament predictibil, şablonar.

Cei care-şi împlinesc menirea	Cei care nu-şi împlinesc menirea
Trăiesc continuu o stare de armonie cu propria natură, cu universul, se simt bine în pielea lor	Simt că ceva le lipseşte, ceva nu merge bine, chiar dacă în privinţa celorlalte aspectele ale vieţii lor – cel material şi cel relaţional – se simt împliniţi.
Munca pe care o fac îi încarcă cu energie, pot munci uneori zile întregi fără să mănânce sau să doarmă şi chiar dacă trupul lor fizic oboseşte la un moment dat, se simt totuşi foarte încărcaţi cu energie psihică.	Munca pe care o fac îi extenuează, se întorc acasă secaţi de energie, obosesc şi fizic, şi psihic.
Abia aşteaptă să-şi reia activitatea.	Sindromul „Aoleu, iarăşi trebuie s-o iau de la capăt."
Munca în sine le oferă starea de bucurie.	Doar succesele muncii lor le dau satisfacţii trecătoare.
Sunt mai mereu plini de sănătate şi vitalitate.	Se îmbolnăvesc uşor, uneori chiar de boli grave.

Dacă, analizând tabelul de mai sus, constaţi că răspunsurile tale se regăsesc mai cu seamă în coloana din dreapta, este cazul să-ţi pui serios problema căutării propriei meniri pentru că deocamdată mergi pe arătură.

Atenţie la interpretare!

În tabel simptomele sunt prezentate în forme extreme ca să le poţi distinge mai uşor. În viaţa reală lucrurile nu sunt chiar aşa de albe sau negre. Fi atent la nuanţe şi fi sincer. E posibil ca mintea să argumenteze: „Ei da, mai obosesc şi eu că doar fac o muncă grea, dar mie totuşi îmi place munca mea şi oricum e plătită prea bine, ca să pierd vremea cu filosofii." Aşa este, chiar şi cel care îşi face menirea are zile proaste, când se simte la capătul puterilor, dar sunt momente rare, după care se regenerează uşor şi lucrează din nou cu entuziasm şi bucurie. Contează însă raportul dintre zilele bune şi zilele proaste. Dacă spui că-ţi place cu adevărat munca ta şi totuşi eşti cam tot timpul obosit, extenuat şi fără chef, chiar dacă mai ai şi zile bune, când anumite succese

în muncă sau aprecierea şefului, a colegilor te binedispune, totuşi, este evident că nu te afli la locul tău.

Dacă la anumite rubrici nu eşti sigur dacă trebuie să votezi cu stânga sau cu dreapta, analizează atent raportul dintre „zilele bune" şi „zilele mai puțin bune", care n-au cum să fie în număr egal şi atunci situația va fi mai clară.

Dacă te situezi aproape în întregime în partea stângă poți sări peste metodele de revelare care urmează şi să treci direct la capitolul trei din partea de Praxis, unde sunt prezentate sfaturile pentru cei care ştiu deja foarte clar care este menirea lor.

9. Ce domenii mă atrag?

Te invit acum să parcurgem împreună un procedeu practic de analiză şi autoanaliză care, dacă e abordat cu atenție, sinceritate şi seriozitate, îți indică destul de clar direcția în care trebuie să-ți cauți menirea şi îți poate contura chiar şi realizările concrete pe care le presupune împlinirea acesteia, cel puțin pentru etapa următoare a vieții tale.

Procedeul conține mai multe exerciții sau direcții de analiză, fiecare presupunând anumite rezultate specifice. În final, toate aceste rezultate trebuie corelate, iar astfel vei obține nişte linii directoare, care îți permit să faci primele ipoteze în ceea ce priveşte sarcinile de viață prefigurate în codul genetic al menirii tale.

Exercițiul nr. 2
Lista domeniilor şi activităților care ne atrag în mod deosebit

Pasul 1.

Acordă-ți un timp de cel puțin o oră într-o stare de relaxare, dublată de curiozitatea proprie exploratorului, şi întreabă-te care sunt activitățile care te atrag cel mai mult, care te-ar împlini cel mai mult, cu care ți-ar plăcea să te ocupi în mod deosebit. Nu te opri la primele chestiuni care îți vin în minte, caută mai multe şi fă o listă scrisă cu aceste activități.

Exemplu:

Mie îmi place...

1. ...Chimia. Mi-ar face plăcere să lucrez într-un laborator, să combin substanțele, să experimentez, să văd ce se petrece, să obțin substanțe noi, materiale noi cu proprietăți interesante.

2. ...să sculptez în lemn. Să fac suprafețe decorative, să explorez posibilitățile şi efectele pe care le oferă diferitele esențe lemnoase, diferitele texturi.

3. ...limba arabă. N-o ştiu, dar mi-ar plăcea s-o învăț, să citesc scriitorii arabi în original, poate chiar să fac traduceri..

4. ...să mă plimb în supermarketuri şi malluri. Nu, nu cumpărăturile mă interesează, ci oamenii, îmi place să-i observ, cum se comportă, parcă sunt nişte roboți într-o lume artificială... Oare ce mecanisme psihice îi influențează? Parcă văd un film de science fiction, aa, da, îmi plac şi filmele de science fiction, bine, asta nu e o activitate productivă, dar o scriu totuşi:

5. ...să mă uit la filmele science fiction... şi la documentarele de pe Discovery.

Sfaturi

• Pentru ca rezultatele acestui exercițiu să fie concludente, în primul rând trebuie să te debarasezi de tot ceea ce *alții vor* pentru tine, de toate influențele şi sugestiile care vin din partea societății şi a mediului în care trăieşti. Elimină tot ceea ce alții consideră că e *bine, potrivit, avantajos, la modă*, etc. Identifică ceea ce tu însuți vrei cu adevărat – tu la nivelul profund: scoate la lumina conştiinței dorințele şi aspirațiile propriului suflet.

• Nu-ți pune nici un fel de limite, nici limite legate de timp, nici de bani, nici de vârstă, nici de talent, nici de cunoştințe. Absolut nici o limită.

• Nu analiza acum nici avantajele şi dezavantajele unor posibilități sau opțiuni. Să fie o autoanaliză sinceră a dorințelor profunde, dincolo de orice raționament logic. Descoperă, acele lucruri care te-ar împlini cu adevărat, care te-ar face fericit. „Just follow your joy!"

• Lasă lista deschisă, poate-ți mai vin şi alte idei în zilele care urmează.

Pasul 2

Pe baza acestei liste completează un tabel de genul celui de mai jos:

Domeniul	Activități	Finalități (eventual)	Momentul când am conştientizat	Prin cine, de la cine mi-a venit această idee	Notă de la 1-10
Chimie	cercetare	nu ştiu încă	la vârsta de 13 ani	primele ore de chimie	7
Artă	sculptură	decoruri interioare din lemn sculptat	de mic copil	bunicul meu era tâmplar	9

Domeniul	Activități	Finalități (eventual)	Momentul când am conștientizat	Prin cine, de la cine mi-a venit această idee	Notă de la 1-10
Psihologie	cercetare, observație	să înțeleg mai multe despre tainele psihicului uman	acum un an	Am văzut un documentar pe Discovery, care mi-a trezit interesul	4
Lingvistică	învățare, traducere	nu știu	acum șapte ani	M-am împrietenit cu un profesor de literatura arabă	3
Cinemato-grafie	să mă uit la filme	să-mi stimulez imaginația	de când mă știu	-	2

Sfaturi

• La rubrica cu nota gândește-te, în ce măsură te-ar împlini fiecare dintre activitățile listate. Pentru a-ți putea da seama cât mai bine, imaginează-te intens realizând acele lucruri. Exact ca la metoda deciziilor introspective prezentată într-un capitol anterior. Subconștientul nu face diferență între o experiență reală și una imaginară, așa că vei avea o idee destul de clară, despre cum te-ai simți dacă ai face concret acele acțiuni. Fă câte o vizualizare separat pentru fiecare activitate, cu cât mai multe detalii și cât mai multe senzații. Să vezi locul și mediul în care ești, să simți forma, temperatura, textura obiectelor pe care le mânuiești, mirosurile care te înconjoară, persoanele cu care lucrezi, etc. Dă note mari acelor activități pe care simți, că le-ai face aproape toată viața și oricât de multe ore pe zi. Nu te speria, probabil că nu va trebui să acționezi astfel până la sfârșitul zilelor, dar acest gen de vizualizare îți revelează, cât de aproape sunt acele activități de aspirațiile reale ale sufletului tău.

Pasul 3

Analizează rezultatele din tabel. Fără să tragi vreo concluzie cu privire la posibila ta menire, observă care sunt activitățile cu punctaj mare, şi ce legături ar putea exista între aceste activități, care uneori pot fi foarte diferite. Dacă observi asemenea corelații, notează-le.

Exemplu:

1. La toate activitățile apare ideea şi dorința de a descoperi ceva nou, şi asta nu doar la nivel teoretic sau ştiințific, ci chiar cu rezultate concrete, productive, practice.

2. Lucrul cu lemnul se poate lega foarte bine cu chimia, cu descoperirea unor substanțe care, în combinație cu lemnul, pot da suprafețe decorative deosebit de interesante.

3. Dorința de a cunoaşte literatura sau cultura unui alt popor poate izvorî şi din aspirația de a cunoaşte mai mult sufletul uman, prin compararea deosebirilor şi asemănărilor, ce apar între psihicul persoanelor ce aparțin diferitelor culturi. Acest fapt arată un interes clar pentru domeniul psihologiei şi chiar al sociologiei, ca şi în cazul plăcerii de a observa comportamentul oamenilor în supermarketuri.

Observație:

Acest tabel nu este o formulă matematică cu care să-ți socoteşti exact menirea şi nu este nici măcar un test de menire. Rezultatele sale trebuie corelate în mod inteligent cu rezultatele celorlalte exerciții. Însă este un instrument deosebit de util şi eficient care te călăuzeşte către adâncurile propriei ființe, o metodă excelentă de autoreflectare care te poate ajuta să-ți clarifici mai bine ce vrei cu adevărat.

Fără să tragi vreo concluzie treci la exercițiul următor.

10. Ce înzestrări native am?

Întreabă-te acum pentru ce domenii sau ce fel de activități ai înzestrări deosebite. Pentru ce anume simți – sau îți spun alții – că ai talent, pricepere, îndemânare.

Fiecare ființă umană are talent pentru ceva. Nu există excepții. Nu ne referim neapărat la un talent de geniu, ci la o înzestrare specială prin care putem realiza anumite lucruri utile şi valoroase.

Să nu confundăm talentul cu ceea ce facem cel mai bine. În cazul unora aceste două nu se suprapun. Este foarte posibil să nu fii talentat la ceva, dar cu multă muncă şi perseverență să înveți bine acel lucru şi să-l efectuezi la cote de performanță remarcabile. Şi invers, să ai un talent, dar condițiile de viață să nu-ți fi dat posibilitatea să-l pui în valoare. La acest punct gândeşte-te la aptitudinile, predispozițiile şi înzestrările tale native. Ceva la care eşti mai bun decât cei din jurul tău, chiar dacă nu ai exersat la fel de mult ca ei acel lucru. Ceva cu care ai putea ieşi în evidență.

Dacă nu te cunoşti suficient de bine, la această etapă poți recurge la un test de aptitudini. Dar, ca orice test, acesta îți oferă doar o linie orientativă, nu-i da o valoare absolută. Analizează rezultatele cu atenție şi corelează-le mereu cu lucrurile concrete din viața ta şi cu propriile intuiții, care dau adesea indicații mai valoroase decât cele mai bune teste din lume.

Exercițiul 3
Lista înzestrărilor

Întocmeşte o listă cu acele activități pentru care simți că ai înzestrări, talent, predispoziții. Aranjează elementele în ordinea importanței: pune pe primele locuri acele lucruri la care simți că ai cel mai mult talent.

Exemplu:

1. Mulți spun că am un spirit de observație extraordinar. Observ nişte detalii pe lângă care toți ceilalți trec fără să le bage în seamă.
2. Am capacitatea de a corela lucrurile, de a sintetiza, de a formula concluzii pertinente, de a discerne esențialul din lucruri, procese şi evenimente.
3. Am o dexteritate manuală foarte bună, de obicei îmi ies din mâini lucruri valoroase sau cel puțin interesante.
4. Mulți zic că desenez foarte bine, într-adevăr la nivel de forme geometrice şi lucruri abstracte mă descurc bine, nu prea mă pricep să desenez oameni şi animale, e drept că nici n-am vreo pregătire în direcția aceasta. Dar îmi place să desenez.
5. Sunt un bun înotător şi la alergare eram tot timpul primul în clasă.
6. Joc şah destul de bine.

Sfaturi:

• Lasă la o parte falsa modestie, dar nici nu-ți supraevalua calitățile, fii sincer şi realist. Oricum nu vei arăta nimănui aceste rezultate, sunt doar instrumentele tale de lucru.

• Nu trage nici un fel de concluzii, vei corela mai târziu elementele acestei liste cu rezultatele celorlalte exerciții

Observație:

Atenție la interpretare! Nu întotdeauna domeniul pentru care avem talent şi domeniul către care ne cheamă menirea se suprapun. De aceea, dacă vrem să ne aflăm rostul doar pe baza înzestrărilor native, există posibilitatea să ajungem pe o pistă falsă. Este adevărat că de multe ori

menirea ține de înzestrările noastre native, de talentul şi predispozițiile noastre către anumite domenii. Şi este firesc să fie aşa, deoarece menirea este legată de ceea ce avem noi de oferit celorlalți şi, evident, putem oferi cel mai mult în domeniile în care suntem cei mai buni.

Însă nu este aşa în toate cazurile. Dacă ar fi aşa, ar fi foarte simplu să ne revelăm menirea, ar fi suficient să facem un test de aptitudini şi să vedem la ce suntem foarte buni. Însă fenomenul menirii este unul mult mai complex. Datorită faptului că sensul ultim al împlinirii menirii este evoluția, transformarea, activarea treptată a tuturor darurilor latente din ființa noastră, în multe cazuri menirea ne cheamă spre domenii care oferă cele mai bune condiții de transformare, spre domenii noi, pe care nu le-am experimentat în viața aceasta şi nici într-o viața anterioară.

Din această cauză e adesea posibil ca un om să vină pe lume cu un talent extraordinar într-un anumit domeniu şi totuşi, dedicându-se acelui domeniu, să nu se simtă împlinit. Să dorească să facă altceva, să experimenteze un alt domeniu. Asta se petrece atunci când într-o viață anterioară omul şi-a asimilat pe deplin toate experiențele pe care acel domeniu i le putea oferi, de aceea se şi naşte cu talentul extraordinar pentru domeniul respectiv, dar în linia lui evolutivă firească acum urmează altceva. La nivel profund, sufletesc el simte acest lucru.

De exemplu chiar dacă este extraordinar de talentat ca violonist, pe un asemenea om nu-l trage ața să exerseze. Chiar dacă a făcut liceul de muzică, a intrat şi la Conservator, pentru că aşa au vrut părinții, care de mic l-au bătut la cap şi la fund ca să exerseze, şi profesorii care insistau cu ideea că ar putea ajunge un Paganini, dacă ar exersa puțin mai mult... el nu se simte împlinit în această căsnicie cu vioara, vrea altceva... şi brusc divorțează de Conservator în anul trei, pentru că se îndrăgosteşte de televiziune. Îşi dă seama

că pasiunea vieții lui este să facă regie de programe TV. Îi vine greu, extrem de greu, pentru că nu ştie să comunice cu oamenii, este o fire solitară şi introvertită. Îi era foarte uşor să strălucească singur pe scenă, dar acum, când trebuie să facă oamenii să se deschidă, să vorbească, când este nevoit să se pună de acord cu colegii din echipă, trebuie să facă nişte eforturi colosale de autodepăşire. Deşi are nişte idei deosebite, care-i entuziasmează pe producători, rezultatele sunt încă departe de aşteptările lui... şi ale celorlalți. Emisiunile sunt... bunicele, dar pentru o fire de artist mediocritatea este o tortură. Uneori îi vine să-şi ia câmpii... dar îşi ia doar două zile libere, ca să se liniştească şi apoi o ia de la capăt. Pentru că dincolo de greutăți îi place extraordinar de mult această muncă. Şi în zilele lui bune ştie că într-o bună zi va face nişte lucruri extraordinare – i-au şi venit câteva idei geniale – doar că până atunci mai are de învățat... şi de pătimit.

11. „Ce voi fi când voi fi mare?"

Majoritatea copiilor se nasc cu „conştiința" inconştientă a menirii, de aceea, dacă avem asemenea amintiri, ele pot fi deosebit de utile în descoperirea rostului în viață.

Exercițiul nr. 4
Amintiri din copilărie

Reaminteşte-ți acum, ce te atrăgea când erai copil, ce-ți plăcea să faci, care au fost jocurile tale preferate, ce doreai să fii „când vei fi mare". Grupează aceste informații după modelul tabelului următor:

Exemplu:

Nr.	Ce vroiam să mă fac?	Vârsta	De ce?
1	pădurar	3 ani	îmi plăcea pădurea, mi se părea ceva misterios, care ascunde multe secrete.
2	mecanic auto	5 ani	îmi plăcea se desfac maşinuţele, să văd cum funcţionează.
3	avocat	9 ani	unchiul meu este avocat şi părinţii îmi spuneau mereu că e o meserie bănoasă şi respectabilă.
4	marinar	10 ani	citeam romanele lui Jules Verne.
5	pilot	12 ani	Credeam că aşa voi putea vedea lumea.

Nr.	Jocuri şi activităţi preferate	Vârsta	De ce?
1	să desenez	tot timpul	nu ştiu, pur şi simplu îmi plăcea
2	să citesc	tot timpul	era un mod de a cunoaşte lucruri, locuri la care altfel nu aveam acces
3	organizam mereu expediţii	6 - 14 ani	speram să descoperim ceva nou, ceva interesant şi îmi plăcea să fiu conducătorul expediţiei, să pregătesc minuţios toate detaliile.
4	jocuri de cărţi	5 - 14 ani	observam comportamentul celor care jucau, mă fascina, că pot să câştig şi dacă nu am noroc de cărţi bune, mă ghidam după expresiile feţei şi comportamentul lor.

Sfaturi:

1. Lasă tabelul deschis, e posibil să-ţi mai reaminteşti lucruri relevante în zilele care urmează.

2. Dacă nu ai amintiri foarte clare, mai ales despre primii ani de viaţă, întreabă-i pe părinţi, mătuşi, bunici, sigur îţi pot oferi informaţii utile.

3. Urmăreşte să-ţi aminteşti nu numai jocurile şi activităţile care te atrăgeau, ci şi motivaţia, ce anume te-a

atras şi de ce îţi plăceau acele lucruri. În final, când vei face corelaţiile cu celelalte rezultate, aceste motivaţii interioare se vor dovedi mai importante decât activităţile propriu zise.

Observaţie:

De regulă, între perioada copilăriei şi momentul în care începe să ne preocupe problema menirii pot trece 20-30 de ani, timp în care lumea se schimbă radical. Apar foarte multe elemente noi, elemente care pot fi direct legate de sarcinile menirii noastre. Sau altele care există, dar rămân totuşi în afara sferei noastre de cunoştinţe. Astfel, în multe cazuri, copilul nici nu ar avea de unde să ştie, ce va trebui el să realizeze ca adult. Cu toate acestea se manifestă anumite tendinţe, anumite predispoziţii în mod clar.

O persoană care este acum un mare specialist în design nu avea cum să spună acum 30 de ani: „Mami, eu când mă fac maie vieau să fiu dizainăi giafic." dar totuşi, spre disperarea mamei, umplea zilnic casa cu desene cu maşinuţe, avioane, aspiratoare şi modele futuriste de aragaz. Şi degeaba îi spunea mama: „Nu mai ştii si tu să desenezi altceva, oiţe şi soare şi fetiţe şi copaci?" el nu era interesat de oiţe şi de copaci. (De fetiţe da, dar în alt mod.) Obiectele gata proiectate de mama natură putea doar să le copieze, iar dacă le făcea altfel, a şi încercat de câteva ori, i se atrăgea atenţia că un copac are rădăcinile în pământ şi crengile în cer şi nicidecum invers – lucru greu de perceput pentru minţişoara lui, de ce, mă rog, n-ar putea fi şi invers – dar maşinile... puteau să fie oricum, aici putea să-şi dea frâu liber imaginaţiei.

Un alt caz interesant: o femeie povestea, că la vârsta de 8 ani bunica ei, care era foarte religioasă, i-a spus: „Ai să vezi fetiţa mea, că va veni o vreme, când nu vei mai putea face cumpărături cu bani, decât cu cifre şi că acele cifre vor purta însemnul fiarei." Pe vremea aceea era de neconceput aşa ceva, dar a fost totuşi atât de impresionată de profeţia bunicii, încât a făcut un legământ, că dacă totuşi se va petrece

aşa ceva, îşi va dedica viaţa, pentru a împiedica acest lucru. Apoi a uitat complet de profeţie şi de legământ. Însă după 20 de ani, în momentul în care au apărut cardurile bancare şi cele de „fidelitate", şi-a adus aminte brusc de profeţie: treptat oamenii erau făcuţi să se obişnuiască „să cumpere cu cifre". A fost momentul când i s-a aprins beculeţul. Şi a început să cerceteze. Erau într-adevăr cifre dar nu găsea nici o legătură cu însemnul satanei. A mai trecut ceva timp până a descoperit, că în structura codului de bare din sistemul american, care urma apoi să fie universalizată, se află ascunsă cifra 666. Atunci ştia deja că aceasta este doar începutul, că se pregăteşte ceva mai mult.... deja nici nu a mai fost surprinsă, când s-a început să se discute despre posibilitatea introducerii cipurilor RFID în corpul oamenilor, cipuri care deasemenea sunt proiectate în aşa fel încât să includă în structura lor numerică cifra 666. Astăzi este una din luptătoarele cele mai îndârjite împotriva obligativităţii introducerii sistemului de microcipuri. S-a ţinut de promisiunea făcută în copilărie. Îşi face prin asta menirea? Dumnezeu ştie. Este totuşi relevant, că la vârsta copilăriei, anumite mesaje pot veni din exterior, din partea altor persoane, dar când acestea au ecouri atât de profunde în fiinţa cuiva, ele au o semnificaţie clară în ceea ce priveşte menirea în viaţă.

12. Care sunt fiinţele pe care le admir?

Exerciţiul nr. 5
Lista persoanelor admirate

Urmăreşte acum să analizezi şi să descoperi, care sunt acele persoane şi personalităţi pe care le admiri cel

mai mult, în special pentru realizările lor şi poate pentru modul lor de viaţă. Poţi să le alegi dintre persoanele pe care le cunoşti direct, sau pot fi persoane despre care doar ai auzit, dar ştii suficient de mult despre viaţa lor astfel încât să fie relevant din punctul de vedere al exerciţiului. Pot fi contemporanii noştri sau personalităţi istorice, dar nu personaje din poveşti, filme şi cărţi. Să fie persoane care trăiesc sau au trăit pe această planetă.

Alcătuieşte o listă cu cinci asemenea persoane şi precizează şi de ce le admiri. Aici ordinea lor nu este importantă.

Exemplu:

1. Carl Gustav Jung, pentru că a avut curajul să aibă o viziune cu totul nouă în psihologie
2. Bunicul meu, m-a impresionat dragostea lui extraordinară pentru natură, iscusinţa şi originalitatea lui în meşteşugul lemnului
3. Nicholas Tesla pentru geniul lui tehnic
4. M.C. Escher pentru modul în care a revoluţionat viziunea asupra spaţiului, în compoziţia artistică
5. ...mă mai gândesc

Sfaturi

Este important, ca persoanele pe care le alegi să trezească cu adevărat o stare de admiraţie în tine. Să nu te laşi influenţat de curentele generale de opinie ale mediului în care trăieşti. Să nu te laşi păcălit nici de aparenţa fizică, de faima sau puterea charismatică a unor persoane (cum ar fi starurile ultra mediatizate). Alege persoane pentru care simţi o admiraţie sinceră şi profundă în primul rând pentru ce au realizat sau realizează. Acesta este relevant acum.

Există o legitate a vieţii conform căreia avem şansa să devenim asemănători cu ceea ce admirăm. Şi inversul este valabil: în mod natural admirăm, sau ne simţim atraşi de ceva sau cineva care întruchipează, măcar parţial, ceea

ce noi înşine trebuie să devenim. Acesta este principiul de bază de la care porneşte exerciţiul.

La interpretare trebuie să avem în vedere câteva elemente:

1. **Principiul dimensiunii**: Dacă idealul tău cel mai important este Dalai Lama, asta nu înseamnă neapărat că trebuie şi tu la rândul tău să devii liderul spiritual al poporului tău şi să mai pleci şi în exil, pentru că, evident, nu vei fi prea uşor acceptat în patria ta pentru acest rol. Dar este foarte posibil să ai de realizat la o scară mai mică ceva asemănător, de exemplu, să devii un simbol al spiritualului, al valorilor umane şi divine, al adevărului, al dreptăţii în mediul în care trăieşti. Şi invers. De exemplu: simţi o nețărmurită admiraţie pentru vecinul tău care are obiceiul să adune de pe stradă toţi căţeluşii abandonaţi, dulăii şchiopi şi maidanezii la care se poate efectua uşor numărătoarea coastelor... are deja un efectiv de 36 de fericite exemplare ale speciei canine care primesc un ajutor social complet, cu adăpost conform normelor europene, hrană organică şi îngrijire medicală de înaltă calitate... şi ce este cel mai important: multă, multă afecţiune. Mai are în îngrijire şi un alt patruped, care deja se poate numi cal, dar care când a fost achiziţionat acum un an de la familia de rromi de pe strada vecină era o biată mârţoagă ce părea trimisă din Somalia, prin fax. Deşi altă specie, s-a integrat frumos în societatea canină, cu care se familiarizase însă încă de la stăpânii anteriori unde se obişnuise să ducă o viaţă de câine.

Admiraţia pe care o ai pentru acest om şi pentru munca lui s-ar putea să-ţi indice că grija pentru animale nu e străină de menirea ta. E posibil să ai de înfiinţat şi de coordonat o organizaţie pentru protecţia animalelor, a cărei rază de acţiune depăşeşte aria cartierului sau oraşului tău, care poate face presiuni asupra parlamentului pentru adoptarea unor legi ce asigură o viaţa mai „umană" speciilor animale, sau care, de ce nu, să lucreze la nivel

mondial pentru a asigura drepturi egale cu ale noastre conlocuitorilor patrupezi ai Terrei.

2. **Principiul asemănării şi diferenței.** Am afirmat în repetate rânduri, că nu există două meniri similare, de aceea trebuie să ne ferim de tentația de a copia viața şi menirea persoanelor pe care le admirăm. Conştientizarea admirației pentru anumite persoane ne poate da o direcție a căutării şi acțiunii, o orientare cu privire la domeniul nostru de manifestare, sau la anumite calități umane pe care trebuie să le trezim în noi, dar nu ne va arăta nici sarcinile concrete, nici măcar modul de viață potrivit pentru noi. Pe acestea trebuie să le descoperim singuri, nu avem cum să le copiem de la nimeni. Există puncte de intersecție, există similitudini, acestea trebuie descoperite dar totodată trebuie văzute şi diferențele, trebuie să aflăm, ce avem de realizat noi înşine.

13. Ce aş vrea să fie altfel?

Mulți oameni şi-au conştientizat şi asumat menirea lor tocmai pornind de la observarea unor probleme pentru care s-au hotărât să caute rezolvări, a unor lipsuri, pe care au vrut să le elimine, sau situații la care au simțit că pot aduce îmbunătățiri.

Gândeşte-te acum ce transformări ai vrea să aduci în lume sau în mediul în care trăieşti.

Exercițiul nr. 6
Lista lucrurilor supărătoare

Pasul 1

Fă o listă cu lucruri care te supără, te deranjează, te întristează. Poți să te gândeşti la orice, de la lucrurile cele

mai mărunte din jurul tău, până la problemele grave cu care se confruntă omenirea, important e, ca aceste lucruri să te intereseze cu adevărat. De exemplu, nu treci pe listă problema poluării apelor, chiar dacă e o problemă reală şi chiar dacă toată lumea vorbeşte despre asta, dacă pe tine nu te preocupă în mod deosebit. Acordă suficient timp pentru ca această listă să fie cât mai completă.

Pasul 2

Alege acum din această listă cinci probleme, nu contează gradul lor de complexitate, şi aranjează-le în ordinea în care simţi că te-ar motiva să te ocupi de ele. Gândeşte-te în ce măsură ţi-ar face plăcere munca pe care o implică rezolvarea lor, dacă ai fi în stare să întâmpini cu bucurie eforturile şi provocările pe care le implică, şi dacă ai fi dispus eventual să le dedici ani de zile din viaţa ta.

Sfaturi

În această etapă nu te gândi nici la dificultatea, nici la complexitatea problemei, nu te preocupa de faptul că unele probleme par prea mari pentru puterile tale, sau din contră prea nesemnificative pentru a merita investiţie de efort, încearcă doar să-ţi dai seama în ce măsură ai fi motivat să te implici în ea.

Exemple:

1. În oraşul meu faţadele clădirilor sunt destul de terne şi neinteresante. Aş fi în stare să mă implic într-un proiect care-şi propune să schimbe „faţa oraşului". Nu e vorba de a construi alte clădiri, ci de a folosi decoraţii exterioare interesante şi cu bun gust.

2. Iarna când îmi las maşina undeva, şi mă întorc peste două ore, este foarte neplăcut să urc în ea pentru că este rece. Mi-ar plăcea să caut o soluţie tehnică pentru a rezolva asta.

3. Observ că oamenii comunică din ce în ce mai puţin între ei, mă refer la comunicare profundă, că de vorbit

vorbesc. Nu ştiu ce s-ar putea face, dar cred că mi-ar face plăcere să mă implic într-un proiect care şi-a stabilit ca scop să-i reînveţe pe oameni să comunice mai mult între ei.

4. Educaţia estetică a elevilor dinafara şcolilor de artă este jalnică, cred că asta este cauza multor probleme. Aici consider că ar fi câte ceva de făcut.

5. Dacă ar depinde de mine aş scoate din uz banii, şi cardurile, şi transferurile bancare, aş reorganiza comerţul şi serviciile, doar pe bază de schimb de produse.

Până la acest moment de analiză probabil că deja s-au conturat anumite linii directoare în ceea ce priveşte direcţia în care ar trebui să îţi cauţi menirea. Dar deocamdată să nu tragi nici o concluzie. O vei putea face la exerciţiul următor.

14. Cum se corelează lucrurile?

Nu există nimic întâmplător în viaţa nimănui. Toate elementele sunt corelate într-o tainică reţea de cauzalitate. Astfel şi elementele pe care le-am identificat pe baza exerciţiilor de autoanaliză sunt deja corelate în mod natural şi ele se înscriu în mod firesc pe o anumită linie evolutivă, formând o adevărată hartă a vieţii noastre. Noi acum nu încercăm să facem corelaţii forţate între ele ci urmărim să descoperim corelaţiile care există. Urmărim să descifrăm harta vieţii noastre. Acesta este principiul de la care pornim. Corelaţiile nu sunt întotdeauna uşor de întrevăzut, necesită oarecare antrenament şi o capacitate de a pătrunde în profunzimea lucrurilor.

Exercițiul nr. 7
Corelarea rezultatelor

Pasul 1

Urmăreşte acum să identifici legăturile ce există între rezultatele pe care le-ai notat la exercițiile 2, 3, 4, 5 şi 6. Caută cât mai multe elemente comune, chiar şi între lucrurile care aparent nu au nici o legătură între ele.

Sfat:

Ca să poți zări mai uşor aceste corelații, trebuie să te desprinzi de gândirea obişnuită care vede lucrurile ca fiind elemente disparate, şi să urmăreşti să pătrunzi în profunzime, spre esența lucrurilor. La acest nivel corelațiile se pot identifica mai uşor.

Exemplu:

În cazul persoanei despre care vorbeam, o privire superficială ne-ar face să credem că nu există nici o legătură între chimie, limba arabă şi privitul în supermarketuri. Dar dacă pătrundem mai spre esență şi analizăm motivațiile, vom observa că la toate trei apare dorința de a descoperi, de a cunoaşte lucruri noi. Mai mult decât atât, acest indiciu apare într-o formă sau alta la rezultatele tuturor exercițiilor: şi la meserii, şi la jocuri preferate, şi la persoanele pe care le admiră. Iar această tendință de a descoperi nu este doar o sete de cunoaştere teoretică, mai multe elemente ne indică faptul că este vorba de nişte descoperiri practice, productive chiar. De asemenea observăm că există un interes evident către sfera artistică: acele produse noi au şi o componentă estetică. Şi aşa mai departe.

Pasul 2

Am spus că menirea implică întotdeauna realizări concrete, produse finite, (nu neapărat materiale) dar în toate cazurile lucruri noi, care nu există până la acel moment, sau nu există în forma respectivă.

Pe baza corelațiilor pe care le-ai identificat, formulează câteva *ipoteze* cu privire la menirea ta, la sarcinile şi realizările pe care aceasta le-ar presupune în etapa următoare a vieții tale. Urmăreşte să găseşti sarcini sau realizări care cuprind aproape toate elementele rezultate în urma autoanalizei, de-a lungul tuturor exercițiilor.

Deocamdată este doar un exercițiu mental, nu înseamnă că în mod obligatoriu una din aceste ipoteze va descrie exact menirea ta, deşi nici asta nu e exclus. Însă important e să găseşti cât mai multe asemenea ipoteze. Nu te opri la prima care ți se pare interesantă. Continuă să cauți şi altele. Este o metodă care îți dezvoltă capacitatea de a face corelații şi îți setează mintea şi subconştientul pentru căutarea în direcția corectă. Continuă să cauți asemenea ipoteze în zilele şi săptămânile care urmează.

Sfat:

În funcție de complexitatea menirii acest proces de identificare poate dura mai mult timp, de aceea este important să nu laşi să scadă entuziasmul căutării. Continuă să formulezi ipoteze, oricum, în momentul în care îți identifici menirea, vei constata cu surprindere că se regăsesc în ea multe elemente din ipotezele de lucru. În momentul în care o vei identifica pe cea adevărată vei avea cu siguranță starea pe care o avea Arhimede când a exclamat EVRIKA! Vei şti sigur că ai găsit-o. Nu mai încape nici o îndoială. Dacă te mai întrebi: „O fi asta, n-o fi asta?" atunci cu siguranță nu e. Trebuie să mai cauți. Revelarea vine de obicei sub forma unei *inspirații*, de aceea nu are cum să ți-o spună altcineva şi nu ai cum s-o găseşti prin simple corelații logice. Acest exercițiu de descoperire a corelațiilor are doar rolul de a pregăti mintea pentru a putea apoi „descifra" inspirația.

Exemplu:

Ipoteza 1. Să înființez o companie ce produce suprafețe decorative pe esențe lemnoase, dar crearea acestor decorațiuni

să se realizeze în urma unor cercetări, în ceea ce privește efectul asupra psihicului omului a diferitelor combinații de forme, culori, suprafețe și texturi. Aș alege să produc doar acele modele care au efecte pozitive, de deschidere sufletească, care reduc nivelul de stres și îmbunătățesc capacitatea de comunicare și socializare. Aș începe experimentul cu clădirile din orașul meu. Sloganul companiei mele ar putea fi: „Decoration for Comunication."

Ipoteza 2. Să fac o cercetare comparativă a artei decorative a diferitelor popoare, corelate cu miturile lor precum și cu trăsăturile lor specifice dominante ce îi caracterizează ca și popor. Să alcătuiesc apoi o mare enciclopedie a artei decorative corelate cu psihologia și psihanaliza.

Concluzii finale

După ce ai parcurs cu adecvată conștiinciozitate toate aceste etape, și după o perioadă de incubație, este de așteptat să apară inspirația

Dacă nici după câteva luni de căutare nu ți s-a clarificat ce ai de făcut, înseamnă că nu a venit încă momentul să-ți conștientizezi menirea. Asta poate avea mai multe cauze: ori nu s-au creat deocamdată condițiile pe plan social – pur și simplu nu au apărut încă sarcinile sau problemele pe care le vei avea de rezolvat, ori nu ai suficiente cunoștințe pentru a putea identifica respectiva menire. În ambele cazuri, continuă să te ocupi de lucrurile care te atrag cel mai mult, care îți plac, te împlinesc, sau despre care intuiești că-ți pot fi de folos, și atunci cu siguranță vei fi pe calea cea bună. Și va fi o pregătire excelentă pentru menirea ta, care cu siguranță se va contura la momentul potrivit. Și chiar dacă sarcinile concrete nu se întrezăresc încă, ai deja clarificate domeniile de interes, și aspirațiile către anumite transformări binefăcătoare.

Împlinire (calea)

15. Momentul potrivit

Să presupunem că acum ai deja o idee despre direcția către care te cheamă menirea. Chiar dacă nu sunt clare încă finalitățile, poate nici sarcinile concrete, ştii măcar încotro să te îndrepți. Simți acea senzație plăcută şi reconfortantă că ai găsit ce ai căutat, că începi să faci „ceea ce trebuie", ceea ce este în acord cu dorințele şi aspirațiile cele mai profunde ale sufletului tău. Simți că eşti în „armonie". Pasul următor firesc este să stabileşti primele sarcini, şi să te apuci de treabă. Înainte să te avânți însă, este indicat să devii conştient de o nuanță importantă a legii armoniei, pe care am numit-o în mod generic „momentul potrivit".

Toate lucrurile şi evenimentele vieții îşi au vremea lor. Dacă intuim acest calendar nevăzut şi acționăm la timp, ne punem la unison cu pulsațiile armoniei cosmice. Este o perioadă potrivită pentru a lucra pământul, este un alt moment favorabil pentru a semăna, un timp ideal pentru a uda plantele şi altul pentru a culege roadele. Unele lucruri se pot face şi în alte momente, dar cu adevărat binecuvântate sunt roadele acțiunilor făcute la timp.

Cu menirea este la fel. Există perioade favorabile pentru pregătire: etape în care acumulăm cunoştințe, dezvoltăm calități, dobândim deprinderi. Etape care alternează în mod

firesc cu perioadele de creație: când concepem, când dăm viață unor lucruri noi. La fel ca în cazul când aducem copii pe lume. Realizările menirii sunt precum copiii noştri.

Pentru că îi concepem din iubire, ne folosim de energia noastră creatoare şi apoi le purtăm de grijă până la deplina lor maturizare. Toți pașii acestui joc creator sunt prevăzuți în cartea nescrisă a vieții noastre cu date şi termene exacte. Pe acestea trebuie să le intuim. Să simțim când e nevoie de eforturi pentru a pune pe roate un lucru nou şi când sunt perioadele de gestație, în care lăsăm timp ideilor să se coacă, să se maturizeze în athanorul microcosmic al ființei noastre. Să fim vigilenți, să nu ratăm ceasul menit pentru a culege roadele muncii noastre şi pe acela în care reinvestim în noi proiecte ceea ce am dobândit. Toate aceste activități, se succed, alternează într-un ritm firesc natural, într-o perfectă sintonie cu armonia cosmică.

Dacă noi învățăm să observăm atent şi inteligent anotimpurile vieții noastre, aşa cum observăm anotimpurile din natura înconjurătoare, şi ascultăm îndemnurile tainice ale sufletului, vom şti cu exactitate când şi ce anume avem de făcut Dacă nu arăm solul la vreme, după aceea va fi foarte greu, chiar dacă nu imposibil, dar va cere un efort mult mai mare şi un timp mai îndelungat, pe care ar fi trebuit s-o folosim pentru altceva. Munca este mai dificilă şi mai puțin eficientă, dacă nu e înfăptuită în ceas prielnic. Şi apoi sunt lucruri pe care dacă nu le facem când trebuie, nu le mai putem face deloc. Sunt şanse care, odată pierdute, nu se mai întorc niciodată.

A face lucrurile „la timp" nu înseamnă neapărat să ținem cu dinții de propria noastră planificare – şi cea mai bună planificare este doar orientativă – ci să ne ghidăm după simțul ritmului şi al armoniei, să ştim exact când trebuie să respectăm planul şi când trebuie să ne încumetăm la schimbări. Degeaba ne ştim foarte bine partitura şi ținem cu tot dinadinsul să o cântăm perfect dacă nu suntem

atenți la restul orchestrei şi la dirijor. Chiar dacă vom cânta dumnezeieşte partea noastră, dacă nu suntem în acord de fază cu ceilalți rezultatul va fi o cacofonie.

Sunt două defecte umane principale care ne împiedică să acționăm la timp: graba şi delăsarea.

Graba sau nerăbdarea forțează din dorința de a face lucrurile să se petreacă mai repede decât ar fi cazul. Este o atitudine agresivă, care adeseori distruge. Nu putem trage de plantă ca să crească mai repede, pentru că se va rupe şi toată muncă noastră de până atunci va fi fost în zadar. Şi degeaba colorăm mărul în roşu dacă el este încă verde, pentru că este necopt. Va fi o păcăleală, o minciună. Tot ceea ce putem face este să îngrijim planta cu toată dăruirea noastră şi apoi să lăsăm natura să împlinească şi ea rostul ei, iar noi să aşteptăm roadele cu răbdare.

Cu sarcinile pe care ni le aduce menirea se petrece la fel: facem ceea ce ne stă în putință la momentul potrivit şi apoi lăsăm Universul să-şi facă treaba lui. Noi aşteptăm cu răbdare până ce fructele acțiunilor noastre se maturizează. Şi între timp facem alte lucruri, cele care au timpul lor tocmai atunci. Răbdarea este calitatea fundamentală a înțeleptului. El este mereu în armonie, ştie că toate au timpul lor, şi ştie să le aştepte ceasul cu o răbdare senină Pentru a ne împlini menirea trebuie să devenim răbdători, să devenim înțelepți. Este firesc. Nu-ți poți împlini menirea fără înțelepciune şi nu poți fi înțelept fără a-ți împlini menirea.

Delăsarea este exact opusul nerăbdării iar cauza ei principală este lenea. Refuzul de a face un anumit gen de efort atunci când ar fi necesar. Comoditatea, lâncezeala, amânarea sunt virusuri periculoase ce atentează în mod perfid la sănătatea sufletului. Brâncuşi spunea că nu este greu să faci un anumit lucru, greu este să te pui în starea de a-l face. Adică să-ți aduni forțele, să te mobilizezi să începi şi să începi exact atunci când este momentul. Dacă începi, îți dai seama că nu este atât de greu cum îți imaginai. Şi mai

observi că acționând, nu numai consumi, dar şi acumulezi energie. La fel ca bateria unui automobil, ce se reîncarcă mereu şi mereu, pe măsură ce motorul funcționează. Dar dacă laşi motorul prea mult timp fără să-i dai de lucru, îți va fi foarte greu să convingi maşina să pornească.

Dacă reuşeşti să păstrezi mai tot timpul legătura cu propriul suflet, aceste defecte vor dispărea la modul cel mai natural şi vor fi înlocuite cu tonusul interior, cu entuziasmul efervescent, cu simțul ritmului evenimentelor. Sufletul simte cel mai bine armonia anotimpurilor cosmice, precum şi pulsația inimii Marelui Dirijor, care ştie cel mai bine, când şi ce ai de cântat în grandioasa Simfonie a Vieții.

16. Planul de acțiune

Este bine să ne facem planuri de viitor, dar să nu le batem în cuie. Este bine să ne fixăm nişte obiective clare, dar să nu ținem cu dinții de ele. Niciodată nu vom avem toate datele necesare pentru a face un plan perfect. În viitor lucrurile pot lua o turnură pe care nici cel mai autentic clarvăzător nu o poate întrezări. Viitorul este o potențialitate, depinde de noi care dintre variantele posibile de viitor vor prinde viață. Surprizele pot da peste cap şi cel mai riguros plan. Trebuie să ne alcătuim strategii, dar să fim conştienți că în afara planului divin nu există plan perfect. Complexitatea şi misterul profund care învăluie acest plan divin face dificil să-l intuim întrutotul, de aceea să ne oferim libertatea de a ne modifica planul de acțiune pe parcurs.

Planificarea este un instrument de lucru util, dar este un instrument de lucru şi nimic mai mult. Să nu lăsăm planul să devină stăpânul nostru, tiranul nostru. Există acest

pericol. Planul este ceva comod, ne scuteşte să gândim în continuare, o punem în aplicare şi gata. Ne scuteşte de la a mai fi creativi şi spontani – ceea ce ar necesita un plus de efort şi asumarea unui risc. Dacă respectăm planul, avem conştiinţa împăcată că am făcut ceea ce trebuia şi dacă nu a ieşit, asta nu e vina noastră. Şi nu ne absolvă de la a fi viu şi atent chiar daca facem şi un plan B. şi chiar un plan C. Alfabetul divin conţine o infinitate de foneme şi chiar dacă ajungem să facem şi planul Z, tot nu vom fi epuizat toate variantele posibile cu care Viaţa s-ar putea să ne surprindă.

Nu putem face un plan perfect şi totuşi trebuie să ne facem strategia de acţiune ca şi cum n-am şti asta. Ca să îl putem concepe cât mai bine.

Un plan bun ne ajută să evaluăm resursele necesare şi chiar dacă nu ne poate indica rezultatul final, ne ajută să facem pasul imediat următor, să luăm corect decizia aici şi acum.

Ce înseamnă un plan bun? Evaluează corect situaţia prezentă, are obiective realiste, realizabile şi conforme cu scopul stabilit, evaluează corect resursele existente precum şi cele necesare împlinirii scopului şi obiectivelor, face o eşalonare judicioasă în timp ale acţiunilor necesare atingerii obiectivelor propuse, prevede un sistem de evaluare a progreselor în timp şi a rezultatelor finale, prevede o metodologie de reducere la minim a riscurilor şi obstacolelor în calea succesului. Cu privire la tehnologia realizării unui plan de acţiune poţi consulta orice lucrare bună de management, elementele prezentate acolo sunt valabile şi în planurile pentru realizarea menirii... cu un singur amendament. 99% dintre aceste manuale exclud elementul cel mai important: necesitatea concordanţei cu planul divin, şi în general faptul că vre-un Dumnezeu sau vre-o altă entitate supraumană ar avea oarece amestec în derularea evenimentelor şi producerea fenomenelor în sfera businessului, care este o activitate atât de... umană.

Deşi chiar în domeniul financiar „rechinii cei mari" ştiu mai multe decât spun. Nu întâmplător circulă zicala, că milionarii nu cred în astre în schimb miliardarii da!

În concluzie: când ne facem planul de acţiune pentru împlinirea sarcinilor menirii noastre, să avem în vedere, că oricum Dumnezeu are ultimul cuvânt de spus – aşa cum a avut şi primul, atunci la început – şi totuşi să uităm de aceasta, ca să ne asumăm responsabilitatea de a face sarcina cu toată priceperea şi dăruirea noastră. Este indicat să întocmim planul în formă scrisă, ne ajută să clarificăm mai bine lucrurile şi să fim mai riguroşi în formulare. Orice realizare în sfera socială necesită un plan bun de management; împlinirea rostului vieţii nu face excepţie. Ca să ducem lucrurile la capăt, trebuie să fim buni strategi. Dacă nu suntem încă, e indicat să ne dezvoltăm aceasta aptitudine. În cazul menirii, planificarea nu ne-o poate face nimeni altcineva, nici cel mai vestit şi mai costisitor consultant în management. Doar noi înşine, susţinuţi fiind de inspiraţia divină, către care trebuie să ne deschidem şi să şi rămânem deschişi în permanenţă.

17. Evaluarea resurselor

De obicei menirea implică mai multe etape, fiecare cu propriile sale împliniri. Pentru fiecare etapă trebuie să evaluăm corect şi cât mai complet resursele necesare.

De ce fel de resurse avem nevoie?

1. resurse interioare, cum ar fi:

- calităţile necesare – de exemplu: curaj, răbdare, dăruire, perseverenţă, capacitate de comunicare – în

funcție de sarcinile pe care le avem de realizat. Dacă vreuna ne lipseşte, ne propunem să o dobândim. E posibil ca pentru aceasta să fie nevoie să facem lucruri care în mod direct nu au legătură cu menirea noastră. De exemplu, dacă avem o capacitate slabă de autocontrol, ne înscriem la un curs de arte marțiale sau la un curs de yoga. Pe de altă parte chiar sarcinile pe care menirea ni le pune în față, pot constitui un teren de antrenament potrivit pentru dezvoltarea acestor calități, cu condiția ca pe lângă efortul depus pentru a îndeplini sarcina, să ne concentrăm conştient şi asupra calității pe care o dezvoltăm Concentrarea asupra ei face procesul mai eficient.

• cunoştințele necesare, atât teoretice cât şi practice. S-ar putea să fie necesar să învățăm o nouă meserie sau o nouă limbă străină, sau să asimilăm o anumită metodologie de cercetare. O mare parte din acestea putem să le prevedem, ele decurg firesc din scopul şi obiectivele stabilite, dar mai sunt şi altele, cunoştințe de care nu suntem conştienți, cel puțin în momentul de față, că am avea nevoie. Aşa că, dacă simțim brusc o atracție spontană şi puternică către un anumit domeniu de cunoştințe, către o anumită disciplină, trebuie să-i dăm curs acestui îndemn, chiar dacă aparent nu are legătură cu menirea noastră, în forma în care suntem conştienți de ea în prezent.

• Aptitudinile şi deprinderile necesare – pentru orice sarcină pe care menirea o presupune avem nevoie de aptitudini şi deprinderi la o anumită cotă de măiestrie. Evaluăm în ce măsură le avem şi planificăm ce avem de făcut ca să le dobândim, sau să le amplificăm. Legea atracției, rămâne valabilă: dacă o anumită activitate ne atrage irezistibil, este indicat să o acceptăm chiar dacă momentan considerăm că n-are nimic de a face cu menirea noastră. Dacă dorința este sinceră, dacă

vine de la un nivel profund şi nu este doar un capriciu al momentului sau influenţa unei alte persoane mai mult sau mai puţin carismatice, trebuie să ne avântăm cu încredere. Mai devreme sau mai târziu cu siguranţă vom avea nevoie de aptitudinile şi deprinderile pe care acea activitate ni le dezvoltă.

2. Resurse umane

Este posibil ca pentru împlinirea anumitor etape ale menirii să ai nevoie de alţi oameni care să te ajute. Se pot ivi la orizont realizări care necesită existenţa unei echipe de lucru, pe care de obicei tot tu trebuie s-o formezi, s-o dinamizezi, să o pregăteşti şi să o susţii. Strategia de formare a unei asemenea echipe trebuie să facă parte din planificarea ta, iar pentru coordonarea ei trebuie să-ţi asumi rolul liderului.

Ce presupune acest rol?

Aspectul vizionarului. Tu eşti cel care are viziunea a ceea ce urmează să se nască, ceilalţi nu vor putea avea aceeaşi imagine, încărcată cu aceeaşi pasiune, ei vor fi însufleţiţi de entuziasmul tău. Imaginea trebuie să fie suficient de vie, de detaliată şi încărcată cu o anume efervescenţă, încât să te mobilizeze mai întâi pe tine, şi apoi pe cei care vor lucra alături de tine.

Aspectul susţinătorului. Trebuie să fii „inima" acelui proiect, dacă este vorba de menirea ta. Acest rol nu poate fi asumat de către nimeni altcineva. Pentru asta trebuie să ai, să-ţi dezvolţi aptitudini de coordonator. Nu te gândi că altcineva cu excepţionale calităţi de lider va putea ghida lucrurile în direcţia în care doreşti tu. Un lider va lucra la realizarea propriei viziuni, care se deosebeşte a priori de viziunea ta.

Aspectul selecţionerului. Ai o sarcină de mare responsabilitate: să alegi oamenii potriviţi. Trebuie să-ţi găseşti oameni care au în menirea lor să parcurgă acea

bucată de drum alături de tine şi astfel să înveţe lucruri utile pentru propria lor menire. Este important ca toţi cei cu care lucrezi să fie şi ei în armonie cu sufletul şi viaţa lor. Să ai convingerea că aspiraţiile lor se întâlnesc cu ale tale, atunci şi numai atunci să-i chemi alături de tine, numai atunci să investeşti în ei.

3. Resurse materiale şi financiare

Majoritatea realizărilor nu se pot face fără bani şi anumite dotări materiale, aşa că trebuie să-ţi pui la bătaie întreaga creativitate ca să le obţii.

Un lucru foarte important: nu este nevoie şi nu este bine să faci alte lucruri, care nu ţin de menirea ta, doar ca să faci rost de bani. Chiar dacă ai nevoie de mult bănet, nu e cazul să te implici în comerţul cu arme, cu droguri, nu doar pentru că sunt ilegale, ci şi pentru că, fără îndoială sunt în dezacord cu aspiraţiile sufletului tău. La fel, nu este înţelept să-ţi pierzi timpul şi energia nici cu alte activităţi aducătoare de câştig, chiar dacă sunt legale şi foarte bine cotate pe plan social, dacă nu eşti însufleţit de o dorinţă profundă şi sinceră. Nu trebuie să devii nici agent imobiliar, nici vânzător ambulant şi nici secretară la vreo companie multinaţională care plăteşte bine, dacă menirea ta este să compui muzică. Merită să fii creativ şi inspirat pentru a găsi resursele necesare unui trai prosper, compunând muzică... şi nu orice fel de muzică, nu muzică comercială, doar pentru a face bani, ci o muzică izvorâtă din străfundurile fiinţei tale.

Oricine plăteşte bine, plăteşte pentru ceea ce îi oferi, iar acest troc îţi cere timpul şi energia ce ar trebui investite în activităţile legate de menirea ta. Dacă te-ai gândit cumva că vei lucra trei ani în cadrul unui sistem MLM să faci bani, ca apoi să te poţi ocupa liniştit de menirea ta, te păcăleşti amarnic. Nu vei reuşi, pentru că nu eşti în armonie. Nu aşa funcţionează lucrurile. Peste trei ani vei fi exact acolo unde

eşti acum, şi vei fi pierdut trei ani din viaţa ta în zadar, făcând ceea ce nu era cazul.

Este o păcăleală imensă căreia îi cad pradă foarte mulţi dintre cei care nu ştiu încă să-şi asculte vocea interioară. Îşi vând sufletul pentru bani - fac lucruri pe care nu le doresc cu adevărat, doar pentru că sunt plătiţi. Este o formă de prostituţie, chiar şi atunci când nu implică nimic sexual. Această tentaţie îi seduce mai ales pe cei care nu sunt dispuşi să facă un minim efort creativ pentru a găsi mijloacele prin care să-şi împlinească menirea şi să obţină şi cele necesare unei vieţi decente. Recurg la metode clasice de a face bani, care le consumă resursele de timp şi energie, iar dacă energia se reface, cel puţin parţial, timpul nu se poate da înapoi. Ce e pierdut, pierdut rămâne.

Concluzie:

Trebuie să ne fie foarte limpede că avem acces la toate resursele necesare, atât cele interioare cât şi cele exterioare, cu condiţia să credem asta şi să acţionăm în armonie. Iisus spunea: „Cere şi ţi se va da" În privinţa resurselor necesare menirii putem spune: „Fii în armonie şi ţi se va da."

18. Modul de abordare

Nu e suficient să ştii care-ţi este menirea, trebuie să ştii şi cum s-o împlineşti. Fiecare menire cere aptitudini particulare, calităţi specifice, dar sunt câteva însuşiri umane fundamentale, necesare pentru împlinirea oricărei meniri. Vom fi supuşi la încercări şi teste, pe care nu le putem trece dacă nu cultivăm aceste însuşiri şi nu le îngăduim să înflorească în noi.

Capacitatea de dăruire

Cuvântul cheie este „a servi". Nu contează dacă eşti ospătar într-un restaurant unde chiar serveşti sau directorul general al unei corporaţii, atitudinea care te menţine pe drumul cel bun este: a servi. Când ne facem menirea întotdeauna servim. Iar când realizăm ceva valoros, se bucură din plin şi cei pentru care am muncit, şi noi înşine vom fi răsplătiţi mult peste aşteptările noastre. Viaţa este extrem de generoasă cu cei care lucrează pentru binele altora. Nu poţi lucra pentru binele altora fără să lucrezi în mod implicit şi pentru binele tău.

Compasiunea

Sunt destule probleme în lume şi prea multă suferinţă. Nu putem rămâne indiferenţi, trebuie să ne antrenăm ochiul pentru a observa problemele şi să ajutăm acolo unde avem posibilitatea de a ajuta. Orice reuşită dinlăuntrul menirii are un folos, răspunde unei nevoi reale, dar chiar şi în afara acestor realizări, să fim gata să oferim un sprijin atunci când ni se solicită sau când observăm că cineva are nevoie şi este dispus să-l accepte. Cuvântul cheie pentru atitudinea potrivită este „a ajuta" .

Curajul

Împlinindu-ne menirea adeseori ne avântăm în necunoscut şi avem de înfruntat o serie de obstacole. Asta necesită curaj. Pentru a reuşi, trebuie să transcendem cele două frici ancestrale: frica de necunoscut şi frica de înfrângere. Atitudinea cheie, pe care trebuie să o cultivăm este „a îndrăzni". Pe cei îndrăzneţi şi curajoşi soarta şi Dumnezeu îi ajută întotdeauna.

Perseverenţa

De multe ori avem nevoie de o energie psihică substanţială pentru a duce la bun sfârşit ceea ce are legătură cu menirea noastră. Uneori lucrurile devin grele, obosim psihic, mai ales când ne lovim prea des de obtuzitatea altora.

Cuvântul cheie este „a susține" Pentru a putea merge până la capăt, trebuie să avem la îndemână modalități eficiente pentru a ne reîncărca cu energie psihică pozitivă.

Una din metodele cele mai eficiente este *evocarea energiei începutului*, retrezirea acelei stări de efervescență şi entuziasm, pe care o resimțeam la începutul acțiunii. Cealaltă este *trăirea anticipată a bucuriei succesului*. Ambele sunt metode magice de lucru cu energia timpului. Prima utilizează energia susținătoare a trecutului, cealaltă, energia dinamizatoare a viitorului. A treia metodă, şi cea mai puternică, este folosirea puterii prezentului.

De obicei un lucru este greu, pentru că ne gândim la viitor: „Ce mult mai avem!" „Cât de multe avem de realizat!" „Nu ştiu cum voi putea face aceasta", sau la trecut: „Cât efort am depus şi ce puține rezultate am avut! "... şi deja ne simțim obosiți, doar la gândul acesta. Dar dacă ne obişnuim să trăim în prezent, dacă reuşim să ne menținem în momentul de „acum", în care nu există altceva decât pura existență şi bucuria acțiunii, reuşim să fim plini de o tainică energie şi fericire.

Greutățile, suferința sunt legate de trecut sau de viitor. Prezentul este întotdeauna pura bucurie a existenței, este extaz. Şi când spunem prezent nu ne referim la perioada actuală a vieții sau la ziua de azi sau la ora aceasta, pentru că aceste perioade de timp, oricât de scurte ar fi, includ trecutul şi viitorul. Este vorba de clipa infinitezimal de scurtă a momentului de „acum" care nu este un segment al timpului, ci însăşi transcenderea timpului. Eternitatea. Acest moment magic al eternului prezent ne poate încărca cel mai uşor cu energia psihică necesară susținerii oricărei activități, cât de grele, din cadrul menirii noastre. Pentru a ne bucura de acesta, tehnicile de meditație ne pot fi de un real folos.

Simțul responsabilității

Cuvântul cheie este „a asuma". Trebuie să avem bine întipărită în minte ideea, că suntem singurii responsabili

pentru rezultatele tuturor deciziilor şi acţiunilor noastre. Să ne ferim de tentaţia de a da vina pe altcineva, pentru ceea ce se petrece cu noi, chiar şi atunci când anumite greşeli sau eşecuri se manifestă prin intermediul altor persoane. Menirea este a noastră, responsabilitatea este a noastră. Dacă o persoană din echipa noastră dă greş, responsabilitatea ne aparţine: poate că nu l-am pregătit bine. Dacă o altă persoană clachează, responsabilitatea este tot a noastră: poate că nu am ales persoana potrivită - era de datoria noastră pentru că este misiunea noastră. Dacă pierdem bani când investim, când cumpărăm sau vindem, este responsabilitatea noastră: poate că nu am apreciat corect situaţia. Dacă cineva ne trage pe sfoară, vina este numai şi numai a noastră pentru că n-am fost suficient de circumspecţi. Dacă o criză financiară sau o calamitate naturală ne dă peste cap planurile, greşeala este tot a noastră, pentru că nu am ales bine momentul, nu am fost suficient de atenţi să simţim armonia sau inspiraţia divină. Chiar dacă am făcut ceea ce trebuie, nu am făcut în momentul în care trebuie.

Când avem o misiune de îndeplinit, trebuie să ne-o asumăm cu totul, fără rezerve şi fără să cedăm tentaţiei de a da vina pe altcineva când ceva nu iese aşa cum ne-o dorim. Dacă dăm vina pe altul, nu vom învăţa nimic din greşeala noastră. Dar nici nu trebuie să ne menţinem într-o stare de culpă după fiecare nereuşită. Este la fel de paralizantă ca atitudinea de a da vina pe altul. Dacă am greşit, ne recunoaştem greşeala, tragem concluziile de rigoare, asimilăm învăţămintele şi hotărâţi să nu mai repetăm aceeaşi greşeală mergem mai departe cu încredere şi entuziasm. La modul esenţial o greşeală este doar aceea din care n-am învăţat nimic.

Umilinţa

Umilinţa este fundamentală, iar lipsa ei este deosebit de periculoasă. Rezultatele pe care le obţinem, poziţia socială pe care ne-o asigură anumite meniri, aprecierea

de care ne bucurăm, ne pot amplifica orgoliul, vanitatea, importanța de sine. Orgoliul este un filtru puternic, care ne perturbă gândirea şi capacitatea de a vedea lucrurile aşa cum sunt. Ne întunecă percepția şi ne împiedică să luăm decizii corecte.

Orgoliul apare întotdeauna atunci când uităm de sufletul nostru şi de Dumnezeu. De aceea antidotul cel mai puternic este cultivarea umilinței. Cum putem face asta? În primul rând, să ne reamintim mereu, că în definitiv, vrem nu vrem, ştim nu ştim, Dumnezeu este Cel care lucrează prin noi. A acționa corect presupune capacitatea de a percepe sau măcar de a intui voința divină şi să acționăm conform acesteia. Dacă acționăm astfel, îi permitem lui Dumnezeu să făptuiască prin noi, aşa că n-avem de ce să fim mândri de rezultatele obținute. Dacă acționăm însă contrar voinței şi armoniei divine, nu vom atinge rezultatele dorite aşa că iarăşi n-avem de ce să fim prea plini de noi înşine. Trebuie să conştientizăm că în fiecare moment când facem ceva bun, ceva inspirat, când facem „ceea ce trebuie" suntem nişte simple canale de manifestare a Divinului. Acest gând ne va feri de tentația orgoliului.

Bucuria vieții

Încă un lucru important în privința unei atitudini juste: ghidează-te după starea de bucurie a vieții. „Follow your joy". Nu te abține de la lucrurile care-ți dăruiesc bucurie şi încântare, chiar dacă aparent, sau într-un mod direct nu au legătură cu menirea ta, doar pentru că ai impresia că te reții de la activități tale „importante". Graba stresantă şi încrâncenarea te poate întârzia mai mult în realizările tale. Acordă timp clipelor de sărbătoare. Acelor clipe care schimbă ritmul vieții, care te scot din cotidian, chiar din cotidianul în care lucrezi conştiincios pentru menirea ta. Aceste schimbări de ritm, aceste îndepărtări periodice de activitățile curente, sunt un balsam pentru suflet. Cântă la un instrument muzical, întâlneşte-te cu o persoană dragă,

cu prietenii, dansează, scrie o poezie, delectează-te cu un strop de înțelepciune dintr-o carte inspirată sau vizionează un film bun, orice îți trezește bucurie adevărată. Nu uita însă, că nu poți face asta oricând. Sunt perioade în care munca ta te vrea cu totul. Sunt termene pe care e de dorit să le respecți, trebuie să te focalizezi la maximum ca să poți face față. În asemenea momente ar fi un semn de slăbiciune să te refugiezi într-o altă activitate. Este un echilibru fragil şi este o artă să ştii când trebuie să depui un maximum de efort şi concentrare şi când trebuie să-ți oferi răgazul necesar pentru delectare, odihnă şi reîncărcare. Simțul armoniei, este un bun sfetnic şi în cazul acesta.

19. Legea investițiilor energetice

De multe ori ne sperie dimensiunea sarcinilor pe care le avem de îndeplinit. E de înțeles, nu putem ridica o greutate mai mare decât aceea pentru care ne-am antrenat muşchii. Vestea bună este că ne putem antrena muşchii şi pentru cele mai dificile sarcini pe care menirea noastră le presupune, doar că avem să ne antrenăm puterile la mai multe nivele ale ființei.

Pentru a derula orice proces, fie el fizic, psihic sau mental avem nevoie de o anumită forță de acțiune şi de o cantitate adecvată de energie. De nişte „cai putere" şi de ceva combustibil, exact ca în cazul motoarelor. De unde luăm energia? Din Univers, evident, este locul unde o găsim în cantități nelimitate. Iar în ceea ce priveşte puterea de acțiune, avem posibilitatea să o amplificăm atât cât este necesar. Dar cum facem asta?

Literatura ezoterică defineşte câteva principii fundamentale de operare cu energiile subtile care, înțelese

bine, ne pot fi de un imens ajutor în proiectele noastre.

Iată trei dintre ele, care ne interesează acum:

1. Ceea ce se poate face în mic se poate face şi în mare. Diferă doar cantitatea de energie care trebuie investită.
2. Dacă ştie şi aplică legea rezonanţei, omul are acces la orice gen de energie în cantitate nelimitată.
3. Orice sarcină îndeplinită ne asigură accesul la o cantitate mult mai mare de energie decât cea pe care am investit-o în realizarea ei. Opusul de asemenea este valabil: În cazul oricărei acţiuni începute şi neisprăvite energia psihică investită se pierde şi de asemenea scade puterea de acţiune a fiinţei şi capacitatea ei de control asupra energiilor în general.

Ce înseamnă toate acestea din punct de vedere practic?

În primul rând faptul, că dacă un lucru ni se pare greu, trebuie să-l facem mai întâi la o scară mai mică, ceea ce pare mult mai simplu. Pare, pentru că practic este acelaşi lucru, diferă doar cantitatea de energie, poate timp şi muncă pe care trebuie să o investim. Sarcina la scară mare este doar *mai mare*, dar nu este *mai grea*. Acest mod de operare este important pentru minte, care are prostul obicei, să ne pună limite.

Mintea crede că este mai uşor de realizat o sarcină la scară mică. Este bine să-i oferim aceasta marjă de siguranţă, făcând mai întâi lucruri de mică anvergură, pe care le poate accepta drept realizabile cu resursele pe care le avem. Altfel o să ne tot dea de furcă, sugestionându-ne continuu, că ceea ce ne-am propus să facem nu-i de nasul nostru. Dacă menirea noastră presupune să introducem în sistemul de învăţământ al unei ţări, sau de ce nu, chiar la nivel internaţional, un nou obiect de studiu, sau un nou

obiectiv didactic conceput de noi, cum ar fi de exemplu „Metode de trezire a sufletului", putem să începem cu un asemenea curs în şcoala noastră sau doar în clasa la care suntem diriginte.

Altfel dimensiunea sarcinii s-ar putea să ne sperie, sunt prea mulţi factori implicaţi, prea mulţi factori decizionali de convins, prea mulţi oameni de pregătit. Dar la scară mică pare să fie mai simplu, riscul eşecului este mai mic, consecinţele sunt mai reduse. Aşa este, dar dacă acel curs este viabil, util şi înainte de toate divin integrat, la fel cum convingem directoarea să ne permită să-l experimentăm în şcoala noastră, tot aşa putem convinge şi şeful inspectoratului şcolar şi ministrul educaţiei despre importanţa şi necesitatea unui asemenea curs.

La fel cum găsim un singur profesor interesat în şcoala noastră de ideea inovatoare, tot aşa putem găsim douăzeci de profesori la nivel de judeţ şi mii de profesori în întreaga ţară. Important e ca ideea noastră să fie valoroasă. Doar mintea crede că este mai uşor să convingi un singur om decât trei mii. În realitate este acelaşi lucru, diferă doar modalităţile, volumul de timp şi muncă, dar nu este mai greu. „Ceea ce poţi face în mic poţi face şi în mare." Ceea ce nu poţi face la o scară mică, nu vei putea face nici la scară mare. Dacă nu reuşeşti să pui ordine în propria viaţă, nu poţi face ordine nici în lume.

Să facem lucrurile pas cu pas. Conform *principiului treptelor crescătoare*: ne asumăm o sarcină la o anumită scară. Împlinirea ei ne dă încrederea necesară să abordăm o sarcină mai complexă Şi nu este vorba doar de încrederea în sine, am acumulat şi experienţă, am învăţat lucruri noi de care acum ne putem folosi. Şi mai este ceva: componenta subtilă a fenomenului. Al treilea principiu. Principiul ocult al investiţiilor energetice, care se referă la capacitatea noastră de a opera cu energiile subtile. Aceste energii subtile se pot conştientiza cel mai uşor în forma energiei psihice cu care

ne susținem activitățile fizice sau intelectuale, care ne dau puterea de acțiune şi entuziasmul de trebuință.

Conform acestui principiu, ca să realizăm o anumită activitate trebuie să investim o anumită cantitate de energie - pe care o vom numi acum, simplu: energie psihică. După încheierea cu succes a activității, pe lângă fructul acțiunii noastre, vom beneficia şi de energia pe care am investit-o, care se întoarce către noi multiplicată, exact ca într-o investiție financiară reuşită. Dispunem acum de o cantitate mult mai mare de valută energetică decât am avut la început, pe care putem să o reinvestim într-o sarcină mai complexă, de anvergură sporită. Reuşim să o încheiem cu bine şi pe aceasta, contul nostru energetic creşte din nou. Suntem gata acum să ne asumăm proiecte de dimensiuni considerabile, de care nu ne credeam capabili la început.

Însă dacă nu încheiem un proiect, valuta pe care am investit-o se pierde, la fel ca atunci când cheltuim o grămadă de bani pentru a pune temelia unei case şi n-o mai terminăm. Nu ne putem bucura de ea şi toată cheltuiala a fost în zadar. O acțiune începută şi neterminată face să pierdem aproape toată energia psihică pe care am investit-o. Ca urmare devenim mai slabi şi ne va fi extrem de dificil să susținem chiar şi o acțiune de anvergura celei pe care n-am finalizat-o cu succes. Devenim mai vulnerabili şi mai expuşi riscului de a eşua.

Înțelept este să luăm lucrurile treptat: întreprindem o acțiune pe care, ştim, că depunând un oarecare efort putem să o realizăm. (Efortul este important. Acțiunile „floare la ureche" nu sunt potrivite. În ele nu investim nimic din energia noastră psihică şi ca atare nici nu beneficiem de nimic.) Încheiem sarcina, conştientizăm acumularea de energie, experiență şi încredere în sine, apoi ne avântăm într-un proiect mai complex, care necesită şi el un surplus de efort. Efortul este cel care face ca energia noastră psihică să crească, *efortul* este practic *investiția*. Şi acționând aşa

treptat, putem ajunge la realizări de dimensiuni din ce în ce mai mari.

Însă atenție la dimensiuni! În ceea ce privește menirea, dimensiunea contează! Este o greșeală să ai ambiția de a face lucruri mai mari decât gradul de cuprindere firească a menirii tale. Aceasta este grandomania. Grandomania nu ține de scara lucrurilor: ești grandoman când vrei să faci lucruri mai mari (și uneori chiar alte lucruri) decât îți este în menire. Sau vrei să le faci înainte de vreme, când încă nu ești pregătit să poți acoperi prin energia ta psihică cerințele acelei sarcini, chiar dacă acea sarcină face parte din menirea ta. Din păcate această grandomanie se cultivă la nivel „grand" în toate bestsellerurile, cursurile și conferințele despre succes: „Și tu poți să ai o afacere de milioane!" „Și tu poți deveni miliardar" „Și tu poți avea un Ferrari roșu!" Și tu poți să... Greșit! Nu poate oricine! Nu pot decât cei cărora acest lucru le este divin necesar în vederea evoluției lor. Faptele concrete demonstrează cel mai clar acest lucru. Sunt milioane și milioane de oameni care citesc asemenea cărți, care frecventează asemenea seminarii, dar numărul celor care s-au îmbogățit în urma acestora este infim...

O dată un gangster care atinsese deja „măiestria" în afaceri, spunea unui gangstărel, plin de ambiție, care tocmai se pregătea să dea marea lovitură, o tranzacție de arme de milioane de dolari: „Tatăl meu mi-a spus că afaceri mari nu pot fi făcute decât de oameni mari, ești tu oare un om mare?" El însă, orbit de vanitate, n-a percutat la avertisment. S-a aventurat și a ratat lamentabil. Pur și simplu a fost tras pe sfoară. A pierdut toți banii, care nici măcar nu erau banii lui, și era să-și piardă și viața. Era un diletant și un grandoman.

Mai avem aici o lecție de învățat. Să avem grijă să creștem și noi odată cu „banii" noștri, respectiv odată cu energiile psihice de care dispunem. Creșterea capacității noastre de a vehicula energiile subtile trebuie să fie

însoțită de o creștere spirituală pe măsură, de amplificarea calităților umane fundamentale în ființa noastră. Puterea fără spiritualitate este extrem de periculoasă.

Cunoscând această lege ocultă a operării cu energiile, practic nu mai avem de ce să ne temem de insucces şi nici de dimensiunea sarcinilor care ne aşteaptă.

20. Atenție la teste şi încercări!

Împlinirea unei meniri presupune în mod cert anumite calități, deprinderi, cunoştințe, pe care trebuie să le dobândim. Apoi vin momente în care trebuie să demonstrăm că le-am dobândit. Intrăm în examen. Exact ca la şcoală, unde, înainte de a ni se da diploma şi a fi îndreptățiți să profesăm o activitate care cere un anumit nivel de pregătire, trebuie să dăm nişte teste. Tot astfel, înainte ca viața să ne pună în față circumstanțele concrete prin care putem trece la realizarea anumitor proiecte din menirea noastră, în mod obligatoriu suntem puşi la încercare, prin anumite „teste de verificare". Acestea de regulă iau forma unor aparente obstacole, sau greutăți de care trebuie să trecem, ca să putem merge mai departe. Dacă nu trecem aceste teste, înseamnă că nu suntem pregătiți nici pentru menirea noastră.

Testele pe calea împlinirii menirii au un dublu rol:

1. Să ne evidențieze eventuale lacune de pregătire cu scopul de a ne dinamiza să le eliminăm.

2. Să prevină eventualele efecte nefaste ale acțiunilor noastre cauzate de lipsa de pregătire.

Există teste majore pe care, odată picate, nu mai avem şansa să le reluăm sau avem, dar numai după ce am făcut eforturi imense pentru transformare. Există însă şi teste

gen „verificare pe parcurs", care ne evidențiază lipsurile şi ne îndeamnă să le depăşim.

Iată câteva asemenea teste de viață, frecvente şi valabile pentru orice fel de menire.

1. Testul perseverenței. Odată ce ne-am identificat corect sarcinile menirii, trebuie să fim hotărâți să mergem până la capăt. Pentru a ne testa perseverența, Viața ne va pune la încercare, mai ales la început, prin tot felul de greutăți, obstacole, care tind să ne descurajeze. Dacă intențiile noastre sunt anemice, riscăm să ne lăsăm descurajați, iar acesta este, desigur, semnul că nu suntem încă pregătiți pentru misiunea noastră.

Asemenea încercări vin adesea chiar din partea celor apropiați: prieteni, familie, iubit, iubită, şeful nostru... Dacă un străin ne spune că suntem duşi cu pluta, ridicăm din umeri şi mergem mai departe, dar dacă tovarăşul nostru de viață recurge la artileria grea a şantajului sentimental, invocând „iresponsabilitatea noastră față de familie, copii, părinți..." lucrurile devin mai complicate. Începe să ne macine îndoiala, iar asta ne toacă energia şi ne vine s-o lăsăm baltă. Este bine să fim atenți la părerea şi reacțiile celor din jur, s-ar putea să fie juste, s-ar putea să ne atragă atenția asupra unor lucruri pe care nu le-am observat, dar în acelaşi timp să ascultăm şi propria noastră chemare lăuntrică şi să acționăm conform ei, chiar dacă unii vor avea neplăceri din cauza deciziilor noastre.

Dacă deciziile noastre sunt divin integrate şi corecte, şi totuşi unii suferă de pe urma lor, asta se datorează imaturității, lipsei lor de înțelegere. Este lecția lor de viață pe care trebuie şi ei s-o învețe. Dar dacă în asemenea situații vom renunța la planurile noastre doar ca să încercăm să-i cruțăm de această suferință vindecătoare, nu le facem un bine. Va fi doar un compromis, iar compromisul nu este niciodată o soluție. A găsi o variantă armonioasă pentru toate părțile implicate este soluția înțeleaptă. Dar a face

compromisuri înseamnă să compromitem propria menire şi să ne trădăm propriul suflet.

2. Testul răbdării

Uneori lucrurile se construiesc încet şi treptat, factorul timp nu poate fi neglijat. Nerăbdarea de a vedea cât mai repede rezultatele, ne poate face să luăm decizii greşite. Ne împinge să forţăm lucrurile. A acţiona prompt la momentul potrivit este o calitate, dar a face acţiuni pripite este dăunătoare. Este semn de prostie să ne aruncăm într-o acţiune pentru care nu suntem încă pregătiţi sau să vrem să schimbăm lumea când ceasul schimbării nu a bătut încă. Ne vom distruge toporul încercând să spargem stânci şi nu-l vom mai putea folosi atunci când ne trebuie ca să tăiem buşteni.

3. Testul puterii interioare

Adesea lucrurile devin dificile. Obstacole multe, refuz din partea celor din jur, lipsa ajutorului din partea celor care ne aşteptam să ne ajute, lipsa interesului celorlalţi pentru cauza noastră nobilă – toate ne testează puterea interioară de a susţine lucrurile pentru care ne-am asumat o anumită responsabilitate.

Ne cuprinde îndoiala: oare este bine ce facem, din moment ce aproape toate lucrurile se întorc împotriva noastră? Ne simţim singuri şi neputincioşi. Într-o asemenea situaţie cel mai mult ne ajută, dacă înlocuim conştient încrederea în sine cu încrederea în Sine. Adică încrederea în forţele proprii, care ne-a ajutat până la acel moment cu încrederea în Sinele nostru Divin, ale cărui puteri sunt într-adevăr nelimitate.

4. Testul curajului

Cel căruia îi este frică de eşec, frică de consecinţe, frică de conflicte, frică de autorităţi, frică de presă, frică de gura lumii, frică de pierderea bunurilor materiale, a prieteniilor, a iubirilor, este încă nepregătit pentru împlinirea menirii sale. Pentru a trece acest test este nevoie să-ţi cultivi, prin

toate mijloacele posibile, curajul: curajul de a fi ceea ce eşti cu adevărat, curajul de a afirma cu tărie ceea ce crezi, curajul de a renunța la falsa siguranță, curajul de a te avânta în necunoscut.

5. Testul discernământului

Pentru orice decizie corectă este necesar să vedem dincolo de suprafață, dincolo de vălul care ascunde realitatea din fața privirii omului superficial. A avea discernământ înseamnă să fii capabil să vezi şi să judeci lucrurile *aşa cum sunt*, şi nu aşa cum *par să fie*, înseamnă să pătrunzi dincolo de vălul iluziei. Discernământul ne ajută să putem distinge adevărul de ceea ce este fals, valoarea de nonvaloare, să vedem ce este potrivit şi ce este inadecvat într-o anumită situație concretă, să putem sesiza momentul optim pentru a începe sau a finaliza o acțiune, să putem alege oamenii potriviți pentru sarcinile potrivite.

De multe ori testele de discernământ apar sub forma unor tentații: ale puterii, ale bogăției, sau chiar ale fericirii în cuplu. Mulți au renunțat la menirea lor pentru că li s-a oferit o slujbă bine plătită, o poziție socială care le măgulea orgoliul şi le umfla imaginea personală, numită cu un termen la modă şi foarte înşelător: „ self-esteem" Alții şi-au trădat menirea pentru că şi-au legat soarta de o ființă care părea că-i va face fericiți pe viață... Toate acestea sunt doar tentații, teste, pentru că omul inteligent şi hotărât ştie să găsească modalitatea prin care să aibă o viață prosperă, să fie alături de ființa dragă şi în acelaşi timp să-şi împlinească menirea. De prea multe ori însă, când doi oameni se îndrăgostesc, se împiedică unul pe celălalt să meargă pe drumul propriu. Deşi rostul unei relații de iubire sau de prietenie este tocmai ca ei să se ajute, să se sprijine reciproc în împlinirea vieții fiecăruia.

Un proverb înțelept spune: „Leagă două păsări împreună, deşi vor avea patru aripi, nu vor putea zbura". Acestor oameni le lipseşte discernământul, nu pot distinge

ceea ce este valoros de cea ce este tentant, nu pot distinge iluzia unei satisfacții de moment de fericirea reală trăită abia în momentul în care ești în armonie cu ființa ta profundă, cu cei din jur, cu întregul Univers şi cu Creatorul ei.

Dezvoltă-ți puterea de pătrundere a privirii, capacitatea de a percepe esența lucrurilor. Formulează-ți întrebări exact în legătură cu lucrurile care ți se par cele mai evidente. Îți vei dezvolta astfel discernământul. Lucrurile sunt ceea ce *Sunt* şi nu ceea ce *par a fi.* Această afirmație să te ghideze.

6. Testul umilinței

Rezultatele obținute ne vor spori încrederea în forțele proprii, iar dacă nu suntem atenți, asta ne poate trezi orgoliul. Mulți artişti, oameni de ştiință, oameni de afaceri sau politicieni, deşi până la un moment dat îşi fac menirea, datorită amplificării orgoliului îşi pierd contactul cu ființa lor profundă, cu inspirația divină şi se abat de la calea proprie. O privire mai atentă vede că şi atunci când asemenea oameni continuă să lucreze, să creeze, nu-şi mai duc viața în armonie, nu mai sunt „inspirați". Testele de orgoliu apar pe tot parcursul împlinirii menirii şi în special în preajma clipelor de succes. De aceea cultivarea continuă a umilinței este de mare trebuință.

Există în tradiția spirituală indiană o formă de yoga numită *Karma Yoga* care ne învață cum trebuie să ne raportăm la acțiunile şi roadele acțiunilor noastre, în aşa fel încât să ne menținem în constantă legătură cu Divinul, consacrându-i în permanență toate acțiunile noastre, precum şi toate fructele şi rezultatele acestora. Asta presupune să nu uităm nici un moment, că de fapt Dumnezeu este cel care acționează prin noi. Această atitudine, în care nu ne mai considerăm autorii acțiunilor noastre, ne fereşte de tentația orgoliului şi ne menține în contact cu scânteia divină din inima noastră spirituală. Studiul aprofundat şi practicarea constantă a sistemului Karma Yoga sunt recomandate celui care e hotărât să-şi ducă la împlinire menirea.

7. Testul bunului simț

Este posibil ca atunci când ne simțim plini de importanța menirii noastre, sau când treburile ne copleşesc, să devenim nerăbdători, recalcitranți sau nepăsători cu oamenii din jurul nostru, să-i ignorăm, să-i refuzăm când ne solicită ajutorul, sub pretextul că avem lucruri mai importante de făcut. O asemenea atitudine arată că nu suntem demni de menirea noastră. Trebuie să ne cultivăm aspirația de a face bine în orice situație, dar atenție, este vorba de *binele divin*, care de multe ori nu concordă deloc, cu ceea ce oamenii consideră a fi „bine" pentru ei. Constanta conectare la armonia divină, ne va ajuta să putem sesiza exact când, unde şi în ce mod putem fi de folos altora la modul divin integrat. Atunci vom fi capabili să manifestăm *bunul simț* autentic, pentru că vom *simți bine* de fiecare dată, ce avem de făcut.

Toate aceste teste apar când nici nu ne aşteptăm, iar în majoritatea cazurilor nici măcar nu ne dăm seama că suntem testați. Este o trăsătură specifică examenelor spirituale. De exemplu, într-o conjunctură care ne pune la încercare curajul nu vom putea raționa la modul: „Aha, ştiu! Mi-am dat seama! Acum îmi este testat curajul şi ca urmare trebuie să adopt o atitudine curajoasă, ca să pot trece examenul." Inteligența divină concepe testele în aşa manieră, încât în situația de viață respectivă genunchii şi pantalonii or să ne tremure inevitabil, dacă nu ne-am amplificat curajul suficient de mult în perioada premergătoare testului. În zadar ştim că ar trebui să dăm dovadă de curaj, frica ne va copleşi. Testul nu e conceput să verifice ceea ce *ştim*, ci ceea ce *suntem*.

Aşa că înțelept e să ne dezvoltăm conştient toate aceste calități pe timpul semestrului de învățare, iar vremea sesiunii de examene să ne găsească suficient de pregătiți şi maturi pentru a ne permite să ne asumăm următoarea misiune a vieții noastre.

21. Verifică rezultatele!

Capacitatea de a aprecia corect rezultatele, atât cele parțiale, cât şi cele finale ale acțiunilor noastre este indispensabilă.

Să verificăm în permanență dacă ceea ce am obținut...

1. ...*corespunde scopurilor noastre inițiale*, dacă nu am fost cumva deviat pe parcurs de la țelul nostru, fără să observăm.

Am întâlnit o persoană, care în tinerețe a pornit pe o cale spirituală alături de un maestru spiritual indian. La îndemnul lui a început să publice la un moment dat lucrările acestuia în limba țării sale. Datorită valorii lor, cărțile s-au vândut bine, şi el a obținut anumite fonduri pe care apoi s-a gândit să le reinvestească pentru a publica şi alte cărți, pe care le considera valoroase. Afacerea a luat amploare, el era din ce în ce mai ocupat cu munca de editor. Nu prea mai avea timp să meargă în India pentru a se întâlni cu maestrul lui. Ca să susțină afacerea s-a văzut nevoit să caute şi să publice cărți care se vând bine. Calitatea spirituală nu mai era un criteriu. Treptat a uitat şi de practica spirituală şi de calea spirituală şi de maestrul alături de care a pornit la drum. La ora actuală a devenit un mare om de afaceri, putred de bogat, are cea mai mare editură de carte ezoterică din țara respectivă, care rar mai publică câte o carte valoroasă, în rest bestselleruri de pe piața americană.

Omul acesta de 55 de ani mi-a destăinuit într-un moment de sinceritate şi deschidere: „Ştii, am senzația că am fost deturnat. Deşi sunt considerat un om de succes, simt că n-am făcut ceea ce trebuia." Am fost de acord cu observația lui şi am discutat chestiunea de mai multe ori, dar tot nu a făcut nimic să schimbe situația. Mi-a spus că de acum e prea târziu, viața a trecut, vrea măcar să se

bucure de rezultatele materiale ale vieții sale. Am încercat să-l fac să înțeleagă că nu este prea târziu, că încă își poate conștientiza menirea și poate munci pentru a și-o împlini... până într-adevăr nu va fi prea târziu. A avut un moment de luciditate în care s-a hotărât să facă schimbări majore în viața lui, dar după ce s-a întors la afacerile lui, a uitat din nou. Lucrează în continuare până la epuizare pentru ca afacerea să meargă bine, se confruntă cu tot felul de boli și este nefericit, chiar dacă doar în anumite momente recunoaște aceasta.

2. ...*se ridică la nivelul așteptărilor noastre*, sau am realizat ceva în direcția respectivă, dar prea puțin. De exemplu, în cazul în care din menirea noastră făcea parte să realizăm un mare centru terapeutic, și noi deocamdată am încropit un biet salon de masaj, din care ne asigurăm traiul și atât, înseamnă că nu ne-am împlinit rostul.

3. ...*servesc scopului pentru care ne-am mobilizat* și dacă rezolvă acele probleme pe care ne-am propus să le rezolvăm. De exemplu: scopul nostru a fost să găsim o soluție pentru reducerea șomajului în orașul nostru și ne-am gândit ca pentru aceasta să organizăm niște cursuri de pregătire și reprofilare. Cursurile au avut succes, sute de oameni au beneficiat de această pregătire, noi am fost foarte apreciați, dar datele statistice arată că rata șomajului n-a scăzut deloc... Înseamnă că totuși nu ne-am împlinit sarcina. Poate metoda nu a fost cea adecvată. Într-un asemenea caz trebuie să căutăm alte metode.

4. ...*ne-a ajutat suficient de mult în a ne transforma*, în a ne scoate la lumină potențialul nostru, înzestrarea noastră divină, dacă într-adevăr simțim că suntem mai mult decât am fost când am pășit pe acest drum. Să vedem, dacă avem mai mereu sufletul trezit, dacă simțim că suntem în armonie și fericiți, dacă avem în continuare elanul și entuziasmul pentru a face lucrurile utile pe care le avem de făcut pentru a ne continua menirea.

Aceste verificări ale rezultatelor trebuie făcute cât mai des, nu doar la atingerea rezultatului final. Verificările pe parcurs sunt extrem de utile. Ne ajută să nu deviem, sau dacă părăsim pentru o vreme drumul nostru să ne dăm seama la timp, când încă ne mai putem întoarce. Să nu mai ajungem în situația în care ne întrebăm „Ce rost are viața mea?" ci să putem exclama cât mai des, plin de uimire şi recunoştinţă: „CE ROST (extraordinar) ARE VIAȚA MEA!"

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

POIESIS

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Inaiá

Almira

Alejandro

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Inaiá

Asemănări

Trupul şi paharul
în dansul de ce-urilor
au ajuns la aceeaşi concluzie:
Când petrecerea ia sfârşit
ambii se golesc

Da, aceasta este poezia ei...

... următoarea de asemenea:

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Valsul aparențelor

Lasă-mă să te văd
Nu te ascunde după chipul tău, patul tău, trupul tău
Nu te furişa în spatele oglinzii tale, cuvintelor tale, veşmintelor tale
De ce fugi de mine acum, când sunt atât de aproape să te cunosc?

Lasă-mă să te văd
Aruncă din pieptu-ţi Frica
Smulge-te din cămaşa Singurătăţii
Alungă ideea Prostituatei
Şi umbra bătrânei Ruşini
Taie glasul Judecătorului şi al Mincinosului
Trimite Ipocritul la plimbare

Noaptea va fi doar a noastră
Şi zorii zilei ne vor înnoi
Smulge-ţi masca de pe chip
Lasă vălul să cadă
Întâlnirea noastră e un cer înstelat

Valsul aparenţelor e pe sfârşite
Curajul bate un ritm andaluz
Trupul nostru nud
Purtat de muzica vântului şi adevărului
e îmbrăcat doar cu sufletul: veşmântul nostru cel mai de preţ

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Am cunoscut-o pe Inaiá la Barcelona, în octombrie 2004. Mai precis, atunci am întâlnit-o pentru prima oară, ceea ce s-ar putea numi cunoaştere a survenit câteva luni mai târziu. Mi-a fost colegă de grup la Universitate, unde ne străduiam să devenim experţi în Cooperare Culturală Internaţională. Dintre toate cele zece fete din grupă ea era cea mai frumoasă, cea mai exotică şi după cum se întâmplă de obicei, şi cea mai... măritată, aşa că, nici nu am încercat să mă apropii de ea altfel decât cu nevinovatele discuţii profesionale. Asta a presupus un oarecare efort din partea mea, deoarece virtuţile ei feminine fac cinste oricărei dive din telenovelele braziliene. Pe deasupra are o inteligenţă sclipitoare, o gândire profundă şi o căldură sufletească rar întâlnită chiar şi în rândul compatrioatelor sale faimoase pentru inima lor mare. E fiinţa care face să te cuprindă spontan recunoştinţa adâncă faţă de Creator pentru capacitatea Lui de a naşte capodopere.

Soţul ei este o personalitate de acelaşi calibru: chipeş, bine clădit, inteligent şi inimos, poate un pic mai rezervat decât ea, dar în orice caz un bărbat foarte atrăgător. Împreună dădeau impresia unui cuplu ideal. Proveneau din Bahía, un stat din nordul Braziliei. În Barcelona Inaiá lucra la o companie multinaţională într-un post neînsemnat, dar cu un salariu semnificativ, iar soţul ei îşi ducea zilele fiind un avocat de succes. Inaiá, după nume, trăsăturile feţei şi culoarea pielii este pe jumătate indiancă Guaraní, pe jumătate descendentă a vreunui compatriot al cuceritorului Pedro Álvares Cabral. A moştenit din plin virtuţile ambelor rase.

Dincolo de personalitatea atrăgătoare intuiam la ea ceva cu totul aparte încă de la început, dar nu prea am avut ocazia să mă apropii de sufletul ei. În pauzele dintre ore discuţiile se învârteau în jurul obiectului de studiu, iar noaptea când ieşeam în oraş „a tomar algo", adică la un pahar de vorbă, Inaiá ne însoţea foarte rar. „Nu avea

timp". Oricum, aceste ieşiri în grup nu erau dintre cele mai potrivite pentru închegarea unor conversaţii mai profunde. Discutam verzi şi uscate şi fiind un grup internaţional, eram preocupaţi să ne măsurăm experienţele culturale născute în circumstanţe diferite şi cumva evitam să ne avântăm către apele mai adânci ale sufletului. Scopul era să ne simţim bine... pe noi înşine, dar nu neapărat şi pe ceilalţi. Aşa că a trecut aproape un an, fără ca Inaiá şi cu mine să fi descoperit ceva semnificativ unul despre celălalt...

...până când Viaţa, săturându-se de superficialitatea noastră, aproape că ne-a constrâns să fim un pic mai atenţi. Prea târziu? Nu ştiu... Se prea poate ca multe lucruri să se fi petrecut altfel dacă ascultam mai cu băgare de seamă de îndemnul interior... Dar totuşi e interesant, cum uneori Providenţa, după ce noi, oamenii, dăm în bară la anumite examene de viaţă, reuşeşte să aranjeze lucrurile. Dacă ceva trebuie să se petreacă, până la urmă se va petrece. Însă pentru că nu am acţionat la momentul cel mai potrivit, şi pentru că noi ar fi trebuit să recunoaştem acel moment, noi avem de plătit mai mult: să facem eforturi mai mari sau să spunem adio unor experienţe, care, odată ce le-a trecut vremea, nu se mai pot întoarce înapoi – experienţe frumoase şi speciale destinate doar celor atenţi, celor care acţionează la timp şi în armonie cu natura firească a lucrurilor.

La sfârşitul lui aprilie, am plecat cu toţii la Bruxelles pentru o săptămână. Am făcut un efort anemic să ne sincronizăm: să călătorim împreună, să locuim în acelaşi loc, dar, pentru că programul, pretenţiile şi resursele noastre financiare erau prea diferite, până la urmă am decis ca fiecare să-şi caute singur sălaş şi să ia avionul când poate. Aşa s-a nimerit că numai Inaiá şi cu mine am rezervat camere în acelaşi cămin studenţesc. (Fără să ne fi înţeles în prealabil). De călătorit, desigur, am călătorit separat. Inaiá a sosit cu câteva ore înaintea mea şi n-am găsit-o în cămin.

Eram puțin dezamăgit, chiar îmi doream să o întâlnesc, să hoinărim un pic împreună...

Încerc să o sun, telefonul ei nu funcționează. Pornesc singur la drum să-mi aduc omagiul vechilor edificii ale noii capitale europene. După vreo jumătate de oră privirea mea încă se plimbă printre florile de piatră ale fațadelor, în timp ce tot ocolesc oamenii preocupați să-şi îndeplinească sârguincios datoria de turist. Dar nu-mi reuşeşte pe deplin slalomul, la un colț de stradă mă lovesc de cineva... bine de tot. „Pardon!" – se aud două voci simultan, apoi surpriza: Inaiá! Îmi sare în brațe de parcă aş fi iubitul ei întors de pe front. Tresare o clipă, surprinsă de propriul gest, dar se abandonează din nou. O strâng şi eu la piept aşa cum scrie la carte. Dacă era o întâlnire stabilită dinainte, cu siguranță ne-am fi salutat mai reținut, doar cu obişnuitul dublu pupic pe obraz, dar turnura neaşteptată, şi bucuria sinceră a anihilat într-o clipită orice fel de galanterie superficială. Dar nu era numai surpriza, după cum aveam să aflu din confesiunile ei ulterioare, mai era ceva: şi ea îşi dorea mult să ne întâlnim, doar că ea spera să ne „ciocnim" pe stradă, aşa „din întâmplare". Ba mai mult, cred că avea şi o credință misterioasă că asta este posibil, altfel putea să mă aştepte în cămin, ştia când ajung. Eu cu siguranță aşa aş fi procedat. Nici prin minte nu mi-ar fi trecut, că într-un oraş atât de mare ai putea să te întâlneşti, doar aşa din întâmplare, exact cu cine vrei.

După acest „incident" ni se părea absolut firesc să ne plimbăm în continuare ținându-ne de mână. Nu era strângerea de mână a îndrăgostiților, mai degrabă un gest de complicitate izvorât din intuiția faptului că aveam ceva în comun, ceva ce ne deosebea de colegii noştri, ceva ce ne permitea o apropiere mai intimă, chiar dacă ea era căsătorită, chiar dacă nu eram un cuplu de îndrăgostiți.

Am continuat să hoinărim împreună pe străzile înguste, ticsite de turişti, ale centului istoric. Împreună

am vizitat mândria Bruxelles-ului: statuia copilului care face pipi, împreună ne-am minunat ascultând muzica interpretată cu virtuozitate de trei țambaliști români. Am făcut o plimbare romantică în lumina lunii pe aleile liniștite ale parcului după care am cinat copios într-un restaurant intim. Am aflat în ea un partener de nădejde la mâncat. Avea un apetit admirabil şi îl satisfăcea cu o naturalețe surprinzătoare. Nu-şi făcea griji de siluetă. Am petrecut o seară nemaipomenită împreună. Am povestit despre viața noastră, despre planurile noastre, despre scopurile noastre profesionale, aventurile noastre de călătorie...

S-a făcut unu noaptea până am traversat tot acel cartier arab cu vitrine exotice, unde era căminul. În hol ne-am luat rămas bun cu amabilitate afectuoasă, cu tradiționalul „Vise plăcute" şi cu o scurtă îmbrățişare de mulțumire pentru seara frumoasă petrecută împreună... apoi am rămas pe loc, secunde lungi, privindu-ne... Nu s-a terminat încă, simțeam asta amândoi. Ea a vorbit prima:

– Mie nu-mi este somn, putem să mai povestim... dacă vrei...

Evident că vroiam! Simțeam că lucruri importante au rămas nespuse. Şi nu m-am înşelat. În acea noapte nu a mai rămas timp pentru somn. Ne-am aşezat pe o canapea comodă în penumbra liniştită a unui holişor plin de plante exotice şi am continuat să povestim toată noaptea. Ambianța plăcută, dar şi prelungitul preludiu a făcut loc unor dezvăluiri mult mai intime. A vorbit despre visele ei, despre dorințele ei. Despre visele adevărate, care nu au nimic de a face cu scopurile profesionale şi despre acele dorințe care se nasc în adâncul sufletului, care deocamdată chiar şi pentru ea mijeau doar ca soarele ascuns de ceață la răsărit. O ascultam cu tristețe şi cu bucurie. Cu tristețe pentru că trebuia să iau la cunoştință că vârtejul stresant al civilizației occidentale, încet dar sigur, sufocă şi în ea disponibilitatea de a asculta dorințele sufletului. Şi cu

bucurie pentru că simțeam că această discuție aduce în lumina conștiinței aspirații aflate în pragul extincției.

Mi-a povestit despre țara ei, despre satul unde s-a născut, despre viața și sufletul oamenilor de acolo, despre păduri și despre flori cu acel dor cutremurător pe care de mult nu l-a mai lăsat să-i năpădească gândurile. Și mi-a povestit despre familia ei. Am aflat că este descendenta directă a unei linii inițiatice feminine care dăinuie de câteva secole. Străbunica ei a fost înțeleptul și vraciul satului. Un fel de șaman creștin. Se declara catolică, dar contopea învățăturile lui Iisus și cunoașterea spirituală ancestrală a indienilor Guaraní cu un firesc surprinzător.

Știa Biblia pe de rost, oficia cu pricepere ceremoniile creștine, dar totodată era și o cunoscătoare inițiată a miturilor și ritualurilor indiene. Cunoștea puterea vindecătoare a plantelor și secretul invocării elementelor naturii. În modalitățile ei de vindecare a trupului și sufletului cele două tradiții nu numai că se înțelegeau bine, dar se completau într-un mod admirabil și eficient. Poate că asta a fost cu putință și pentru că dintre toate triburile băștinașe religia indienilor Guaraní e cea mai apropiată de învățăturile creștine. Credeau într-un singur Dumnezeu și conștiința mesianică era parte a credinței lor. Astfel, când creștinii au sosit cu vestea Mântuitorului, au fost primiți cu o totală naturalețe. Iar la rândul lor nici misionarii iezuiți nu au considerat necesară stârpirea semințelor religiei ancestrale. Marea parte a legendelor și riturilor lor se păstrează bine și astăzi chiar în mediul creștin.

Inaiá avea șapte ani când i-a murit străbunica. Înainte să plece i-a spus:

„Pe tine Domnul te-a rânduit la o menire. La fel ca pe mine și pe bunica ta. Această rânduire nu se poate schimba. Trebuie să duci lumina mai departe. Te așteaptă un drum lung. Vei călători departe, peste Marele Ocean. Dar până atunci ai multe de învățat. Te las în grija bunicii tale, ea o

să-ți dea tot ce ai nevoie. Ascultă de ea fetița mea. În toate. Ea știe ce alți oameni nu știu. Ai grijă, ca niciodată să nu părăsești Cărarea Luminii!" Căpșorul de șapte primăveri al Inaiei nu a desluşit prea multe din înțelesul acestor vorbe dar bătrâna știa cum trebuiesc rostite cuvintele în așa fel încât să se imprime în mintea fetiței pentru o viață întreagă.

Străbunica la rândul ei n-a părăsit niciodată satul unde s-a născut şi şi-a trăit cei nouăzeci şi nouă de ani. Bunica avea deja un teritoriu mai larg în care lecuia ofurile trupeşti şi sufleteşti ale locuitorilor. Mama ei s-a căsătorit, s-a mutat în oraş. Nu a continuat meseria de şaman-creştin, dar a trăit conform aceleaşi credințe şi în acelaşi spirit şi-a crescut copiii, pe Inaiá şi pe sora ei. După judecata bătrânei înțelepte, Inaiá avea să fie veriga următoare.

Bunica şi-a luat de îndată sarcina în primire şi a început educația fetei. I-a făcut cunoscute proprietățile lecuitoare secrete ale multor plante, a învățat-o folosirea corectă a puterii cuvântului şi a gândurilor, dar în primul şi în primul rând s-a străduit să trezească în inima fetiței cu ochi însetați de cunoaştere, iubirea de om şi de Dumnezeu, respectul față de valorile umane şi față de tradițiile spirituale.

Dar pe măsură ce fata creştea, cumva această educație a încetat. Inaiá a mers la şcoală, apoi la facultate, viața a fascinat-o cu multe noutăți interesante, iar aspirația de a cunoaşte învățăturile strămoşeşti a pălit. Bunica a fost destul de înțeleaptă ca să nu o forțeze. Ştia că fata trebuie să-şi trăiască viața, să experimenteze, să se maturizeze. Lumea se transforma cu o viteză uluitoare, iar ea știa clar că oricine este chemat pentru o „misiune" acum, trebuie să cunoască temeinic şi această lume nouă – o lume mult deosebită de lumea idilică a străbunicii.

Evident, aceste gânduri se cristalizau în mintea ei pe măsură ce-mi povestea. Vedeam cum ochii ei mari, negri, strălucesc din ce în ce mai intens: începea să înțeleagă sensul şi importanța acelor clipe aproape uitate.

Inaiá s-a căsătorit în anii aceia. În speranța unui trai mai bun şi la îndemnul soțului, s-au mutat în Europa, în Barcelona. Peste „Marele Ocean". Inaiá şi-a găsit de lucru şi s-a înscris la doctorat. Mai demult, pe când era acasă, obişnuia să scrie poezii, a şi publicat două volume. Acum rareori are timp pentru aşa ceva.

– Cum te simți în Barcelona? – am întrebat-o. M-a străfulgerat o bănuială. Nu mai intervenisem în discuție de ceva vreme. Am lăsat-o să vorbească. Amintiri, dorințe uitate şi sentimente proaspete susurau dintr-un izvor care era cât pe ce să sece.

– Barcelona este un loc extraordinar, îmi place aici, se întâmplă atât de multe lucruri, o grămadă de evenimente culturale şi apoi oamenii, sunt foarte simpatici şi atât de diverşi... întâlneşti oameni veniți din toate colțurile lumii, îmi place această diversitate.

– Eu ştiu că Barcelona este un loc extraordinar, întrebarea mea a fost: Tu cum te simți?

Întâi mi-a zâmbit, lăsând să se întrevadă dinții ei fermecători, apoi s-a adâncit în sine. A chibzuit îndelung înainte să răspundă.

– Ceva îmi lipseşte teribil, simt asta demult, cred că de un an şi ceva... la început a fost doar ca o adiere blândă, un dor nedefinit, din acela care însoțeşte amintiri dragi sufletului nostru. E dor de casă, mă gândeam, are să treacă, dar sentimentul devenea din ce în ce mai puternic. M-am dus acasă pentru trei săptămâni, am crezut că atâta este de ajuns să-mi alin dorul de țară, dar imediat ce m-am întors, sentimentul devenea mai puternic, mai neliniştitor. Nu cred că este un simplu dor de casă...

–Te-ai întâlnit cu bunica ta, cât ai fost acasă?

– Da, şi i-am vorbit despre sentimentele mele, ştii, cu ea pot fi foarte sinceră, oricând. Cred că ea mă înțelege cel mai bine, mai bine decât mama sau tata, mai bine decât soțul meu... bunica parcă vede până-n străfunduri, înțelege lucruri pe care eu nici măcar nu le pot observa.

– Ei, şi ce te-a sfătuit să faci?

– Păi... să mă mut acasă, măcar pentru o vreme.

– Atunci e simplă treaba, exact asta trebuie să faci.

– Numai că nu e chiar aşa de simplă treaba... viaţa mea mă leagă prea mult aici, serviciul, care, să zicem, nu este aşa de important, dar mai sunt facultatea, doctoratul şi soţul... i-am spus ce simt şi i-am dat de înţeles că am putea să ne mutăm acasă o vreme. Nu s-a împotrivit deschis, dar am simţit că nu i-ar cădea bine deloc să părăsească Barcelona. Lui îi este foarte bine aici. Îşi iubeşte munca, câştigă bine, acasă nu ar avea asemenea avantaje, aici are prieteni... el nu prea e legat emoţional de Brazilia. Ştiu că dacă aş insista, ar face asta, pentru mine, dar nu cred că ar fi fericit. Nu ştiu ce să fac. Totodată simt că aici sufletul meu moare încet. Da... sună un pic dur, până în acest moment nici eu nu am avut curajul să-mi mărturisesc, dar asta simt. Îmi lipseşte un fel de hrană pe care aici nu o primesc. Oamenii de aici chiar sunt de treabă, mă simt bine cu ei, dar asta este doar suprafaţa, lipseşte un fel de profunzime şi căldură în relaţii, pe care am simţit-o numai la cei de acasă, după care sufletul meu tânjeşte. Vezi, de patru ani trăiesc în Europa, dar până în acest moment cu nimeni nu am putut să vorbesc atât de profund şi sincer despre lucruri cu adevărat importante. Şi nu pentru că n-aş fi îndeajuns de deschisă, doar că am senzaţia că aici oamenii nu sunt interesaţi de lucruri cu adevărat profunde. Comunicarea de la suflet la suflet aici nu e la modă. Până şi soţul meu... începe încet să devină, aşa de... aşa de european. Numai acum, când vorbesc cu tine, îmi dau seama ce îmi lipseşte.

– Cred, că peste tot sunt oameni speciali, oameni capabili de o „comunicare profundă" şi chiar îi întâlneşti dacă îţi doreşti asta cu adevărat.

– Atunci de ce nu m-am întâlnit cu nici unul până acum? Tu eşti primul...de când am plecat de acasă.

– Păi, tocmai despre asta vorbesc... vezi, chiar şi aici în

Europa se petrec miracole – îi spun pe un ton glumeț. Dar ea e prea preocupată pentru glume.

– Da, dar tu peste o lună şi jumătate te întorci acasă şi cine ştie când ne mai vedem.

– În viața ta a început un proces de transformare greu de oprit, care-ți va aduce multe experiențe extraordinare şi întâlniri cu oameni deosebiți. Anotimpul transformării a sosit, dar tu va trebui să descoperi drumul care te duce mai departe.

– Ai ceva din bunica mea – în sfârşit zâmbeşte – când vorbesc cu tine am senzația că o aud pe ea.

– Asta mă onorează nespus – îi răspund şi eu cu un zâmbet larg, dar uşor încurcat – de altfel şi eu am simțit un fel de comuniune cu ea, chiar de când ai început să o pomeneşti.

– Trebuie să o cunoşti!

– Mi-ar face o deosebită plăcere.

– Ce ar trebui să fac, după părerea ta?

– În adâncul inimii ştii şi tu ce trebuie să faci. Fii sinceră cu tine însuți şi cu cei din jurul tău. Eu nu pot şti sigur ce anume doreşti în sufletul tău, nici care ar fi menirea ta în această viață, dar înclin să cred că pentru un timp, cu sau fără soțul tău, trebuie să te întorci pe pământul unde te-ai născut. E foarte important să-ți urmezi propria chemare. Fără îndoială ai o misiune importantă de împlinit, care cu siguranță este legată de Barcelona, de Europa, poate chiar de lumea întreagă, dar e profund legată şi de țara ta. Ai venit în această lume cu înzestrări speciale. Maturitatea ta spirituală este surprinzătoare, dar cu siguranță mai ai mult de învățat pentru a putea fructifica din plin aceste calități, spre bucuria noastră, a tuturor. Din câte mi-ai povestit îmi dau seama că bunica ta nu ți-a oferit întreaga învățătură, aşteaptă să fii pregătită. Te-a făcut să guşti primele roade ale vieții spirituale, dar te-a lăsat apoi să-ți urmezi singură calea, asumându-şi riscul că eventual alte lucruri te vrăjesc

şi uiţi de „slujirea Luminii". Bunica ta este o femeie înţeleaptă, ştia că ai nevoie de acest test spiritual, pe care dacă nu îl treci, oricum nu eşti pregătită pentru iniţiere.

– Undeva în sinea mea intuiam aceste lucruri, dar atât de clar nu mi le-am putut formula. Simţeam că mă aşteaptă ceva important, dar cred că nu aveam curajul să accept asta. Nici măcar să mă gândesc la asta. Îţi mulţumesc şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru această întâlnire.

Primele raze ale soarelui străluceau deja jucăuşe pe frunzele ficusului luxuriant. Am decis să ne odihnim totuşi măcar o oră. Ne aştepta o zi istovitoare. Ne-am luat rămas bun îmbrăţişându-ne din nou, dar de data aceasta zece minute a durat împletirea tăcută a trupurilor noastre. Parcă şi trupul dorea să primească un strop din acel fluid tainic care ne-a hrănit sufletele o noapte întreagă. În îmbrăţişarea Inaiei am simţit o recunoştinţă nemăsurată, o bucurie la fel de mare şi starea de fericire naturală a unui suflet ce gustă libertatea. Radia o energie cu adevărat divină, pentru trăirea şi transmiterea căreia avea o înzestrare cu totul specială. Am simţit o plenitudine sau mai bine zis o împlinire în această îmbrăţişare. Trebuie să recunosc, că din această plenitudine nu lipsea nici fiorul erotic... cel puţin în ceea ce mă priveşte. E făcută totuşi din materie feminină şi n-ai cum să ignori asta când strângi în braţe preţ de zece minute o asemenea făptură.

Cum era de aşteptat, nici unul dintre noi n-a mai închis ochii în aceea dimineaţă. Energia cu care ne-am încărcat a servit drept combustibil pentru o zi lungă şi epuizantă. Dar n-a fost suficientă pentru încă o noapte de veghe, deşi cred că amândoi am fi retrăit experienţa cu dragă inimă. După nelipsita cârciumăreală de seară ne-am prăbuşit în paturile noastre cu dorinţa de a ne reîntâlni dar şi cu încrederea că ce a fost important s-a petrecut deja.

În zilele următoare programul a fost extraordinar de încărcat: vizite la Parlamentul European, întâlniri

cu personalități politice de rang înalt, cu conducerea trusturilor culturale, cu organizatori de festivaluri, am vizitat importante instituții culturale, serile le petreceam în berării, unde, în mediul informal lobbiştii din Bruxelles ne iniţiau în arta abordării politicienilor cu greutate şi cu putere de decizie. Am băut şampanie cu preşedintele parlamentului care, catalan fiind, a sărbătorit cu noi ziua Sfântului Gheorghe, sărbătoarea națională a Catalanilor, dezbateri nesfârşite despre viitorul Europei şi al culturii... o serie de evenimente importante din cauza cărora şi noi începusem să ne simțim din ce în ce mai importanți şi din cauza cărora revelațiile acelei magice prime nopți cumva au trecut într-un plan secund. Între timp a venit soțul Inaiei şi s-au mutat într-un hotel. N-am mai avut ocazia să fim împreună.

Totuşi Soarta ne-a mai pregătit o surpriză. Ne-am dat seama că biletele noastre de întoarcere erau pentru acelaşi zbor. Numai ale noastre din toată echipa. Soțul ei plecase cu o zi înainte aşa că am rămas din nou în doi. Am vorbit despre artă, despre literatură, am întrebat-o de poeziile ei. Şi-a adus aminte că are la ea un exemplar din al doilea volum publicat de ea... mi l-a şi dăruit pe loc. Din păcate era în portugheză, aşa că puteam să înțeleg doar atât cât semăna cu spaniola, ceea ce era mult prea puțin pentru descifrarea unui mesaj poetic mai elevat. Am rugat-o să-mi traducă câteva din poeziile ei. Cădeam dintr-o stare de minunare în alta... nu, reformulez: *mă înălțam* dintr-o stare de minunare în alta. Pe lângă imaginile poetice plăsmuite cu o rafinată sensibilitate, poeziile ei mărturiseau despre o profundă înțelepciune şi despre intuiția legilor tainice ale vieții... era exact genul de poezie care îmi plăcea. Pe loc i-am oferit conducerea atelierului de literatură, în acea tabără internațională de creație artistică, pe care o pregătim anual la castelul Arcuş, lângă oraşul Sfântu Gheorghe. S-a bucurat nespus de ofertă şi a acceptat-o fără să stea pe

gânduri. Fără să stea pe gânduri, adică ascultând de acea inspirație care vine din adâncul sufletului şi ne insuflă deciziile corecte.

Pe carte mi-a scris următoarele rânduri:

Mesagerii luminii nu se îndepărtează unul de celălalt niciodată
pentru că lumina din sufletul lor continuă să trăiască
sub forma setei de cunoaştere,
a respectului față de inspirația divină.
Şi tu eşti un astfel de mesager,
şi a fost o mare bucurie pentru mine să te cunosc.

Îți mulțumesc!
Ne vom mai întâlni pe drumurile vieții şi înțelepciunii.

Te îmbrățişează
Inaiá

Bruxelles, 12 aprilie 2005

Înainte să ne despărțim în aeroport era în aceeaşi stare magico-euforică, ca în prima noapte: plină de încredere, de elan, de recunoştință şi de hotărâri mărețe.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat să văd lucrurile mai clar. Am decis, la toamnă îmi termin teza de doctorat şi după aceea mă mut acasă. Ştiu că o să reuşesc să-mi conving soțul, va simți că am mare nevoie de asta şi sigur va fi capabil de atâta sacrificiu. Nu pentru totdeauna, doar pentru o perioadă. După aceea voi fi dispusă să fac ce vrea el. Într-o relație de dragoste poate omul să aibă atâta pretenție, nu?

– Bineînțeles, e firesc, când doi oameni se iubesc – i-am răspuns îngândurat, observând o uşoară îndoială strecurându-se în voce.

– De Crăciun vom fi acasă, acolo vreau să încep noul an... Ştii ceva? – mă ia de ambele mâini cu o strângere

confidențială – Hai şi tu... te invit să petreci cu noi sărbătorile, ai să vezi cât este de divin, cu totul altfel decât aici în Europa, are să-ți placă foarte mult, petrecerile, carnavalul din Salvador – ochii ei deveneau din ce în ce mai strălucitori – ai să-mi cunoşti familia, pe bunica, o să vă simpatizați reciproc, ai să vezi, am să te iau în satul meu natal, să cunoşti oamenii de acolo, am să te duc într-un sat indian, sigur o să-ți placă foarte mult... Vei veni?

– Cu mare bucurie... dacă aşa vrea şi Tupa – i-am răspuns pe un ton jovial. Încercam să contrapunctez izbucnirea ei uşor patetică, apelând numele Atotputernicului în limba Guaraní. Era o perspectivă incitantă, ce să zic, totuşi cumva mă îndoiam de plauzibilitatea ei. Era o îndoială abia nuanțată, nici nu vroiam să o sesizez. Am promis că voi face tot ce-mi stă în putință, ca pentru prima oară în viața mea să sărbătoresc Revelionul pe timp de vară. Dar până atunci ne mai aştepta şi o tabăra de artă în Transilvania...

...unde Inaiá n-a mai ajuns. Au intervenit probleme de familie şi de serviciu foarte importante, care sub nici o formă nu suportau amânare, dar vara viitoare sigur pot conta pe ea şi înainte de asta, desigur, ne vom vedea de Revelion în Salvador de Bahía.

Din când în când ne scriam, eu chiar mă pregăteam pentru acea călătorie în Brazilia, dar în noiembrie mi-a scris că anul acesta încă nu poate să meargă acasă. Dar anul următor sigur îl vom începe împreună.

Peste un an, într-o scrisoare lungă şi plină de regrete, şi-a cerut iertare, că iarăşi nu a putut veni în tabăra de la Arcuş şi din păcate nici de revelion nu are cum să ajungă acasă în Brazilia. Dar la anul...

După trei ani tot din Barcelona trimitea câte o scrisoare de grup...

La ultima mea scrisoare personală nici nu a răspuns.

Poate că nu a primit-o, ori pur şi simplu îi era ruşine să răspundă, după atâtea promisiuni făcute mie, dar în special ei însăşi.

Acum o lună i-am scris din nou. I-am scris doar despre mine, despre noutăţile din viaţa mea, într-o notă veselă, optimistă. N-am întrebat-o nimic, n-am făcut nici o aluzie la planurile noastre comune. Manevra a funcţionat. Mi-a răspuns. A scris o scrisoare de lungime medie, cu ton neutru. Din ceea ce spunea, am aflat că lucrează la aceeaşi companie, doar că are un post de coordonator şi câştigă foarte bine, că relaţia cu soţul ei e armonioasă în continuare, că a terminat doctoratul şi din când în când mai scrie câte o poezie. Din ceea ce nu spunea, am aflat că lucrează foarte mult, că are un serviciu care nu-i place şi o extenuează şi că nu este fericită. Vocea sufletului ei, care se trezise cândva şi prinsese aripi o vreme, a fost din nou înăbuşită de valul ocupaţiilor cotidiene „importante" Sufletul ei a intrat iar în agonie.

Într-o zi, pe când navigam pe net după informaţii despre strămoşii Inaiei, indienii Guaraní, am găsit o istorioară interesantă despre originea ceaiului Mate... în timp ce eu tocmai sorbeam Mate!

Potrivit legendei, strămoşii indienilor Guaraní, au pornit de pe meleaguri îndepărtate cândva foarte demult, au traversat marele ocean şi s-au stabilit în America. Patria cea nouă era deosebit de frumoasă, dar în acelaşi timp plină de primejdii. Cu mari strădanii şi hărnicie au îmblânzit până la urmă pământul şi au clădit o nouă civilizaţie. Viaţa lor arăta cam aşa: defrişau o bucată de pădure, semănau porumb şi manioc, însă în patru-cinci ani fertilitatea solului începea să scadă şi tribul era nevoit să plece mai departe.

După un timp un indian bătrân s-a săturat de călătoriile repetate şi nu vroia să meargă mai departe. Frumoasei Jary, fata cea mică a bătrânului, i se rupea inima, nu ştia ce să facă, să-şi vadă de drum împreună cu ceilalţi tineri ai

tribului sau să rămână alături de tatăl ei şi să aibă grijă de el până moartea îl va duce pe câmpia păcii eterne a lui Ivy-Marae. Rezistând la rugăminţile prietenilor, până la urmă a decis să rămână cu tatăl ei. Această dovadă de iubire necondiţionată şi spirit de sacrificiu merita răsplătită. Într-o zi un şaman străin a venit prin locurile unde trăiau şi a întrebat-o pe fată, ce ar avea nevoie ca să fie fericită. Fata nu i-a cerut nimic, dar tatăl ei i-a cerut să-l ajute să-şi recapete forţele, ca să poată să o ducă pe Jary înapoi la tribul de care s-au rupt. Şamanul i-a dat o plantă verde, plăcut mirositoare, i-a spus să o planteze, să-i culeagă frunzele, să le usuce la foc, să le macine, să le pună într-un vas, să toarne apă rece sau caldă peste frunze, apoi cu un pai din bambus să soarbă lichidul. „Această băutură îţi va da forţă, şi o să-ţi fie partener fidel până şi în orele cele mai amare ale singurătăţii", a spus şi a plecat. Sorbind noua băutură bătrânul a prins puteri şi a putut să facă drumul lung spre noua aşezare a tribului. Au fost primiţi cu mare bucurie. Tot tribul a început să consume băutura verde dulce-amăruie, care le dădea forţă şi curaj şi sporea prietenia între membrii tribului. De atunci în majoritatea familiilor Guaraní, Yerba Mate este cea mai folosită plantă de leac.

Inaiá cu siguranţă a moştenit din plin acest spirit fratern şi aceste capacităţi vindecătoare ale indienilor Guaraní . Nu am îndoieli nici în privinţa faptului că menirea ei în viaţă se leagă cumva de această spiritualitate. Evident se leagă şi de cunoştinţele obţinute în lumea occidentală, dar nimeni nu ar putea să mă convingă că menirea Inaiei ar fi conducerea departamentului de personal al unei oarecare companii multinaţionale.

Mă gândesc de multe ori că poate, dacă în acel an ne întâlneam un pic mai devreme şi petreceam mai mult timp împreună, puteam s-o ajut să-şi găsească drumul... deşi pe vremea aceea nici eu nu ştiam suficient despre aceste

lucruri. Aveam doar nişte intuiţii... şi dacă mă gândesc bine, chiar soarta Inaiei a fost cea care m-a determinat să mă ocup sistematic de studiul menirii în viaţă. Astfel sunt două lucruri pentru care nu pot fi decât recunoscător indienilor Guaraní: Inaiá şi Yerba Mate.

Iar acum cititorule drag, permite-mi să-i adresez Inaiei în mod direct câteva cuvinte, sperând, că în scurt timp această carte va fi tradusă şi într-o limbă cunoscută de ea.

Sper că prin această scriere am reuşit să retrezesc în tine măcar frânturi din amintirea acelei nopţi din Bruxelles, când pentru câteva momente a căzut orice văl de pe inimile noastre şi adevărata valoare a lucrurilor strălucea cu o claritate divină în faţa ochilor sufletului nostru.

Sunt recunoscător că mi s-a dat să simt frumuseţea a ceea ce Eşti şi a ce eşti menită să devii. Te rog să mă ierţi pentru că nu ţi-am cerut permisiunea să scriu despre tine în această carte. Am vrut să fie o surpriză pentru tine. Vroiam doar să-ţi reamintesc faptul că încă nu este târziu...
Acuérdate Inaiá, acuérdate!
(Aminteşte-ţi Inaiá!)

Concertul

De la un concert liniştit am plecat hohotind
Nimeni nu mă auzea
muzica mă sfâşia dinlăuntru
Din liniştea care îmi sângera
printre picături de suflet şi averse de groază
a izbucnit dorul imens de un pământ părăsit
şi de un cântec ce-mi oblăduia visele odată

Inaiá Costa Simões
Barcelona 2003

BCU IAŞI/CENTRU VECHI

P.s. de ultimă oră:

Astăzi, cu câteva zile înainte să predau textul editurii, am primit un mesaj de la Inaiá, scris în trei limbi, în care-şi anunță toți prietenii de schimbarea numărului ei de telefon. Noul număr are prefix de Brazilia.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Almira

1.

Trupul gol al femeii se scufundă lent, senzual în apa înspumată. De pe marginea căzii două lumânări pâlpâitoare aştern o lumină magică pe pleoapele-i închise, pe buzele-i întredeschise.

Bărbatul se răsuceşte în pat. Lumina lunii inundă odaia, colorează în tonuri albastre obiectele ascunse în penumbră şi aşternutul răvăşit.

Un burete moale de culoarea rodiei în mâna femeii. Alunecă pe linia grațios arcuită a gâtului, explorează prin mângâieri suave cele două insule de o rotunjime perfectă ce se ridică din apă, însetate de atingere.

Fața bărbatului arzând de dorință. Apoi imaginea se topeşte în alta: lan de grâu de un verde intens, brodat cu maci. Fata se apropie cu mişcări încetinite, şoldurile i se unduiesc provocator. O rafală obraznică îi ridică voalul alb de pe trup dezvelind locul secret de întâlnire a coapselor: un boboc de trandafir ce tocmai se deschide. Părul ei cu străluciri aurii zboară pe fundalul unui cer albastru adânc.

Bărbatul o cuprinde de talie şi o strânge pasional. Buze înfometate se contopesc, limbi jucăuşe se savurează reciproc.

O albină pe un boboc de mac îşi face loc să pătrundă printre petalele strâns îmbrățişate. Limba bărbatului explorează ombilicul femeii, apoi coboară voluptuos până la întâlnirea buzelor rozalii. Acolo-şi face de lucru îndelung.

Părțile intime ale trupului văzute de aproape. Primplanurile penetrării lente alternează cu detaliile feței: buze pline de dorință, ochi largi deschişi strălucind de încântare, muşchii feței zvâcnesc de plăcerea atingerilor profunde...

Femeia aşezată în poala bărbatului, şoldurile ei desenează cercuri.

Trupurile se contopesc, femeia lasă capul pe spate, valuri de extaz pulsează pe fețele lor.

Lumina orbitoare a unui fulger. Fata pe pervazul geamului cu coapsele larg desfăcute. Pe trupul ei curg şuvoaie de ploaie. La fiecare împingere a bărbatului părul femeii împrăştie apa împrejur.

Capul bărbatului între coapsele femeii. Bea cu nesaț fluidul combinat al ploii şi al elixirului ce țâşneşte din izvorul trupului.

Mâini curioase răsfoiesc paginile unei cărți vechi, legate în piele. Pe o pagină îngălbenită un desen în tuş: un cuplu indian într-o postură amoroasă. Imaginea începe să pulseze, trupurile se animă. Unghiul se deschide larg: cinci cupluri în posturi erotice, străjuite de un cerc de lumânări. Pe trupurile lor simboluri magice. În plan secund munți cu stânci albe. Cerul întunecat e brodat cu auriul stelelor.

Chip de femeie împodobit cu bijuterii mari, prețioase. O coroană aurie pe frunte. Ține un potir cu ambele mâini. Îl ridică lent spre buze, bea transfigurată.

Un bărbat cu barbă argintie se deplasează lent pe circumferința cercului. Clopoțelul din mâna lui risipeşte liniştea nopții cu un sunet cristalin. La fiecare clinchet cuplurile îşi schimbă poziția. Pe măsură ce mişcările lor devin mai pasionale pământul se cutremură, blocuri uriaşe de stâncă se prăvălesc la vale. O cascadă-şi varsă apele abundente într-un lac învolburat, valuri sălbatice se ridică din ocean. Un torent de scântei țâşneşte spre cer, o mare de flăcări acoperă totul. Un vânt năvalnic se luptă cu arborii,

un voal mare, albastru zboară către norii ce aleargă... Apoi nemişcare totală. Şi lumina în care se dizolvă totul.

2.

PORNOGRAFIE ÎN MAGISTRATURĂ

Acum un an ziarul nostru a atras atenţia opiniei publice asupra unui caz notoriu, un premiu care nu face deloc cinste oraşului nostru: La festivalul filmului erotic din Amsterdam premiul trei a fost decernat unui film porno, a cărei principală protagonistă este compatrioata noastră Bartha Adrienne, alias Almira, atenţie, avocată la tribunalul din Pécs!

Judecătorul Antal Schwartz s-a făcut alb la faţă când corespondentul nostru i-a prezentat un set de fotografii cu actriţa porno manifestându-se la scenă deschisă în cadrul festivalului de film porno din Amsterdam din anul 2004, în care a recunoscut-o pe tânăra avocată din propria magistratură. Pozele prezintă o scenă lesbi în care Almira reuşise să aibă câteva orgasme în faţa spectatorilor, fiind unsă cu lapte şi miere de partenerele ei.

„Vom trece de îndată la cercetarea cazului, şi dacă faptele se confirmă, după cum estimez eu, îi vom desface fără preget contractul de muncă şi o vom exclude definitiv din Magistratură. Aşa ceva nu se poate. Este incompatibil cu statutul de magistrat şi aduce grave prejudicii imaginii instituţiei noastre...". A declarat domnul judecător Schwartz.

Doamna Ágnes Bartha profesor universitar la facultatea de drept a Universităţii din Pécs declara că nu ştia nimic despre această a doua activitate a fiicei sale. La vederea pozelor spera să fie doar o simplă coincidenţă, o inoportună asemănare a neruşinatei starlete porno cu fata ei, „o femeie serioasă, căsătorită şi mama unui băieţel de 4 ani." Dar când i-am explicat că nu este vorba doar de aceste poze, că noi am verificat minuţios identitatea persoanei, a izbucnit în plâns. "Deci asta era cauza, de asta s-a separat de soţul ei, şi mie mi-a spus că nu se înţelegeau bine...

şi este un bărbat atât de cumsecade, profesor universitar, păi normal că a părăsit-o. Cum a putut să facă aşa ceva? Şi-a distrus familia, şi-a distrus cariera. Nu ştiu ce să spun, trebuie să-mi dau demisia, eu nu sunt în stare după toate acestea să apar în faţa colegilor mei, în faţa studenţilor mei. Ce ruşine, Doamne ce ruşine. Săracul meu soţ, Dumnezeu să-l ierte, măcar n-a trebuit să vadă asta. Ar fi înnebunit să afle una ca asta. Nu ştiu ce să spun, sunt dezolată."

În urma articolului publicat de noi, avocata porno a fost într-adevăr dată afara, aşa cum era şi firesc, ciudat este însă faptul, că doar la un an, în cadrul procesului de divorţ custodia copilului a fost atribuită mămicii pornostar. Cum a reuşit ea să câştige procesul contra soţului, de care-şi bătuse joc în asemenea hal? Rămâne un mister şi un mare semn de întrebare pentru noi, cu atât mai mult cu cât sentinţa a fost pronunţată de acelaşi judecător, care cu un an înainte condamna vehement activitatea ei: Dl. Antal Schwartz. Soţul nedreptăţit ne-a declarat plin de mâhnire (deplin justificată): „Ticăloasa, sigur şi-a pus ..... la bătaie pentru tot completul de judecată, asta e capabilă de orice. Îşi desface picioarele oricând are un interes. Dar ceea ce mă revoltă cel mai mult este iresponsabilitatea celor care ar trebui să servească dreptatea şi adevărul. În ce condiţii va creşte acest copil, ce va putea învăţa de la o târfă? Dar nu las lucrurile aşa, voi lupta în continuare, am depus deja recursul la curtea supremă de justiţie, unde sper să existe mai puţină corupţie."

Noi îi dorim succes şi îi oferim tot sprijinul nostru. Vom urmări cazul în continuare, şi ne vom ţine cititorii la curent cu urmările. Considerăm de datoria noastră să aducem la lumină asemenea fapte, poate astfel nici distinşii judecători nu vor mai avea curajul să dea verdicte care lezează în mod atât de revoltător spiritul de dreptate al cetăţeanului.

(Extras dintr-un articol apărut în cotidianul *Dreptatea* din Pécs, 16 Aprilie 2005)

3.

Almira: Bună seara
Aimen: ***Bună seara***
Almira: M-ai contactat
Aimen: ***Da***
Aimen: ***Mulțumesc, că m-ai acceptat***
Almira: Cum ai aflat ID-ul meu?
Aimen: ***Cunoştință comună***
Almira: Cine?
Aimen: ***M-a rugat să nu-ți spun***
Almira: Nu e corect…
Aimen: ***Iartă-mă, dar i-am promis***
Aimen: ***Oricum, mi-a luat trei luni să găsesc pe cineva care te cunoaşte***
Almira: Asta da perseverență! Şi de ce era atât de arzător pentru tine?
Aimen: ***Poveste mai lungă… ai timp acum? Sau să lăsăm pe altă dată?***
Almira: Acum. Să trăim clipa prezentă
Aimen: ***Mă bucur***
Almira: Deci?
Aimen: ***În primul rând aş vrea să mă prezint***
Almira: Cred că nu este nevoie. Te cunosc destul de bine.
Aimen: ***???***
Aimen: ***Nu cred, să ne fi întâlnit până acum. Sigur mi-aş aduce aminte***
Almira: N-am spus că ne-am întâlnit, doar că te cunosc…
Almira: Deşi e posibil, să ne fi şi întâlnit cândva… cândva de mult…
Aimen: ***Unde?!***
Almira: În India de nord

BOOKS UNIVERSITY LIBRARY

Aimen: *Dar eu nu am fost în India*
Almira: Ți-am spus că de mult, să tot fie vreo cinci sute de ani de atunci.
Almira: ☺
Aimen: *Nu înțeleg...*
Almira: V-am citit romanul, Domnule Autor. Kama Pura. Nici nu vă mai amintiți ce ați scris pe acolo?
Aimen: *Aaaa, daaa!*
Aimen: *Şi numai acum îmi spui?*
Almira: De ce, când aş fi putut să ți-o spun? ☺
Aimen: *În ce limbă ai citit-o?*
Almira: În maghiară
Aimen: *Când?*
Almira: Cam de vreo doi ani
Aimen: *Dar pe atunci nici nu era publicat în maghiară*
Almira: Din manuscris
Aimen: *Aha, şi cine ți-a dat manuscrisul?*
Almira: Cunoştința noastră comună, al cărei nume n-ai voie să mi-l dezvălui ☺
Aimen: 😔
Aimen: *Ei... atunci, cred că mă cunoşti destul e bine*
Almira: Chiar foarte bine!
Aimen: *Dar să ştii că şi eu te cunosc...*
Almira: Daaa?
Aimen: *Te-am văzut făcând dragoste*
Almira: ☺
Almira: Dar asta încă nu e totul...
Almira: În care film?
Aimen: *De ce, sunt mai multe?*
Almira: Asta mi-e meseria. Mai bine zis vocația.
Aimen: *Hmmm, atunci am bătut exact la uşa care trebuie!*
Almira: Cred că m-ai înțeles greşit

Aimen: *Cred că tu m-ai înțeles greșit*
Almira: De unde ştii la ce m-am gândit?
Aimen: *De unde ştii tu la ce m-am gândit eu?*
Almira: Toți bărbații se gândesc la acelaşi lucru când mă văd în film.
Aimen: *Pentru asta o faci, nu?*
Almira: Da, şi pentru asta.
Aimen: *Şi pentru mai ce?*
Almira: Poveste lungă. Îți spun altă dată, când vom avea mai mult timp la dispoziție.
Aimen: *Deci va fi şi o „altă dată" Sună promițător.*
Almira: Numai dacă te interesează cu adevărat...
Aimen: *Mă interesezi... cu adevărat*
Almira: Din ce punct de vedere?
Aimen: ☺
Aimen: *Să ne întoarcem*
Aimen: *Nu pot spune că nu m-am gândit şi eu la „acelaşi lucru" când te-am văzut. Scena aceea cu macii, şi cealaltă în ploaie... sunt într-adevăr superb realizate şi tu... bine, nu neg că mi-ar fi plăcut să fiu în locul tipului, dar...*
Almira: Şi mie îmi plac foarte mult scenele acelea
Almira: Dar?
Aimen: *Dar acum nu la asta mă gândeam*
Almira: ?
Aimen: *Tocmai scriu o carte despre menirea omului în viață*
Almira: Hmmm... sună interesant
Aimen: *Despre această temă aş vrea să stau de vorbă cu tine, dacă eşti de acord...*
Almira: De ce tocmai cu mine?
Aimen: *Pentru că ai o viață... interesantă şi controversată, am citit nişte articole în ziar...*

Almira: Aaa... „Dreptatea", sper că n-ai luat de bun tot ce scrie acolo

Aimen: ***Nu ştiu, mie îmi place să cercetez lucrurile, aşa că sunt curios să aflu şi ce crezi tu despre toate acestea, şi care crezi că este rostul tău în viaţă***

Almira: Nu ştiu ce să zic...

Aimen: ***Deci?***

Almira: Ok. Accept provocarea, dar numai pentru că mă interesează subiectul

Aimen: ***Îţi mulţumesc***

Almira: Bine... şi pentru că oricum vroiam să te întâlnesc de când te-am citit. Am avut o grămadă de întrebări. Apoi au intervenit tot felul de alte evenimente şi am uitat de tine.

Almira: Se pare însă, că subconştientul meu lucra în continuare...

Aimen: ***Dar... aş vrea, dacă se poate, să ne întâlnim personal. Asta nu se poate face aşa, în format electronic...***

Almira: Bineînţeles. Sunt lucruri pentru care este importantă apropierea trupească

Almira: ☺

Aimen: ☺

Aimen: ***Unde eşti?***

Almira: Paris

Aimen: ***Un pic cam departe pentru mine***

Almira: Tu unde eşti?

Aimen: ***Pe undeva prin Transilvania***

Almira: Hmmm

Aimen: 😬

Almira: Ştii cum facem? Peste două săptămâni mă întorc acasă la Budapesta. Am un pic de concediu. Dacă nu e prea târziu...

Aimen: *Perfect!!!*
Aimen: *Voi fi acolo!*
Almira: Deci rămâne stabilit ☺
Aimen: *Pot să te mai rog ceva?*
Almira: N-am nici o îndoială că poți…
Aimen: *Ai cameră?*
Almira: Da… ?
Aimen: *Aş putea să te văd?*
Almira: Whats on ur mind?
Aimen: *Nothing, pur şi simplu aş vrea să te văd*
Almira: Dar ai filmul, acolo poți să mă vezi şi să mă studiezi temeinic… din toate unghiurile
Aimen: *Filmul e altceva*
Almira: Dar…
Almira: De fapt… aşteaptă o sec.
Aimen: *Aştept*
Almira: Ai şi tu cameră?
Aimen: *Am…*
Almira: Atunci porneşte-o
Aimen: *Dar… la mine nu e nimic interesant de văzut*
Almira: Lasă-mă să decid eu asta
Aimen: *Ok, hai c-o pornesc*
……
Almira: Ei? Mă vezi?
Aimen: *Tu eşti complet goalăăăăă!?*
Almira: 😐 Ce-i? Ce-i cu mutrița asta?
Aimen: *Nimic, m-ai surprins*
Almira: Voiai să mă vezi, nu-i aşa?
Aimen: *Bine, eu mă gândeam doar la fața ta*
Almira: Dar cu restul ce ai, nu-ți place?
Aimen: *Tu vrei să mă faci neapărat să mă ruşinez?*
Almira: Aş avea vre-o şansă?

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Aimen: ***Sunt totuşi Fecioară.***
Almira: Eu doar pun lucrurile în Balanță
Aimen: ***Nici n-ai putea s-o negi. Venus a făcut o treabă de milioane cu tine.***
Almira: ☺ mulțumesc
Aimen: ***Îți mulțumesc şi eu... pentru surpriză***
Almira: Acum am să mă îmbrac
Almira: Vroiam doar să văd reacția pe fața ta
Aimen: ***Ei, ai reuşit***
Almira: Oricum eu cam trebuie să plec
Aimen: ***Ok***
Almira: atunci peste 2 săptămâni, la Budapesta
Aimen: ***Da, dar mai vorbim până atunci***
Almira: O seară frumoasă în continuare
Almira: Mulțumesc, că te-ai gândit la mine
Aimen: ***De acum am sa mă gândesc şi mai mult***
Aimen: ***Noapte bună***
Almira: 😉
Aimen: 😘

4.

Aşa am ajuns s-o cunosc pe Almira.

Peste două săptămâni o vizitez în Budapesta. Ne întâlnim în casa ei unde locuieşte împreună cu băieţelul ei de opt ani. Îmi deschide uşa un bărbat înalt, brunet, la vreo 40 de ani. Este iubitul ei, se prezintă cu numele de Robert. Almira este ocupată cu tema la matematică pe care o explică blonduțului cu ochi inteligenți şi chip visător. De cum ajung, Robert preia sarcina didactică pentru ca Almira să poată oficia rolul de gazdă.

– Mă bucur că ai venit – mă întâmpină ea cu o strângere caldă de mână şi mă conduce în camera ei de

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

lucru. – Aici vom putea discuta liniştiţi. S-au obişnuit să nu mă deranjeze când intru aici pentru că ştiu că lucrez. De altfel Tamáska inventează tot felul de motive să fie lângă mine. Îl înţeleg, sunt destul de mult plecată. Însă când vin acasă mă străduiesc să petrec cât mai mult timp cu el.

O încăpere plăcută, mobilată simplu: birou cu calculator, multe cărţi, DVD-uri şi videocasete şi un întreg spaţiu verde din cele mai diverse plante exotice. Pe perete câteva rogojini cu motive chinezeşti şi indiene şi un poster care o reprezintă, în mărime aproape naturală, chiar pe ea, într-o postură de meditaţie, dezbrăcată, cu trupul pictat ca şi cum ar fi modelul câştigător al unui concurs de bodypainting. În faţa ei un cristal imens în formă de falus.

– Tu faci yoga sau e o scenă dintr-un film?

– Da –răspunde cu un râs cristalin – Filmul a fost făcut în 2005, este un film despre yoga tantrică.

Mă invită să iau loc pe canapea, mă serveşte cu bere de ghimbir şi se aşează lângă mine. Periculos de aproape. Începem să ne cunoaştem. Îmi spune, că Robert nu e tatăl copilului, l-a cunoscut acum patru ani la o filmare unde el era cameraman. De fapt este biolog şi lucrează ca cercetător la Institutul de Anatomie din Szeged. Filmul este doar unul din hobby-urile lui. Are şi asta oarecare legătură cu Anatomia, remarc eu. Din modul în care vorbeşte îmi dau seama că se iubesc mult.

Pe mine mă interesează circumstanţele separării de fostul soţ. Aflu lucruri interesante şi „uşor" diferite de cele „revelate" de cotidianul iubitor de dreptate: ea a fost cea care hotărâse să se despartă de fostul, şi nicidecum invers, şi asta cu ceva timp înainte să-şi înceapă noua carieră.

– Situaţia devenise insuportabilă, n-am avut de ales. Ne-a făcut viaţa un iad. Avea crize de gelozie mai mereu, deşi nu-i dădeam nici un motiv. I-am fost fidelă tot timpul cât am fost împreună.

– Atunci de ce?

– Nu ştiu, cred că am făcut o greşeală. Mi-a fost profesor la facultate şi m-am îndrăgostit de el. El a pus ochii pe mine abia după o jumătate de an. La prima întâlnire m-am culcat cu el. De şase luni aşteptam momentul şi când s-a petrecut, nu mai puteam de fericire. Şi el s-a îndrăgostit de mine şi în câteva luni ne-am căsătorit. Însă acea primă întâlnire a avut un cu totul alt ecou în el. Socotea, că dacă pentru el am fost o pradă atât de uşoară, aşa voi fi pentru orice bărbat care ajunge în preajma mea. Mă spiona tot timpul, îmi urmărea apelurile telefonice, citea mesajele, dacă mă vedea cu vreun client de sex masculin făcea criză de isterie.

– Client?

– Da, am lucrat ca avocat patru ani.

– Aha, asta ştiam din ziar, şi faptul că ai fost dată afară din magistratură imediat după ce ai obținut acel premiu la Amsterdam.

– Ei, vezi, asta e o minciună. Nu premiul, acela era partea de adevăr din articol, ci restul: Eu mi-am dat demisia singură şi nesilită de nimeni, înainte să mă fi apucat de primul film.

– Nu înțeleg, atunci care era interesul ziarului să scrie asemenea minciuni?

– Păi gândeşte-te, în versiunea lor reieşea că ei au obținut o victorie determinându-i pe cei de la judecătorie să mă excludă din magistratură, că ei au fost nişte cavaleri ai moralei, că au făcut un mare bine societății, că au făcut „dreptate". Iar acea „întâlnire" cu Dl. Schwartz nici nu a existat, nici n-avea cum, eu îmi dădusem demisia înainte cu şase luni.

– Şi sentința pentru custodia copilului? Soțul te acuză că farmecele tale feminine au contribuit considerabil la influențarea rezultatului.

– Fostul meu soț este un psihopat, din păcate, de asta instanța nu i-a acordat custodia. Au hotărât pe drept, nu era nevoie de nici un fel de farmece pentru asta. De fapt

el a inițiat toată această campanie calomniatoare, „ca să mă distrugă", ca să se răzbune pe mine şi pe cei de la tribunal. Şi dorința lui s-a întâlnit de minune cu setea de scandal al presei.

– Bine, dar în fond tot din cauza filmelor ți-ai pus capăt carierei de avocat.

– Şi din cauza asta. Intuiam ce scandal iese, dacă mă recunoaşte într-un film vreunul dintre onorații magistrați. Probabilitatea era mare, n-am nici o îndoială că şi ei se delectează cu asemenea delicatese, dar nu ăsta a fost motivul principal. Nu-mi plăcea de fel această profesie. Eram sătulă până peste cap de domeniul Dreptului. Găseai orice acolo numai dreptate nu.

– De ce ai ales Dreptul? Sau doar ai călcat cu stângul?

– Am ales? Părinții mei au ales, aproape că m-au obligat. Şi eu m-am lăsat convinsă. Pe atunci habar n-aveam cu ce se mănâncă magistratura.

– Apropo de părinți, a plâns mama ta când a aflat, sau şi asta a fost o minciună?

– De plâns a plâns, trei zile, numai că nu când au căutat-o cei de la Dreptatea. Atunci ştia deja. Îi spusesem eu, cu mult înainte, când m-am hotărât să mă despart de soțul meu şi de magistratură şi să accept contractul pentru primul film. A fost într-adevăr un şoc pentru ea.

– Cred şi eu..

– De atunci s-au mai schimbat lucrurile, chiar dacă nici acum nu e de acord cu viața mea, măcar nu mai suferă, am reuşit s-o fac să înțeleagă pasul pe care l-am făcut atunci, să priceapă că nu puteam să trăiesc o viață atât de străină naturii mele. Eu am avut senzația clară că am scăpat din iad atunci în 2003.

– Şi acum?

– Acum trăiesc în paradis. Copilul acesta e un înger coborât pe pământ, Robert de asemenea. Şi înainte de toate fac ce-mi place.

– Dar nu neapărat cu cine-ți place... Sau greşesc?

– Uite, exact despre asta vreau să vorbim mai pe larg. Dar, apropo de menire, vreau să-ți povestesc mai întâi câteva observații interesante, să vezi cât de mult se leagă lucrurile.

– Te rog.

– Când eram mică îmi plăcea foarte mult să dansez (şi acum îmi place) şi să fiu pe scenă. Doream să dau la Academia de Teatru, dar părinții nu m-au lăsat. Şi mai e ceva care îmi place foarte mult: să-i învăț pe oameni, să mă ocup de ei, să le predau din cunoştințele mele, din experiențele mele. Când eram mică mă jucam de-a profesoara tot timpul.

– Dar de-a mama şi tata nu-ți plăcea să te joci?

– Ba da, îmi plăcea şi asta – izbucneşte în râs şi-şi trage picioarele la piept cuprinzându-le cu brațele. Apoi aşează bărbia pe genunchi, cu capul uşor într-o parte. Prin acest gest de fetiță nevinovată, în rochița aceea albă, scurtă, care de altfel lasă totul la vedere, rezultă o postură dintre cele mai erotice. Ea nu pare să fie conştientă de asta. Ea doar pluteşte printre amintiri.

– Apropo, povesteşte-mi ceva despre primele tale experiențe erotice – mă pliez şi eu contextului.

– Cred că am fost o fire precoce – îmi răspunde cu un zâmbet de fecioară timidă, ce contrastează tulburător cu tot ce spune. – Cred că aveam în jur de trei ani când am descoperit ce senzație plăcută este dacă mă ating acolo jos. Îmi plăcea să dorm cu pernuța presată între picioare. La nouă ani ne autoerotizam de zor cu fetele de vârstă mea şi exersam sărutul cu limba ca să nu ne facem de râs atunci când va fi să ne sărutăm cu băieții. Am făcut dragoste pentru prima oară la vârsta de cincisprezece ani şi cred că eram perfect pregătită pentru că mi-a plăcut enorm şi am rămas cu o amintire deosebit de plăcută.

Îmi povesteşte detaliile cele mai intime din viaţa ei cu un firesc absolut ca şi cum ne-am cunoaşte de o viaţă. Rămân uluit când realizez că de fapt ne vedem pentru prima oară.

Mai târziu ni se alătură şi Robert, astfel am ocazia să-l descos despre ce simte în legătură cu activitatea profesională a iubitei.

– Pe platoul de filmare am văzut-o pentru prima dată – îmi răspunde cu un zâmbet larg – şi după aceea de multe ori, aşa că am avut suficient timp să mă împrietenesc cu ideea înainte de a mă hotărî să mă apropii de ea. Munca ei nu ne tulbură relaţia sau sentimentele. Chiar ador s-o privesc în timpul acţiunii, este înnebunitor de senzuală. Este unică, eu nu am mai întâlnit aşa ceva, deşi de cinci ani de când am început să flirtez cu filmul erotic am avut ocazia să iau în vizor câteva bombe sexi. Toată echipa este fascinată de ea, cu regizor, cu luminist, cu producător cu tot. Toţi spun că Almira e făcută pentru asta.

(Subscriu şi eu în gândul meu. În cele două săptămâni care au trecut am reuşit să mai descopăr două dintre filmele ei.)

– Dar totuşi tu prinzi cele mai reuşite cadre cu mine – îi face ea ochi dulci iubitului şi i se cuibăreşte în poală.

– Şi băieţelul ce ştie din toate astea?

– Ştie că mami este actriţă de film.

– Şi nu e curios să te vadă?

– Ba da. Îi mai arăt câte o secvenţă din când în când, bineînţeles nu din acelea erotice. E ok aşa, deocamdată.

– Şi când va fi mai mare?

– Când va fi destul de matur, îi voi spune mai mult. Sunt convins că voi găsi modul cel mai potrivit să-l fac să mă înţeleagă. Este inteligent şi are un suflet curat. Şi am o relaţie foarte bună cu el.

La cină am ocazia să-l cunosc şi pe băieţel. Are o gândire surprinzător de matură pentru vârsta lui, şi domeniile

lui de interes sunt diferite de cele ale copiilor de aceeaşi vârstă. Lumea animalelor îl fascinează cel mai mult: viaţa pinguinilor, soarta balenelor, obiceiurile păsărilor călătoare. Între felul întâi şi felul doi improvizează o disertaţie savantă despre modul de reproducere a anghilelor, pe care o ilustrează şi cu fotografii tăiate de prin reviste de specialitate. Numai cu matematica nu se împacă nicicum... poate că educatoarea n-a reuşit să găsească metoda potrivită pentru a-l face să îndrăgească ştiinţa numerelor.

Am vorbit de toate la acea întâlnire, mai puţin despre lucrurile pentru care am bătut drumul până la Budapesta: raportarea ei la munca pe care o face, concepţia ei despre lume şi viaţă, planurile ei... Atât a tot deviat firul discuţiei, încât până la urmă „n-am mai avut timp" şi pentru acestea. Cel puţin asta a fost prima impresie când în drum spre casă mi-am reamintit cele petrecute. Însă cum analizam mai profund, aveam senzaţia că Almira a făcut, ba chiar a planificat foarte conştient mersul lucrurilor.

Nu era secretoasă, nici nu încerca să evite răspunsurile la întrebările fundamentale, doar că nu se grăbea să-mi satisfacă curiozitatea. Voia să ofere răspunsurile într-o formă mai adecvată, după cum aveam să-mi dau seama mai târziu. Avea în firea ei un fel de seninătate jucăuşă şi înţeleaptă, ca şi cum s-ar fi jucat chiar cu Destinul. Mă provoca, îmi oferea alternative, dar nu era ataşată de niciuna din posibilele variante.

Da, cred că asta era: această stare de detaşare o înzestra cu un gen de libertate interioară admirabilă. Avea încredere că o forţă misterioasă la care avea acces parcă, în urma unui contract tainic cu Providenţa, va ghida cursul evenimentelor în direcţia cea mai potrivită.

Cu toate astea am reuşit să aflu lucruri interesante care m-au adus mai aproape de înţelegerea liniilor de forţă ale acestei vieţi deloc comune.

Almira a avut însă grijă să lase suficiente pete albe ca să-mi mențină curiozitatea vie, ba mai mult, am avut senzația că vrea să mă pună la încercare. Voia să fie sigură că nu simpla curiozitate mă animă, ci mă interesează mai profund acele lucruri pentru care, prin afirmații echivoce, urmărea să-mi trezească interesul. Mi-a creat sentimentul că mai există secrete pe care poate mi le va destăinui dacă va veni vremea, dacă va fi un cadru favorabil şi înainte de toate dacă mă va simți pregătit. N-aş spune că nu mi-a oferit toată încrederea ei încă de la început, doar că mă supunea la teste jucăuşe. Îmi oferea libertatea de a decide, dar trebuia să dovedesc că sunt capabil chiar şi de sacrificii pentru a-mi atinge țelul...

...deoarece m-a invitat la următoarea filmare ca s-o pot vedea şi „în timpul acțiunii". Pentru asta însă urma să călătoresc până la Praga. Asta într-adevăr îmi dădea o mare bătaie de cap, deoarece ar fi trebuit să renunț la un program pe care mi-l stabilisem deja, de o importanță vitală pentru mine. Am încercat să amân invitația pentru o altă filmare, dar cu fermitate zâmbitoare mi-a comunicat: „Acum, ori niciodată". Mai apoi, văzându-mi expresia descurajată, a continuat şi cu o explicație: „Voi lucra cu o regizoare, pe care mi-ar plăcea s-o cunoşti. De altfel i-am vorbit deja despre tine." „Şi ea a fost de acord?" „De fapt ideea a fost a ei." „Şi tu? Obişnuieşti să le permiți oamenilor din afară să te privească în timp ce munceşti?" „Nu, dar fac o excepție cu tine. Tu eşti scriitor, ai nevoie de experiențe de viață noi" Îmi face cu ochiul strengăreşte. „O să-ți dăm un reflector în mână să nu te simți outsider." Nu aveam cum să refuz.

Deci mai întâi experiența, după aceea discuția. Asta era concepția ei şi în alte lucruri după cum aveam să aflu mai târziu. În ceea ce priveşte experiența de viață, a avut dreptate. Acceptarea invitației la Praga a fost alegerea care mi-a adus una din cele mai inedite experiență de viață.

5.

Almira, Catherine şi Theo în poziţie de meditaţie, cu ochii închişi. Se ţin de mână formând un triunghi. Echipa de filmare gata de acţiune. Camere, lumini, microfoane, toate la locul lor. Liniţte perfectă. Doar orchestra de greieri îşi face datoria. „Eine kleine nacht musik." (Mica serenadă, nota de subsol) De parcă şi ei ar avea contract pentru filmare. Parfumul puternic de liliac învăluie totul, ai impresia că intră pe sub haine şi-ţi mângâie pielea. Trupul Almirei se înfioară. Să fie oare briza călduţă a nopţii? Freamătul se transmite şi în corpul celorlalţi doi. Sigur nu briza este de vină. Buzele li se arcuiesc într-un surâs diafan. Pleoapele li se deschid, se privesc transfiguraţi. Theo o sărută pe Catherine, fierbinte, pasional apoi îşi apropie buzele de ale Almirei gustându-le cu o veneraţie voluptoasă. Dar şi cele două femei se întâlnesc într-un sărut tandru, afectuos. Se strâng în braţe toţi trei, apoi se desprind din îmbrăţişare cu un râs degajat. Păcat că scena asta nu s-a filmat.

„Toată lumea pe poziţii, pornim într-un minut." E Beatriz, regizoarea. Voce puternică ce pătrunde ferm, dar nu tulbură liniştea nopţii. Este şi ea un sunet al naturii: amestecul dintre strigătul unui pescăruş şi murmurul liniştit al unei furtuni îndepărtate. Theo şi Almira se scufundă în bazin. Lumina lunii se sparge în mii de cioburi sclipitoare pe luciul apei.

„Motor!....Acţiune!" Almira şi Theo îşi încep jocul sub privirile celor patru camere de filmat. Două îi urmăresc de pe marginea bazinului, două îi pândesc pe sub apă. Totul e în direct, nu se trag duble, acest „o dată" trebuie să fie perfect. Şi este. Un joc erotic rafinat, firesc, liber şi emoţionant. Nu lipseşte din el nici acordul armonios al îndrăgostiţilor ce se cunosc de multă vreme, nici emoţia romantică a unei prime întâlniri. Pe chipul Almirei se citeşte o fericire nepământeană, fiinţa lui Theo radiază o veneraţie aproape mistică.

Schimbăm locația. Acum o urmărim pe Catherine cum iese în grădină printr-o uşă de sticlă. Surpriză şi admirație în privirea ei când observă cuplul zbenguindu-se în apă. În apropierea bazinului, în ascunzişul tufelor de liliac, un leagăn. Catherine se aşează, începe să se balanseze uşor. Priveşte cu o curiozitate vie şi cu emoție crescândă frenetica scenă nocturnă. Cordonul halatului de baie se desface parcă de la sine. Mâna-i alunecă spre interiorul coapselor. Când atinge petalele rourate de dorință un geamăt abia perceptibil îi scapă dintre buzele întredeschise. Degete experimentate explorează focarele plăcerii. Mângâieri uşoare alternează cu mişcări accelerate şi cu opriri bruşte când doar pulsațiile corpului ne dau de veste despre traseul undelor de plăcere din interior.

Almira şi Theo intră în cadru. Theo se opreşte la oarecare distanță de leagăn. Priveşte doar. Almira se lasă în genunchi în fața lui Catherine, o răsfață prin jocul limbii ei pricepute, până ce trupul femeii se contractă întâi în nemişcare apoi îl cuprinde un tremur de neoprit. Capul i se lasă pe spate, buclele negre, lungi, mângâie firele de iarbă. Gemete de extaz se ridică spre cer.

Almira se îndepărtează şi păşeşte în spatele leagănului. Acum Theo îngenunchează în fața picioarelor larg desfăcute. La prima pătrundere trupul Catherinei se cutremură, degetele i se încleştează pe mâinile Almirei care-i mângâie sânii. Almira împinge leagănul. Uşor la început ca Theo să rămână în interiorul Catherinei, dar apoi creşte balansul până când fiecare pendulare e o nouă penetrare. Eu sunt răpit de chipul Almirei. Observ în privirea ei o altă expresie decât cea dinainte, din apă: dăruire emoționantă, duioşie empatică, şi bucuria plăcerii împărtăşite.

„Fii atent, cum orientezi halogenul ăla, nu vezi că n-au suficientă lumină între picioare!" (Asta e pentru mine.) Mă trezesc din reverie şi urmez conştiincios indicația

regizoarei. Almira îşi desface picioarele. Limba Catherinei o mângâie la fiecare mişcare de balans. Starea de extaz din privirea Catherinei creşte continuu pe măsură ce leagănul o poartă între cele două trupuri înfierbântate.

Balansoarul le oferă posibilitatea unor jocuri dintre cele mai interesante pe care o fructifică din plin şi cu o creativitate surprinzătoare.

Acţiunea continuă de peste două ore, mie mi-a amorţit deja mâna, (din cauza reflectorului) dar ei par neobosiţi.

În sfârşit se aude vocea lui Beatriz. „Ne oprim! Vă mulţumesc. A fost ceva dumnezeiesc." Vocea ei caldă vibrează de mulţumire şi bucurie netăinuită.

6.

Doar a doua seară găsim timp pentru o discuţie mai serioasă. După cină ieşim în grădină şi ne aşezăm în balansoar. Almira, Beatriz şi cu mine. Nu în ordinea asta, eu stau la mijloc. Remarc cu oarecare subînţeles că balansoarul a fost proiectat exact pentru trei persoane. Râd copios. Amintirea nopţii trecute ne dă fiori.

Am multe să le întreb, dar câteva răspunsuri bine formulate mă lămuresc cu mai multe lucruri deodată. Înainte de toate mă interesează starea sufletească a Almirei în timpul acţiunii.

– La oricare dintre filmele tale m-aş uita, am impresia că eşti îndrăgostită de fiecare partener al tău.

– Cuvântul partener nu este cel mai potrivit aici, poate în filmele porno, unde se pun laolaltă două sau mai multe persoane, uneori nici nu se cunosc, nu există nici un fel de sentimente între ei, dau drumul la producţie îşi iau banii şi apoi merge fiecare în treaba lui. Eu îi numesc şi îi simt *iubiţii* mei. Mie-mi sunt foarte dragi aceşti bărbaţi, altfel nici n-aş fi de acord şi nici n-aş fi în stare să filmez cu ei. Bineînţeles îi datorez mult lui Beatriz care are un talent

formidabil să găsească bărbați cu totul speciali de care nu e chiar atât de greu să te îndrăgostești. De cele mai multe ori reușește să convingă persoane cărora nici prin cap nu le-ar fi trecut vreodată să joace în filme erotice. Și la distribuirea rolurilor ține cont de părerile noastre. La asta toată lumea trebuie să fie de acord.

– Dacă văd că nu se naște ceva adevărat, ceva profund între cei doi, nici nu se pune problema de filmare – îmi explică regizoarea.

Aflu că fiecare filmare este precedată de o perioadă îndelungată de pregătire, uneori luni întregi, când toată echipa locuiește împreună, fac tehnici yoga împreună, ajung să se cunoască, să se armonizeze. Beatriz îi inițiază în secretele amorului tantric. Am observat și eu, chiar din prima zi, că aici toată lumea parcă face parte dintr-o familie mare. Actori, scenografi, tehnicieni, toți. E știut că secretul unei filmări reușite este spiritul de echipă, dar aici era vorba de ceva mai mult. Nu doar munca pe care o fac laolaltă îi leagă pe acești oameni, o rețea puternică de fire emoționale se țese între ei și îi unește.

– Și ce se petrece cu aceste relații când filmarea ia sfârșit? – mă roade curiozitatea.

Almira este cea care se încumetă să răspundă la întrebarea asta nu tocmai simplă.

– Unele rămân ca relații de prietenie, altele trăiesc mai departe în noi ca amintiri frumoase. Fiecare dintre noi are și o altă viață la care se întoarce, dar nu ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut, se întoarce îmbogățit cu o nouă experiență de neuitat. Evident, ceea ce se naște aici nu poate continua în afară. Aici este un paradis creat oarecum artificial... dar nu mai puțin valoros. Este o viață aproape ideală, nu lipsită de probleme sau greutăți, dar totuși foarte frumoasă. Pentru o vreme ne rupem de lumea obișnuită și trăim o existență edenică. Ne bucurăm la maximum de ea și toată strădania noastră este ca această bucurie de viață, această stare de

libertate, această magie să fie imortalizate în filmele pe care le facem. Asta este ceea ce vrem să dăruim lumii. Şi cred că sunt lucrurile de care au cel mai mare nevoie oamenii din ziua de azi. Chiar dacă nu sunt conştienţi de asta. Modul de viaţă de aici nu îl putem lua cu noi, dar luăm cu noi atmosfera, spiritul acestor filmări, magia de aici şi urmărim să le facem parte a existenţei noastre. E ca o exemplificare pentru noi, un vis frumos de care ne aducem aminte cu plăcere şi ne înfrumuseţează zilele.

Acum o întreb pe Beatriz, care este intenţia ei cu aceste filme.

– Vrem să facem o revoluţie sexuală, o nouă revoluţie erotică. Cealaltă din secolul trecut a reuşit să scape omul lumii occidentale din cătuşele puritanismului, ale dogmatismului religios, care fără îndoială a fost un pas necesar. Trebuie să fim recunoscători Orientului pentru asta. Din momentul publicării Kama Sutrei multe s-au schimbat pe la noi. Din păcate şi în sens negativ. Proliferarea inimaginabilă a industriei porno, răspândirea la scară mare a perversiunilor celor mai abjecte, exaltarea naturii animalice a omului, jefuirea sexualităţii de orice frumuseţe înălţătoare. Dar situaţia aceasta nu va mai dura mult. Am ajuns la limita de jos. Ceva mai şocant, mai pervers decât există deja, nu se mai poate inventa. Magnaţii industriei porno ştiu asta. Şi sunt disperaţi.

Dar noi ştim de ce este nevoie acum: de o schimbare totală a perspectivei. Există o singură soluţie, o singură direcţie posibilă. Trebuie să-i redăm sexualităţii ceea ce lumea occidentală a pierdut: frumuseţea, sublimul, sacralitatea. Aceasta este revoluţia noastră.

E fascinantă, e copleşitoare când vorbeşte. Cuvintele ei reverberează cu o putere teribilă, cum sunt de obicei cuvintele acelora care ştiu exact ce vor şi ştiu că ceea ce vor este bine. Îndoieli şi frici neghioabe nu le paralizează mintea. Ai impresia că pentru asemenea oameni şi cele mai

mari obstacole sunt doar niște diguri din bețe de chibrit.

Se oprește pentru un moment, ca să ia o gură dintr-un Schlossgold fără alcool și torentul de cuvinte curge mai departe.

– Sexualitatea zilelor noastre este caracterizată de două lucruri: perversitatea nemăsurată și banalizarea jalnică. Și mai este un al treilea lucru dacă mă gândesc bine, industria publicitară. Aproape că nu mai există reclamă fără sexualitate. Toate acestea reflectă fidel nivelul spiritual scăzut al oamenilor epocii noastre. Dar se simte deja briza unei renașteri spirituale. E drept că marea majoritate a celor care lucrează pentru această renaștere consideră că sexualitatea n-are nimic în comun cu spiritualitatea, de aceea, chiar dacă n-o refuză direct o neglijează cu desăvârșire.

Aceasta este o greșeală. Sexualitatea nu poate fi neglijată, ea trebuie abordată cu atenție, interes și seriozitate. Trebuie descoperit și folosit acel potențial imens pe care o ascunde. Poate fi un combustibil ideal pentru viața noastră de zi cu zi, dar și pentru practica spirituală. Neglijată sau refulată, se transformă într-o energie distrugătoare greu de controlat, asemenea unui vulcan care erupe. Din acest motiv este nevoie de o nouă revoluție sexuală și unul din modalitățile cele mai adecvate pentru a o declanșa este filmul. Am încercat și cu teatrul, dar filmul ajunge mai ușor la oameni, de asta m-am dedicat lui.

– Ce ecou au aceste filme?

– Este foarte dificilă distribuirea lor. Încă nu s-a creat o piață de desfacere suficient de mare. Oamenii nu sunt pregătiți, este arta unei epoci viitoare. Suntem deschizători de drum. Însă nu e departe momentul când pe deoparte dezgustul și dezamăgirea, pe de altă parte nevoia spirituală crescândă va da naștere la interesul pentru asemenea filme și cărți.

– Să înțeleg că asta este menirea pe care ți-ai ales-o – încerc eu să duc discuția către subiectul meu de interes.

– Este chiar o misiune pe care am conştientizat-o, mi-am asumat-o şi pentru care m-am pregătit mulţi ani prin eforturi intense. Eu lucrez deja pentru acest viitor spiritual. Şi romanul tău este romanul acestei noi epoci. – Râde cu subînţeles, ca şi cum ar fi doar o glumă, şi totuşi am impresia că vorbeşte foarte serios. – Ai să vezi, va veni timpul, când milioane de oameni îl vor citi. Va fi un fel de Biblie a îndrăgostiţilor.

– Să dea Domnul.

– Amin. – Mai bea o duşcă sănătoasă.

Hotărârea ei este uimitoare, entuziasmul contagios. Şi simţi clar că aceasta nu e efuziunea delirantă a persoanelor visătoare sau a grandomanilor diletanţi, ci încrederea in sine calmă şi sănătoasă a vizionarului inspirat cu picioarele pe pământ şi cu cunoştinţe temeinice în domeniul de specialitate.

– Şi tu? – mă întorc eu în direcţia cealaltă.

– Întâlnirea mea cu Beatriz a fost ca o întoarcere acasă după o lungă călătorie. Viziunea ei mi-a fecundat imaginaţia, am simţit-o ca pe sufletul meu.

– Da, Almira este o revoluţionară erotică înnăscută, este luptătoarea mea cea mai ferventă.

– Şi ce rol îţi asumi în această „luptă"?

– Orice este nevoie. Joc, scriu scenarii, fac make-up, confecţionez recuzită sau costume, orice...

– Dar totuşi trebuie să fie ceva care te atrage mai mult...

– Da, vreau să mă ocup de pregătirea fetelor. Vreau să le predau tot ce am învăţat de la Beatriz şi tot ce am dobândit prin experienţă personală. Am de gând să deschid o şcoală unde să le ofer o pregătire specială şi temeinică fetelor care joacă în filme erotice. Dacă tot o fac, să nu fie doar banii singurul lor câştig.

– Şcoală de vară pentru staruri porno. Asta da idee originală! Şi cam ce le-ai preda într-o asemenea „şcoală".

– Le-aş face să înţeleagă şi să folosească conştient acele elemente ale feminităţii pe care oricum le au la nivel instinctual. Le-aş ajuta să redescopere frumuseţea şi sublimul erotismului autentic şi natura divină a feminităţii lor. Le-aş arăta cum să simtă „Bărbatul" în fiecare bărbat. Le-aş învăţa să nu facă niciodată compromisuri, să nu se vândă, să aibă curajul să facă doar ceea ce le conferă şi lor o stare de bucurie, pentru ca munca lor să nu fie prostituţie, ci o adevărată vocaţie care le poate împlini.

Sună foarte revoluţionar, într-adevăr. O provoc în continuare.

– Bărbaţii, după părerea mea, sunt mult mai neşcoliţi în ale erosului decât voi, femeile, cu ei ce se va petrece?

– Pe bărbaţii cu care lucrăm noi îi şcoleşte Beatriz, dar pentru mai mult nu are timp. Poate se va găsi cineva să-şi asume asta ca o vocaţie. Până una alta ne ocupăm noi de iniţierea lor... erotică.

Se privesc şi râd din inimă. Sunt vesele, naturale. Parcă sunt mamă şi fiică, poate şi din cauza diferenţei de vârstă. Dar nu numai. Se completează bine una pe alta: Almira cea care radiază entuziasm, energie de viaţă, putere senzuală şi Beatriz cea plină de căldură hrănitoare, de experienţă de viaţă şi de înţelepciune. Două fascinante încarnări ale misterului feminin. Mă vrăjesc, mă copleşesc, nu mai am nici întrebări pur şi simplu sunt fericit că exist.

7.

Seara înaintea plecării mele. Îmi iau rămas bun de la cei din echipă pentru că urmează să plec în zori. Almira mă ia de mână şi mă conduce în camera ei.

„Vrei să-ţi fac un masaj?" Întrebare retorică, nici nu-i răspund, doar zâmbesc. Nici ea nu aşteaptă răspuns. Întinde un cearşaf alb pe patul dublu. Aprinde lumânări

şi beţişoare de santal. Îmi face semn să mă dezbrac, apoi începe să amestece uleiuri parfumate într-un bol de ceramică. Stau în picioare lângă pat, cu un slip de baie, uşor stingher.

Mă priveşte câteva secunde şi indică să mă dezbrac complet. „Sau ai nevoie de ajutor?" „Nu, nu.... de fapt cred că da" intru în jocul ei. Aşează bolul pe noptieră cu o mişcare lentă, conştientă, aproape ritualică. Apoi se plasează în spatele meu. Atingerea ei îmi taie respiraţia. În timp ce mă dezbracă părul ei mătăsos mă mângâie de la umăr până la glezne. Mă ghidează cu atingeri rafinate să mă întind pe burtă şi să mă relaxez. Aştept. Cu simţurile armate. Aud foşnetul rochiei care îi alunecă de pe corp. „Doamne, se dezbracă!" O văd în faţa ochilor minţii cum îşi trage rochiţa în sus, cum îşi dezveleşte sânii, cum lasă rochia să cadă uşor pe sol. „Are doar bikini pe ea sau îi va scoate şi pe aceştia?" Aştept emoţionat, dar nu mai vine nici un mesaj sonor despre continuarea actului dezbrăcării. Aud cum ia în mână bolul cu ulei. Apoi linişte. Trece un minut, trec două, poate chiar mai multe... Întorc capul către ea. Stă în picioare, e complet dezbrăcată. Nici nu a avut chiloţi pe ea! Ţine bolul cu ambele mâini între sâni. Surâsul misterios de pe faţa ei vine parcă din profunzimi. Frumuseţea ei îmi trezeşte o stare mistică. Nu e prima dată când am ocazia s-o admir, dar faptul că această nuditate îmi este dedicată acum doar mie mă sensibilizează profund. Într-un final îşi deschide ochii mari, albaştri şi se pune pe treabă... şi pe mine.

Nici nu ştiu cum aş putea reda în cuvinte senzaţiile pe care mi-a fost dat să le trăiesc. Atingerea ei era electrizantă şi mă răsfăţa în felurite moduri. Nu mă mângâia doar cu mâinile, folosea aproape tot trupul, creativ, jucăuş, înnebunitor. Eu speram încă de la început că nu va fi vorba de masaj terapeutic, dar la asta totuşi nu mă aşteptam.

Mă întoarce pe spate. Acum pot să-i şi admir chipul îmbujorat, sânii superbi care răspund cu valuri suave la

mişcările ritmice ale corpului, ochii ei de un albastru pur care se închid uneori, buzele de culoarea zmeurii care se întredeschid uneori. Nu pot să nu observ că respirația i se accelerează şi trupul ei este pregătit să mă primească. Dar ea stăpâneşte cu seninătate uimitoare valurile de dorință. Eu fac eforturi considerabile să reuşesc.

Capul este ultima stație în această călătorie a răsfățului. Îl ia în poală, îl mângâie cu o tandrețe maternă. Încearcă să elimine acum orice sentiment erotic din atingeri. Reuşeşte într-o oarecare măsură, pentru că mă liniştesc. Şi ea se calmează. Când termină, se întinde lângă mine, cu fața spre mine, dar nu ne atingem. Doar suflul ei îmi ajunge până la umăr şi asta numai când are câte o respirație profundă. Corpul mi se relaxează, dar simt că freamătă de energie. Sunt fericit. Îmi vine s-o iau în brațe şi s-o scot în grădină... să dansăm sub clar de lună pe cântecul greierilor. Dar mă mulțumesc să mă întorc către ea cu un zâmbet recunoscător. Ştiu că simte ce se petrece în mine.

Am curajul s-o iau în brațe doar după ce ne îmbrăcăm. O îmbrățişare de bun rămas. Ne despărțim în tăcere. Ce am mai putea spune după toate acestea?

Am adormit greu după despărțire, aşa că am avut timp să reflectez în tihnă la cele petrecute. Nu am primit exact ce mă aşteptam, dar am primit mult mai mult. Nu încerc să definesc natura întâlnirii noastre în acel tărâm de vis al grădini Edenului. Oricum tot ce s-a născut între noi a fost valabil doar atunci şi doar acolo. Almira a avut grijă să mă facă să înțeleg asta din timp. Dar m-am întors în lume îmbogățit cu amintirea, bucuria şi învățămintele unei experiențe de neuitat. La întrebarea dacă viața, munca şi planurile Almirei fac parte dintr-o menire descoperită şi recunoscută la modul real şi autentic n-aş putea să dau un răspuns sigur. În privința unui anumit lucru însă nu am nici un dubiu: are multe de oferit oamenilor. Mai mult de

atât doar ea poate să ştie şi bineînţeles Atotputernicul, care trebuie să fi avut nişte intenţii când a creat această minune a naturii.

Notă:

Din motive lesne de înţeles am schimbat numele persoanelor şi locaţiile faptelor, astfel orice asemănare cu persoane şi situaţii cunoscute este o pură neîntâmplare.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Alejandro

N-are nevoie de ceas deşteptător pentru a se trezi dis de dimineaţă. De îndată ce-şi deschide pleoapele soarbe cu bucurie lumina suavă a zorilor de aprilie care-i umple treptat camera şi sufletul cu o misterioasă euforie vitală. Este ora şase şi zece. Nu poziţia soarelui îi indică asta – soarele nici n-a apucat să-şi ridice privirea peste linia orizontului – dar nici intensitatea luminii; este ceasul lui interior care veghează conştiincios la călătoria secundelor. Acest orologiu nu-l înşeală niciodată. Arcul care învârte rotiţele clipelor este în acord perfect cu ritmul tainic al naturii.

Marianne e încă prinsă în mreaja viselor, stă întinsă cu spatele către el, cu părul încâlcit, relaxată ca o pisică. Ceasul ei obişnuieşte să sune mai târziu. Cât de liniştit respiră! Buzele-i surâd uşor, visează ceva frumos. Alejandro se lipeşte de ea şi o îmbrăţişează cu tandreţe. Nu se trezeşte. Doar inspiră profund. Căldura şi parfumul trupului ei radiază şi în corpul lui. Ştie că amintirea acestei senzaţii preţioase îl va însoţi întreaga zi.

Astăzi are multe lucruri importante de făcut. În fiecare zi are lucruri importante de făcut, dar astăzi parcă s-au adunat mai multe decât de obicei, ca şi cum n-ar mai fi suficient timp pentru tot ce vrea să mai înfăptuiască... deşi mai e timp. Mai e timp berechet. E drept că acum câteva

zile a intrat în rândul octogenarilor, dar au mai rămas încă douăzeci de ani! Pentru că va trăi o sută de ani, asta ştie sigur. Aşa s-a programat. Bunica lui a trăit o sută de ani, la fel şi tatăl. Dar dacă s-ar fi programat pentru o sută cincizeci de ani, ar fi putut trăi oare chiar un veac şi jumătate?

Ei, acum asta e, rămâne suta. Nu din cauza lipsei timpului s-au aglomerat lucrurile atât de mult, cum se petrece adesea cu artiştii care mor de tineri şi care, presimţind destinul tragic, îşi desăvârşesc opera doar în câţiva ani. Dar ei aşa s-au programat, poate pentru că persoane importante din familia lor au trecut marele prag la vârste mai puţin înaintate. Dar oare dacă ei s-ar fi pregătit conştient pentru o viaţă mai lungă, ar fi creat mai mult? Sau ar fi creat mai în tihnă tot ce au creat... şi astfel le-ar fi rămas timp mai mult pentru a trăi? Un lucru este cert: experienţele de viaţă îmbogăţesc creaţia. Asta simţea clar şi în ceea ce-l priveşte.

Dacă ar fi murit, să zicem, la vârsta de treizeci, asemenea unora dintre prietenii lui din tinereţe, ar fi rămas în memoria posterităţii doar ca poetul răzvrătit, eventual ca actor de teatru. Dacă viaţa lui ar fi fost curmată la cincizeci ar fi fost cunoscut ca părintele performance-ului, eventual ca regizor de film, unul dintre cei mai controversaţi artişti ai secolului XX dar nu pentru ce a descoperit ulterior, cea mai importantă dintre realizările vieţii lui: Psihomagia. Arta Vindecătoare. Asta nici n-ar fi existat. Deşi tot ce a precedat această descoperire a fost doar o pregătire. Toate experimentele nechibzuite, toate pasiunile mistuitoare, toate greşelile periculoase n-au fost decât nişte jaloane pe drumul ce l-a condus până aici. Doar în lumina acestei descoperiri au căpătat sens nebuniile pe care le-a săvârşit de-a lungul aventuroasei sale vieţi. Şi colegii lui artişti, dacă ar fi trăit mai mult, poate ar fi ajuns mai departe... sau nu? Cine poate şti? Însă linia vieţii lui parcă ar fi fost trasată dinainte... deşi ştie că nu e aşa pentru că întotdeauna şi-a

cârmuit soarta prin decizii proprii. Şi totuşi, parcă prea s-au legat toate. Nimic nu a fost de prisos şi nimic nu a lipsit. Nu ştia nimic dinainte şi totuşi îşi modela viaţa ca şi cum ar fi acţionat conform unui plan bine creionat. Nu e un mister fascinant? Şi-l mai aşteaptă douăzeci de ani de viaţă despre care iarăşi nu ştie nimic. Un lucru însă este cert: totul este şi va fi la locul potrivit. Şi are timp la discreţie, nu de asta s-au aglomerat lucrurile ci pentru simplul fapt că-i place intensitatea. Această ardere la temperaturi înalte l-a însoţit toată viaţa. Care este secretul? Nici azi nu ştie. Şi-a văzut tovarăşii de odinioară mistuindu-se în focul propriilor pasiuni. Dar la el a fost oarecum diferit. Acel foc interior se alimentează, parcă, dintr-un izvor tainic al focului etern. Adoră această intensitate. „Aglomerarea entuziasmantă a evenimentelor vieţii" precum spunea Kundera. Adeseori simte că energia lui este mai mare decât în tinereţe. Pe atunci, măcinările interioare, traumele sufleteşti, experienţele smintite îi consumau toată energia vitală. Dar acum arde altfel: nu patetic, nu rebel, ci cu senină împăcare, dar la fel de intens.

În cursul dimineţii trebuie să lucreze cel puţin patru ore la cartea cu benzi desenate ca să o poată finaliza la timp. O face cu bucurie. Această activitate creatoare, jucăuşă este pentru el cea mai dragă îndeletnicire. După amiază are un interviu la televiziune, iar seara ţine o conferinţă pentru studenţii de la facultatea de cinematografie. Şi acestea sunt doar activităţile planificate, dar mai vin surprizele, evenimentele imprevizibile, întâlnirile cu oameni noi, experienţele pline de provocări... Poţi începe o asemenea zi altfel decât cu un entuziasm debordant, cu o aşteptare euforică şi cu sufletul deschis către miracole? Şi mai sunt încă 20 x 365 de asemenea zile!

*

Înainte să se apuce de treabă iese la o plimbare. Briza răcoroasă a dimineții îi flutură ușor părul zăpeziu și i se furișează pe sub cămașă cu o mângâiere plăcută. Parisul și-a început viața agitată. Cerul înnorat, aerul umed fardează fața matinalilor cu tonuri de apatie și plictis. Alejandro nu e afectat de vremea mohorâtă, a descoperit de mult adevăratul soare ce strălucește în interior, care nu poate fi umbrit de nici un fel de nor. Cum e și la Schnauzer-ul pe care vecinul lui obișnuiește să-l scoată la ora asta: niciodată n-a observat la el nici cel mai mărunt simptom al vreunei tendințe depresive. Fiecare plimbare de dimineața, fie soare, nori sau vânt, îl umple cu o bucurie zglobie. Și acum aleargă în sărituri spre Alejandro, se gudură la picioare, doar pentru câteva clipe, apoi aleargă mai departe. Și el are treburi importante de rezolvat. Adulmecă poșta de dimineață împrăștiată pe la rădăcinile arborilor, scrie și el câteva rânduri pentru consoartele lui care au stăpâni mai puțin matinali, apoi cu o stare de mulțumire senină depune o grămăjoară maronie pe pajiștea perlată cu rouă, aproape de picioarele lui Alejandro. Acesta are timp să admire opera cu formă interesantă, spiralată, înainte ca stăpânul grijuliu să adune într-o pungă de plastic recolta de dimineața.

Îi vine în minte o scenă din filmul „Muntele Sacru" când în cadrul ritualului inițiatic maestrul transformă excrementele protagonistului în aur: prin opera alchimică omul inferior se transformă într-o ființă saturată de aurul spiritual. Ce putere alchimizatoare imensă are și arta care poate transforma în vehiculul celor mai elevate trăiri chiar și aspectele mai odioase ale vieții! Nu ca futuristul Marinetti care-și vindea în sticluțe propriile fecale, la prețul echivalentului în aur snobilor avuți și perverși, dispuși să dea bani grei pe „creația naturală a marelui artist" . Acesta nu era altceva decât exaltarea cinismului și a nonvalorii. Nu, se gândește la acele cazuri când rezultatul este într-adevăr o idee înălțătoare, o stare sublimă. Din păcate prea puțini pot înțelege asta.

Îşi aminteşte adesea de o experienţă traumatizantă din copilărie când a fost smuls din sânul familiei şi din Tocopilla, micul oraş minier din nordul Chilei, pentru a petrece o lună la bunici, în capitală. Îi lipseau nespus casa şi părinţii, se simţea abandonat. Îşi petrecea serile într-o odaie întunecoasă unde n-avea nici măcar atâta lumină cât să poată citi, doar felinarul din stradă strecura un pic de lumină prin perdeaua rarefiată. De plictiseală se scobea în nas şi fabrica biluţe pe care apoi le lipea cu îndemânare, una câte una, pe tapetul bleu-ciel, unde treptat începu să se contureze forma unui elefăntel simpatic. Nimeni nu a observat această îndeletnicire creatoare, bunica lui nu a intrat in cameră nici măcar pentru a schimba lenjeria, astfel, spre sfârşitul lunii ce se scurgea cu viteza melcului, pachidermul era cam gata. Când, înainte de plecare, bunica intră în cameră, nu văzu un elefant drăgălaş plutind în albastrul infinit al cerului ci doar o materie dezgustătoare ce mânjea tapetul ei preţios. Dintr-o dată faţa i sa înveneţi, coloana gârbovită i se îndreptă şi vocea mieroasă modulă în răget de leu. „COPIL SCÂRBOS, NU-ŢI CRAPĂ OBRAZUL DE RUŞINE?! PORCULE! CUM AI PUTUT SĂ... SĂ... Mie nu-mi trebuie asemenea nepoţi!" Ochii ei sticloşi aruncau fulgere. „Dar bunico, eu nu am vrut să murdăresc nimic, eu doar am desenat un elefant frumos." Se enervă şi mai rău. Fu convinsă că băiatul îşi bate joc de ea. După ce aproape i-a smuls urechile şi i-a administrat o palmă zdravănă peste ceafă, şi-a pus mănuşi de protecţie, a smuls tot tapetul de pe perete şi i-a dat foc in micul patio dintre case. Vecinii s-au adunat ca la pomană, iar micuţul Alejandro a trebuit să vadă îndrăgitul animal mistuindu-se în flăcări. Şi ca finalul să fie apoteotic, cu cenuşa rămasă i-au mâzgălit nasul şi aşa l-au dus la gară. A fost prima dată când a realizat cât de limitaţi pot fi oamenii. Ei nu vedeau altceva decât o materie scârboasă, dar arta, frumuseţea, elefantul fermecător au rămas invizibile pentru ei. Acum

zâmbeşte la toate acestea, dar atunci îi venea să urle de durere şi neputinţă.

Ajungând în parc se aşează pe o bancă. Ceaţa s-a risipit, pe micile frunze proaspete se aleargă ghiduşe razele soarelui. Se apropie un maidanez, dar se opreşte la o distanţă decentă. Alejandro îl cheamă să se apropie. Este suspicios, se lasă greu convins dar până la urmă se lasă chiar şi smotocit. Câinii au avut un rol special în viaţa lui. Erau adevăraţi guru-şi care i-au prilejuit lecţii de viaţa de neuitat.

Unui câine îi datorează şi prima sa experienţă mistică. Trăia în Santiago pe atunci. Împreună cu câţiva artişti organizaseră o mare petrecere. Considerau că cea mai mare realizare artistică este organizarea unei fiesta adevărate. Deşi jumătate din oraş a fost prezentă la distracţie, n-au primit nici cea mai mică recunoştinţă pentru ce au realizat. Ca să-şi aline amarul au intrat într-o cârciumă. Bântuiţi de mari întrebări existenţiale încercau să înţeleagă dintr-o perspectivă filosofică această lume întoarsă, parcă, de-a-ndoaselea. Dar discuţia cu pricina nu i-a făcut nici mai deştepţi nici mai veseli. Dintr-o dată Alejandro simţi că nu mai poate rezista. Sări în picioare şi se năpusti în stradă. Alergă de nebun iar când nici alergării nu-i mai găsi rostul se prăbuşi pe bordură şi-şi ascunse faţa în palme şi se lăsă plesnit de un val puternic de depresie, aşa cum îi şade bine oricărui geniu neînţeles care se respectă.

Un sunet ritmic tulbură liniştea nopţii şi îl trezi din reverie. Îşi ridică încet capul. Se apropia câinele. Nu un câine oarecare, ci câinele, pentru că acea întâlnire a fost atât de hotărâtoare pentru el încât i s-a întipărit în minte pentru toată viaţa. Experienţa respectivă avea ceva arhetipal, ceva divin. Animalul era de talie mijlocie, blana cândva albă devenise lăţoasă şi gri de la intemperiile vieţii. Îşi târa inert după el lăbuţa din spate. O biată creatură având în privire acel dureros amestec de mândrie şi umilinţă caracteristică

patrupezilor din viața cărora lipseşte dragostea. Se apropia de Alejandro cu o privire înduioşătoare, însetată de companie. Îşi flutură coada lucioasă de muşcături cicatrizate, cu o bucurie timidă. Ajungând în fața poetului năpădit de tristețe lăsă să-i cadă uşor din bot o pietricică albă. Ochii dulăului radiau o afectivitate profundă şi puternică, un gen de afectivitate de care el nu avusese parte niciodată. Atunci a realizat, ca străpuns de un fulger, ce anume lipseşte din viața lui. Dragostea! Acest fel de dragoste! Trebuie să fi avut un rol şi alcoolul care îi demolă dintr-o dată zidul ruşinii, că a început să plângă în hohote. Câinele îl privea cu oarecare compasiune, dar şi cu ochi rugători. A înțeles de îndată: avea chef de joacă. Aruncă piatra de câteva ori, iar câinele o aduse înapoi de fiecare dată şi o aşeză în fața lui. Apoi trecu pe acolo un biciclist, câinele se luă după el şi nu se mai întoarse.

Dar a rămas piatra. Mai întâi forma ei frumoasă i-a atras atenția, dar în momentul următor un gând teribil l-a străfulgerat: „Această piatră a existat deja cu mii sau chiar milioane de ani în urmă şi probabil va mai exista tot atât, iar eu, peste câteva decenii scurte voi dispărea definitiv!" Conştiința mortalității sale îi inundă mintea cu o claritate sfâşietoare. Corpul lui va îmbătrâni, va putrezi, amintirile i se vor destrăma, cuvintele, conştiința lui, tot ceea ce este el acum va cădea în groapa întunecată a uitării. Zvârli departe piatra ca pe un obiect blestemat ce-i sădise în inimă o frică ce-l va chinui pe tot parcursul vieții şi-aşa mult prea scurtă. În acel moment o teamă îngrozitoare de moarte pus stăpânire pe el şi în zadar căuta o cale de scăpare, căci pe atunci n-avea în dotare nici un fel de aspirină metafizică care să-i fi adus vre-o alinare sau măcar vreun fir de speranță. Starea era insuportabilă. Atunci a simțit pentru prima oară nevoia imperioasă de a căuta sensul profund al vieții.

Până atunci era ateist convins, nu atât din proprie convingere cât datorită educației paterne. Tatăl lui, evreu

comunist, adorator fervent al lui Stalin, se străduia din răsputeri să-l ocrotească de orice contaminare religioasă. Pesemne sesizase că băietul avea oarecare predispoziție nativă pentru asta.

Trăia în acele vremuri în Tocopilla un gringo american pe care cei din zonă îl porecleau „Teozoful". Observând interesul micuțului Alejandro a început să-i povestească despre sufletul care este transportat de corp prin etapele diferitelor vieți, nu știm de unde vine și încotro se îndreaptă, dar există o conștiință infinit mai mare decât a noastră care cunoaște taina începuturilor și sfârșitului, pe care nu ne-o poate revela, pentru că mintea noastră nu este încă suficient de dezvoltată ca s-o poată înțelege... lucruri din astea îi spunea, apoi își afundă mâinile în buzunar, scoase patru monezi aurite și le așeză pe rând în palmele copilului. Pe una era chipul lui Hristos, pe alta o stea cu șase colțuri, pe a treia o semilună, iar pe a patra o picătură albă și una neagră îngemănate într-un cerc perfect. Îi dădu și un șnur spunându-i: „Pune cele patru monezi pe șnur și poartă-le la gât. Îți vor reaminti mereu că, deși există mai multe religii, o conștiință unică și nemuritoare unește tot ce pare a fi separat. Sufletul este o picătură din oceanul divin, iar corpul este pentru o anumită perioadă vehiculul lui umil.

Când a povestit toate acestea tatălui său, acela a fost cuprins de o furie teribilă. „Animalul ăsta imbecil vrea să învingă frica de moarte prin fantasmagorii tâmpite! Dar tu ești fiul meu, tu trebuie să înveți să învingi frica de moarte prin curaj, nu prin porcăriile astea de superstiții!" Apoi l-a apucat de braț pe băiețelul speriat, l-a târât până la baie, i-a smuls colierul de la gât și a aruncat medaliile în veceu, una câta una, în timp ce repeta ca un smintit: „Dumnezeu nu există! Dumnezeu nu există! Dumnezeu nu există! Dumnezeu nu există! Mori și putrezești! Totul se termină! Ai înțeles?! Apoi cu o mișcare isterică a tras apa. Vârtejul

zgomotos a înghiţit monezile şi împreună cu ele speranţele micuţului Alejandro.

I-au lăsat urme de neşters cuvintele tatălui, ale tatălui „care nu minte niciodată". Frica de moarte l-a bântuit până la vârsta de patruzeci de ani. L-a mânat să cutreiere lumea în lung şi în lat, să studieze religiile, magia, ştiinţele oculte, alchimia, Kabbala. A căutat grupări ezoterice, a meditat conform principiilor unor şcoli spirituale. A umblat să găsească un maestru, un iniţiat, cineva care putea să-l ajute să-şi biruie frica de moarte. Dacă nu învinge moartea cum ar putea atunci să trăiască, cum ar putea să creeze, cum ar putea să iubească? Se simţea izolat nu numai de lume, dar chiar de viaţa însăşi. Era ferm convins că toţi aceia care au impresia că-l cunosc, nu văd altceva decât o mască mortuară... dar atunci cine este el de fapt? În aceşti ani grei toate creaţiile, toate iubirile lui fuseseră doar nişte sedative prin care se străduia să aducă la cote suportabile durerea provocată de boala care-i rodea sufletul.... Undeva în profunzimile fiinţei simţea, ca prin ceaţă, că această permanentă luptă cu moartea nu e altceva decât o boală pentru care el însuşi ar trebui să găsească un leac. Ar trebui să devină propriul său doctor. De fapt nu căuta vreo licoare fermecată care să-l salveze de moarte, mai degrabă ceva care să-l înveţe cum să trăiască şi cum să moară fericit.

*

Ajunge înapoi acasă. Marianne pregăteşte micul dejun. Radiază bucurie calmă şi prospeţime, prezenţa ei îl face nespus de fericit. Parcă îi plăcea mai mult cu părul lung şi negru cum o cunoscuse acum treisprezece ani, dar ce să faci, femeile simt uneori nevoia de schimbare. Până la urmă îi vine bine şi acest păr blond, tuns scurt, parcă-i pune mai bine în evidenţă trăsăturile rafinate. Are exact jumătatea vârstei lui, dar pare mult mai tânără... dar nici el nu se simte de optzeci de ani.

După micul dejun servesc cafeaua împreună la măsuța din living. Marianne observă că trebuie șters praful de pe egoteca lui. Așa a botezat el biblioteca unde și-a adunat toate creațiile. De la podea până în tavan rafturi pline cu exemplare din cărțile, benzile desenate care au fost publicate în diferite părți ale lumii, videocasete cu spectacolele lui, cu emisiuni TV, cu filmele și spectacolele de teatru pe care le-a regizat; toată opera lui creatoare. Termenul acesta de „egoteca" i se pare potrivit, este mândru de această colecție. La cafeaua de dimineață, când își plimbă ochii de-a lungul rafturilor, se simte cum se încarcă cu o proaspătă energie creatoare.

*

În drum spre studioul de televiziune. Soarele de aprilie a scos, parcă, toți parizienii în stradă, atât de mare e învălmășeala. Apropiindu-se de trecerea de pietoni se oprește un moment în buza bulevardului plin de mașini. Ce-ar fi să încerce să traverseze printre mașinile astea care circulă cu o viteză nebună. Se joacă un pic cu gândul, apoi trece mai departe. Ar fi prea periculos. În tinerețe, cu prietenul lui, Enrique Lihn, și el poet, făceau adesea asemenea gesturi periculoase. Dar atunci erau tineri, nebuni, răzvrătiți și iresponsabili. Susțineau sus și tare că adevărata poezie nu este poezia în sine, nu cuvintele ci „actul" Timp de trei ani au elaborat și desfășurat cele mai creative „acte poetice".

De exemplu, s-au decis să traverseze orașul urmând o linie dreaptă. Străzile capitalei erau deosebit de întortocheate pe vremea aceea, așa că ici-colo mai apărea și câte-un obstacol imposibil de trecut, dar în ceea ce-i privește au făcut toate eforturile să urmeze regula stabilită. Escaladau ziduri, mașini parcate, proprietari înfuriați îi fugăreau sau aruncau cu pietre după ei. Sunau la uși rugând locatarii să-i lase să le traverseze casele și să iasă pe vre-un geam din spate, sau invers... Pe atunci

domnea un spirit poetic în toată țara. Era suficient să-i spui bătrânicii suspicioase ce deschidea uşa timid, sau vreunui locatar morocănos: „Suntem poeți tineri şi tocmai realizăm un act poetic" ca să zâmbească binevoitor, să-i poftească în casă, să-i cinstească cu un pahar de vin şi apoi să-i lase să iasă pe uşa din dos, printr-o fantă de aerisire sau orice altă deschizătură care era pe linia imaginară stabilită. Bineînțeles, îi durea în cot şi de inscripțiile de genul. „Proprietate privată. Intrarea strict interzisă" astfel adesea ajungeau în situații primejdioase.

O dată, când plutind în extaz poetic au coborât într-o parcare privată subterană, o haită de câini fioroşi s-a năpustit asupra lor cu un lătrat teribil de zgomotos. Uitând de orice demnitate poetică, salvarea pantalonilor li s-a părut dintr-odată cea mai arzătoare sarcină existențială, numai că dulăii erau iuți, dincolo de orice speranță... şi atunci Enrique, pocnit de o inspirație misterioasă, s-a oprit din fugă, s-a lăsat în patru labe şi a început să latre. El, speriat de moarte, a urmat exemplul camaradului. Câinii surprinşi s-au oprit din lătrat şi nu i-au muşcat. Din hăituiți, au ajuns să facă parte din haita care îi fugărise.

Făceau multe asemenea nebunii, dar într-un mod miraculos reuşeau să scape nevătămați şi din cele mai periculoase situații. Şi mai era ceva: aproape de fiecare dată învățau lucruri noi şi trăgeau nişte învățăminte pe viață din cele petrecute. De exemplu, această aventură cu câinii de pază i-a făcut să înțeleagă, că dacă nu încearcă să fugă, ci înfruntă plin de curaj greutățile şi obstacolele atunci le pot transforma pe acestea în aliați. Chiar şi din punct de vedere poetic aceste tentative de traversare a oraşului le prilejuiau nişte experiențe fundamentale. I-au învățat cum să facă obstacolele parte integrantă a creației. Când inițiau un act toată realitatea începea să danseze împreună cu el.

Într-o zi au umplut un rucsac găurit cu bani mărunți şi aşa s-au plimbat pe stradă. Era surprinzător să vadă cum

oameni bine îmbrăcați se iau în urma lor şi uitând orice demnitate se tot apleacă să culeagă mărunțişul.

În muzeul de artă se opreau în fața picturilor şi imitând vocea personajelor din tablou improvizau discursuri absurde. Au ajuns la o asemenea măiestrie, încât puteau da glas chiar şi picturilor abstracte.

Prin aceste acte poetice încercau să dovedească imprevizibilitatea realității. La o şedință a Academiei de Literatură au scos din buzunare bucăți de carne însângerată şi acompaniați de urlete teribile au început să bombardeze cu ele pe distinşii academicieni şi onoratul public. A izbucnit o panică monstruoasă.

Da, pentru ei poezia nu era altceva decât o continuă revoltă. Revoltă împotriva aparențelor, a falsității, a convențiilor. În fața unei terase, îmbrăcați în cerşetori, au scos o vioară şi o chitară ca şi cum s-ar pregăti să cânte, apoi, lovind în balustradă, au făcut țăndări instrumentele. Când au terminat treaba le-au dat câte o monedă cetățenilor surprinşi şi şi-au văzut de drum.

Datorită acestor teribilisme juvenile au făcut multe greşeli. De exemplu, într-o zi au anunțat un spectacol în aer liber pe care l-au organizat exact pe locul de reşedință a unei imense colonii de furnici. Îmbrăcați în uniforme militare au mărşăluit în pas de defilare şi cu salutul specific nazist peste muşuroaie. Furnicile înnebunite ca un nor negru au năpădit picioarele spectatorilor care, îngroziți la culme, au început să bată isteric cu picioarele în sol. Milioane de furnici au murit atunci. Fără îndoială toată lumea a înțeles mesajul artistic „bine" formulat, dar ei totuşi au rămas nişte ucigaşi de furnici.

Acest caz le-a lăsat o amprentă puternică în conştiință şi au început să-şi pună problema la modul serios, ce înseamnă de fapt actul poetic. Treptat au înțeles că trebuie să fie ceva oniric, ceva fără un scop practic, dar înainte de toate ceva frumos. Trebuie să creeze o altă realitate în

închisoarea realității cotidiene. Doar astfel face posibil accesul într-o altă dimensiune. Pentru că trebuie să deschidă poarta unei noi dimensiuni şi să aibă un efect purificator. Şi pentru că se inventează acte care sunt mult diferite de acțiunile obişnuite, trebuie bine apreciate consecințele posibile. *Actul poetic trebuie să creeze o spărtură vie în structurile osificate ale vieții sociale, dar nu trebuie să devină instrumentul revoltei oarbe.* Acum au înțeles de ce şi-a cerut iertare André Breton după ce odată a afirmat că supremul act suprarealist este acela când ieşi pe stradă cu un revolver şi împuşti o persoană necunoscută. Actul poetic autentic eliberează energiile creatoare, dar este caracterizat de frumusețe şi bunătate. Actele iraționale dau cale liberă doar violenței şi vandalismului. Când oamenii se adună în gloate şi mulțimea începe să se agite, când mitingurile degenerează, oamenii dau foc la maşini, sparg geamuri şi vitrine. Şi aceasta este o formă de eliberare a energiilor refulate, dar sub nici o forma nu se poate numi act poetic.

Până la urmă un haiku le-a dat cheia înțelegerii:

Discipolul îi arată cu mândrie noua sa creație Maestrului.

Iei un fluture
Îi desprinzi aripile
Ai o omidă

Maestrul îi răspunde imediat. Nu, nu aşa e, fii atent:

Iei o omidă
Îi lipeşti nişte aripi
Ai un fluture

Lecția era clară. Actul poetic trebuie să fie întotdeauna pozitiv, constructiv.

Dar la început nu ştiau toate astea şi au comis numeroase grozăvii. Totuşi, tot ce s-a petrecut atunci, fără să ştie, a constituit baza Psihomagiei – cea mai importantă realizare a vieţii lui. Pentru asta şi-a iertat nebuniile din tinereţe şi-şi aminteşte cu plăcere de acea perioadă. Şi dacă se întreabă de ce a trebuit să se nască tocmai în Chile, ştie clar răspunsul: posibilitatea întâlnirii cu poezia. Prin anii patruzeci şi începutul anilor cincizeci oamenii trăiau mai poetic acolo decât în orice altă parte a planetei. Totul era pătruns de poezie: educaţia, politica, viaţa socială, viaţa amoroasă. Sărbătoreau tot timpul. Seară de seară cetăţenii distinşi, oficialităţile de rang înalt se dezbrăcau complet de statutul lor şi chefuiau alături de cei săraci până în zori. Turnau în ei vinul în cantităţi nemăsurate şi tot timpul se găsea cineva pe jumătate ameţit care recita pentru ceilalţi poeme de Pablo Neruda, Gabriela Mistral, Vicente Huidobro sau vreun alt poet vestit al neamului.

De unde acest extaz poetic generalizat? A rămas un mister pentru el până în ziua de azi. În timp ce toată planeta gemea de teroarea celui de al doilea război mondial, în îndepărtata Chile, izolat de lume pe o parte de înălţimile Anzilor, pe cealaltă de apele Pacificului, oamenii urmăreau luptele dintre nazişti şi aliaţi ca pe un meci de fotbal. Pe atunci, în pofida tuturor problemelor interne, ţara era ca o insulă paradisiacă, departe de toată suferinţa lumii. În timp ce în Europa secera moartea, în Chile domnea poezia.

*

Ajunge în studioul de televiziune după o plimbare lungă şi reconfortantă. E obişnuit deja cu aceste interviuri de rutină. De când au început să-i publice cărţile în diferite ţări, primeşte multe invitaţii. Ştie deja dinainte ce o să-l întrebe – toţi îl întreabă aceleaşi lucruri – dar el se străduieşte să răspundă altceva sau măcar în alt mod de fiecare dată. Îi place să-i surprindă pe oameni, da, poate asta îi place cel

mai mult să facă, să-i scuture pe oameni, să-i determine să iasă un pic din obişnuinţele lor zilnice închistate. Cu ocazia fiecărei întrevederi găseşte ceva cu care să-şi surprindă interlocutorul, ceva cu care să răstoarne planul lui bine pus la punct. Interviurile profesioniste, impersonale îl plictisesc la culme. Spontaneitatea, spiritul de improvizaţie sunt foarte importante. Realizatoarea emisiunii în studioul TV5, o femeie în jur de patruzeci de ani, se prezintă cu numele de Yvette. Pare un profesionist bine pregătit care ştie exact ce are de făcut. Zâmbeşte politicos şi dă mâna cu o diplomaţie ireproşabilă. E dificil să ajungi la sufletul oamenilor de genul acesta. Va încerca oricum şi se bucură cu anticipaţie de provocare.

– Stimaţi telespectatori, avem ca invitat în studio una dintre cele mai controversate şi mai complexe personalităţi a scenei artistice a ultimelor câteva decenii care este în acelaşi timp şi o legendă vie pentru cei interesaţi de domeniul spiritual. Activitatea lui cuprinde aproape tot ce înseamnă artă. La 16 ani publică poezii apoi învaţă pantomimă şi arta mânuirii păpuşilor. La 23 de ani, în Santiago de Chile îşi înfiinţează propria companie de teatru cu 50 de actori. În 1953 când simte că ţara sa nu îi mai poate oferi nimic semnificativ din punct de vedere artistic, rupe orice legătură cu familia şi cu viaţa lui de până atunci şi se mută la Paris. Aici învaţă pantomimă cu Etienne Decroix, apoi cutreieră lumea împreună cu un alt discipol al lui Decroix, Marcel Marceu. Mai târziu îşi mută reşedinţa în Mexic unde îşi pune viaţa în slujba teatrului. Pune în scenă piesele unor autori controversaţi în epoca aceea cum ar fi Beckett, Ionesco, Adamov, Strindberg, Arrabal, dar şi creaţii proprii. Realizează peste o sută de puneri în scenă. Împreună cu doi colaboratori înfiinţează „Mişcarea Panică" a cărei limbaj de expresie este „efemerul" un precursor al happeningului şi performance-ului. Mai apoi explorează domeniul filmului. Până în prezent a realizat

şase lungmetraje şi acum lucrează la cel de al şaptelea. Scrie texte pentru benzi desenate, lucrează cu personalităţi ca Moebius. A publicat numeroase cărţi, dintre cele mai cunoscute aş aminti cartea autobiografică „Dansul Realităţii", „Psihomagia" şi „Calea Tarotului". În ultimii ani îşi dedică viaţa cu precădere activităţilor de vindecare. Simbolismul Tarotului, Psihomagia, Psihoşamanismul, Psihogenealogia sunt domeniile lui de expertiză. Aţi ghicit de mult stimaţi telespectatori, da, invitatul de astăzi este domnul Alejandro Jodorowsky. Bine aţi venit în studioul nostru.

Abia acum intră în imagine, între barbă şi mustaţă un zâmbet rafinat.

– Vă mulţumesc pentru invitaţie şi pentru biografia detaliată.

– Am uitat ceva? – întreabă Yvette sigură pe ea. Este mai mult o întrebare retorică.

– De fapt da, ceva ce pentru mine este foarte important. Circul. Am lucrat o perioadă în circ, am fost clovn.

– Da, trebuie să recunosc, asta mi-a scăpat. Ca să mă revanşez, să începem chiar cu asta, Monsieur Jodorowsky. Cum aţi ajuns în contact cu circul?

– În tinereţe tatăl meu a lucrat la circ, iar mai târziu, când s-a dedicat afacerilor, mă ducea la circ de câte ori avea ocazia. Dar adevărata mea întâlnire cu circul s-a petrecut mult mai târziu, în urma unei „întâmplări" norocoase.

– După câte ştiu, dumneavoastră nu credeţi în „întâmplare".

– Am spus în ghilimele, nu s-a observat? Bineînţeles, întâmplare nu există, dar aici era vorba chiar de ceva mai mult. În timpul actelor noastre poetice ne-am dat seama că realitatea înconjurătoare într-o primă fază este nedefinită şi amorfă, dar dacă pornim un act, acel act începe să ordoneze în jurul său realitatea. În urma unui asemenea act poetic am ajuns în contact cu circul. O dată m-am hotărât să-mi

fac la comandă nişte pantofi de clovn, din aceia adevăraţi, cu botul ridicat, cu fundiţă roşie şi care scoteau un mieunat la fiecare pas. Când au fost gata, m-am îmbrăcat la costum, mi-am pus pantofii de clovn şi aşa am ieşit în oraş. Eram curios cum reacţionează oamenii. Am fost foarte surprins să constat că aproape nici n-au observat. Doar copii s-au distrat de minune. Dezamăgit, am intrat într-o cafenea, unde m-a abordat un bărbat bine îmbrăcat. Am aflat că era clovn şi pe deasupra îl cunoştea şi pe tatăl meu cu care a lucrat cândva împreună. Şi cum unul din clovnii lor tocmai dispăruse fără urmă, m-a rugat să intru în spectacol în locul lui măcar pentru o perioadă. Am ezitat la început, niciodată nu făcusem aşa ceva, dar apoi mi-am dat seama că dintotdeauna mi-am dorit să încerc rolul de clovn.

– Aţi spus că circul a avut un rol important în viaţa dumneavoastră. Care a fost acesta?

– Atunci m-am întâlnit pentru prima oară cu limbajul simbolurilor, adevăratul limbaj al sufletului, pe care de atunci îl folosesc în filmele mele, în spectacolele mele, dar înainte de toate în tratamentele de psihomagie. Toni Pirippippi m-a introdus în această lume misterioasă. Cel mai înţelept om pe care l-am întâlnit vreodată. Mi-amintesc şi acum aproape cuvânt cu cuvânt o discuţie pe care am avut-o cu el. Îmi povestea despre lumea circului şi despre el însuşi:

„Sunt clovn, o fiinţă imaginară care trăieşte într-un tărâm al viselor: lumea circului. Bineînţeles visele ca şi simboluri sunt perfect reale. Spectacolul are loc într-o arenă circulară, care de fapt este o mandala: simbolul Lumii, al Universului. Intrarea şi ieşirea se face prin acelaşi loc. Aceasta semnifică faptul că ţelul ultim este chiar originea. Când în arenă defilează superbe animale dresate, cai, elefanţi, păsări, câini şi tot felul de animale sălbatice, putem să înţelegem că şi conştiinţa noastră este capabilă să stăpânească, să modeleze propria noastră natură animalică,

dar numai dacă nu-i reprimăm impulsurile, ci îi oferim cadrul să îndeplinească sarcini fascinante. Animalul care sare prin cercul de foc învinge frica față de perfecțiunea divină şi devine una cu ea.

Aruncătorul de cuțite ne învață că lamele de fier sunt de fapt simbolul cuvintelor care pot circumscrie, fără s-o rănească, pe femeia în alb, simbolul sufletului. A stăpâni cuvintele înseamnă să le purificăm de orice urmă a violenței şi să le punem în slujba spiritului. Rolul vorbirii, al cuvintelor este să reveleze valorile sufletului, iar aceste valori sunt abandonul şi dăruirea necondiționată. Înghițitorul de săbii exemplifică cum trebuie să primim în noi, fără nici o împotrivire, voința divină. Chiar şi cea mai mică rezistență poate provoca o rănire fatală. Cel care scuipă flăcări simbolizează poezia, cuvintele iluminatoare, care aduc lumină în lume.

Contorsioniştii ne învață cum putem scăpa de structurile noastre de gândire osificate, atenționându-ne totodată, că în lumea manifestării nimic nu este peren. Trebuie să creăm lucruri valoroase într-o lume aflată în veşnică transformare. Artiştii trapezului ne îmboldesc să ne ridicăm deasupra necesităților, dorințelor şi sentimentelor obişnuite ca să putem cunoaşte extazul ideilor pure.

Magicianul ne dă de înțeles că viața e un miracol şi important nu e să producem miracole ci să fim capabili să le descoperim. Dansatorul pe sârmă ne avertizează ce greşeală fatală este neatenția. A atinge echilibrul perfect înseamnă să te menții în totalitate în momentul de „Acum". Jonglerii ne învață să prețuim obiectele, să le acordăm atenția cuvenită, pentru că doar astfel se poate realiza armonia completă a existenței fizice. Dacă tratăm obiectele neînsuflețite cu atenție şi afectivitate, atunci şi numai atunci ne vor servi şi ne vor îmbogăți. Iar clovnul înainte de toate ne învață că umorul autentic trebuie interpretat pe mai multe nivele. Începe cu râsul apoi ajunge la înțelegerea Frumuseții

care nu este altceva decât strălucirea inexprimabilă a Adevărului. Toate scrierile sacre au umor la început, dar mai apoi preoții lipsiți de simțul umorului șterg din ele râsul lui Dumnezeu."

A fost un mare înțelept acest Toni Pirippippi! Clovnul care a realizat arhetipul cel mai înalt al rolului de clovn: Nebunul din Tarot. O dată mi-a zis: „Prietene, ți-a mai spus cineva ceva de genul că într-un moment dureros a pierdut tot ce avea, apoi şi-a dat seama, că datorită acestei pierderi s-a găsit pe sine? Nu lăsa ca prejudecățile tale despre bani să te inducă în eroare. Tot timpul, fără excepție, urmărește să-ți câştigi existența doar cu activități care-ți plac foarte mult, care-ți oferă bucurie şi te împlinesc. Dacă eşti artist, trăieşte din arta ta. Dacă nu vrei să devii profesor de filozofie, la ce-ți mai trebuie diploma aceea. Renunță la facultate, nu-ți mai pierde vremea. Fiecare îşi are calea lui. Joacă propriul tău joc."

Am urmat întru totul sfatul lui Toni Pirippippi. Am renunțat la facultatea de filosofie unde pierdusem deja trei ani din viață şi m-am înscris la facultatea de teatru experimental al Universității din Santiago.

– Da, teatrul. Şi în acest domeniu ați avut o concepție revoluționară. Prin ce se deosebeşte teatrul lui Jodorowsky de, să zicem, teatrul clasic?

– Am convingerea că orice comportament uman este motivat de forțe inconştiente, indiferent de ce explicații raționale îi găsim ulterior. Lumea nu este omogenă, este un amestec de puteri diverse şi misterioase. A te raporta la realitate observând doar aparența imediată, nu este altceva decât o trădare tocmai a acestei realități. Conştientizând asta, în primul rând am început să pun la îndoială utilitatea textului dramatic. Nu vroiam ca actorii mei să repete papagaliceşte un text scris dinainte, vroiam să-i fac creatori, ca să-şi exprime fără cuvinte sentimentele, dorințele, necesitățile şi gândurile şi ei înşişi să găsească

acele modalități prin care toate acestea pot fi exprimate. Am înființat un teatru mut. Mai târziu mă întrebam, oare pentru a face teatru este nevoie de actori, de public? Clădirea teatrului mi se părea ceva limitativ, inutil, anacronic, doar oriunde se putea face spectacol: în autobuz, în cimitir, între crengile unui copac. Mă gândeam că teatrul ca mijloc de divertisment trebuie să dispară, trebuie să devină un instrument al autocunoașterii. Am înlocuit piesa scrisă cu ceea ce am numit „efimero" . În teatrul clasic actorul se identifică cu rolul, astfel îi minte pe ceilalți, dar se minte şi pe sine. În efimero cel ce acționează trebuie să ajungă să devină el însuşi.

În viața de zi cu zi oamenii schimbă tot felul de măşti, de ei înşişi confecționate, pentru familia lor, pentru serviciul lor, pentru diferitele roluri jucate în societate. Rolul actului efimero este să-i permită individului să renunțe la a mai juca roluri şi să ajungă la ființa lui adevărată. Asta poate să conducă la plenitudine, la eliberarea energiilor superioare, la starea de grație. De fapt această încercare de a pătrunde în intimitatea profundă a omului m-a condus, fără să ştiu atunci, la teatrul terapeutic, care era precursorul Psihomagiei. Cu mult înaintea apariției happeningurilor în Statele Unite, am realizat manifestări teatrale care puteau fi prezentate o singură dată. Un lucru este cert: aceste efimero aveau un efect psihic incomparabil mai mare decât spectacolele de teatru clasic. Bineînțeles, am făcut şi multe tâmpenii pe atunci. Noi credeam că pentru transformarea mentalității colective este suficient să aruncăm în aer dogmele sociale pietrificate. Pe atunci încă nu-mi dădusem seama că bolnavul trebuie vindecat şi nu certat sau condamnat.

– Cum ați ajuns de la artă la terapie?

– A fost o perioadă în viața mea când mi-am pierdut credința în artă. La ce serveşte arta, m-am întrebat. Dacă doar la a-i distra pe oameni, oameni care vor să uite, nu mă

interesează. Dacă e doar un instrument al succesului, nu mă interesează. Dacă e doar pentru a-mi împlini ambiții personale deşarte, nu mă interesează. Dacă trebuie să fiu clovnul celor care dețin banii şi puterea, care otrăvesc planeta şi țin milioane de oameni în foamete, nu mă interesează.

Atunci care este rostul artei? După o criză lungă şi gravă care m-a adus în pragul sinuciderii, am ajuns la concluzia că rostul artei este să vindece. Nu mai vroiam să vomit pe hârtie sau pe pânză propriile mele traume sau boli sau nevroze, doar ca să fiu aplaudat. Am realizat că ceea ce vindecă este frumusețea. Pentru că în esența noastră noi suntem frumoşi. Dacă nu vindecă, nu este artă, mi-am zis, şi m-am hotărât să-mi unesc activitățile artistice şi cele terapeutice. Metodele terapeutice pe care le cunoşteam anterior proveneau din surse ştiințifice. De exemplu Psihanaliza s-a găsit față în față cu natura haotică a subconştientului şi a încercat să decodifice un mesaj rațional din limbajul viselor. Dar eu am aterizat în domeniul vindecării dinspre zona artei şi nu cel al ştiinței. Scopul meu a fost exact opusul: să învăț conştiința rațională să vorbească pe limba viselor. De fapt nu arta transformată în terapie mă interesează, ci terapia care foloseşte limbajul artei. Subconştientul uman recunoaşte mai uşor limbajul viselor decât pe cel al rațiunii. Bolile, dintr-un anumit punct de vedere, sunt nişte vise, nişte mesaje care ne dau veşti despre probleme sufleteşti nerezolvate.

– Ce este de fapt Psihomagia?

– Scopul Psihomagiei este vindecarea traumelor psihice dobândite de a lungul vieții noastre. Se bazează pe principiul că anumite acțiuni influențează în mod direct subconştientul şi îl eliberează de traume. De obicei, acțiunile prescrise pentru pacienți sunt extrem de neobişnuite şi simbolice totodată, deoarece ştim deja că subconştientul dă aceeaşi importanță simbolurilor şi metaforelor ca şi

acțiunilor sau evenimentelor reale. Dacă de exemplu afirmi că acel scaun o simbolizează pe mama ta atunci subconştientul va proiecta asupra lui toate problemele pe care le ai în relația cu mama ta. Şi magia este metaforică, dar eu nu o folosesc într-un mod superstițios ci ca o modalitate de vindecare spirituală.

Atunci când realizăm ceva nou, ceva ce nu am făcut niciodată, a şi început procesul de vindecare. Trăim în cercul vicios al unor obiceiuri mentale, emoționale, sexuale, corporale. Când începem să înlăturăm aceste obiceiuri, ne trezim într-o nouă dimensiune. Într-o dimensiune mult mai extinsă. În esența noastră suntem la fel de nelimitați ca şi Universul, doar că familia, tradiția, societatea ne închid într-un țarc. Când evadăm din acest țarc începem să ne vindecăm. Şi în mod obligatoriu trebuie să facem lucruri pe care nu le-am făcut niciodată până atunci şi cu cât sunt mai dificil de realizat, cu atât este mai bine.

– Dar această evadare nu este periculoasă? Țarcul are totuşi şi rolul de a proteja.

– Dacă pacientul îndeplineşte exact prescripțiile atunci nu există nici un pericol. Este la fel ca odinioară în magie. Chiar dacă cineva nu era convins de puterea magicianului, era de dorit să urmeze ad literam indicațiile. Pacientul trebuie să se conformeze actului psihomagic întrutotul, ca unui contract. Dacă nu face asta, dacă schimbă anumite lucruri, de frică, din cauza prejudecăților, sau din comoditate, subconştientul va realiza că nu este obligatoriu să se supună şi atunci vindecarea nu se mai produce.

– Ați putea să ne dați câteva exemple?

– Unei italience care lucra într-o organizație socială şi care ar fi trebuit să țină frecvent conferințe, îi era groază să vorbească în fața publicului. Tratamentul: timp de un an, în fiecare lună când îi vine ciclul, să-şi introducă degetul în vagin, şi cu propriul sânge menstrual să deseneze o inimă pe piept şi să nu o spele timp de 24 de ore. O altă

fată, a cărei viață întreaga a fost urmărită de insucces, era bolnăvicioasă, îşi pierduse cheful de a trăi, îi era frică de viață şi se temea să moară, m-a rugat s-o ajut să renască. I-am spus: „Ca să te poți renaşte, întâi trebuie să mori. Roagă patru prieteni să meargă cu tine într-un câmp unde solul este bun şi fertil. Săpați o groapă şi culcă-te în acea groapă complet dezbrăcată şi roagă-ți prietenii să te acopere cu pământ, doar capul să-ți rămână afară ca să poți respira. Tot timpul, fără încetare, să repeți în minte un singur gând: SUNT LIBERĂ! SUNT LIBERĂ! SUNT LIBERĂ! SUNT LIBERĂ! Să rămâi acolo cât rezişti. Când nu mai rezişti, roagă-i se te dezgroape. Apoi fiecare dintre cei patru prieteni ai tăi pe rând să-ți spele trupul cu câte un litru de apă sfințită. Apoi schimbă-ți numele. Nu mai permite nimănui să te strige pe numele vechi."

– Înainte să încheiem acest subiect, ați putea recomanda un act de psihomagie telespectatorilor?

– În primul rând lucrurile nu trebuie încheiate. Ele trebuie lăsate deschise, e bine ca tot timpul să deschidem, nu să închidem.

– Da, da, într-adevăr, este important să rămânem mereu deschişi.

– În al doilea rând: nu pot să vă onorez cererea pentru că fiecare act este individual, este absolut personal ca şi problemele sau limitările. Ba mai mult, nici măcar două persoane care se confruntă cu aceeaşi problemă nu vor primi acelaşi tratament.

– Atunci măcar un sfat. Ce este cel mai important în viață, ce considerați dumneavoastră cel mai important în viață? Care este rostul vieții, dacă se poate vorbi de asta?

– Rostul vieții este să o trăieşti. Dar să-ți trăieşti PROPRIA viață, să fii ceea ce EŞTI TU cu adevărat, nu ceea ce alții aşteaptă ca tu să fii. Trebuie să ne găsim pe noi înşine. Trebuie să învățăm să fim autentici. Să fii autentic, acesta este cel mai important lucru în viață.

O dată pe când trăiam în Mexic, m-am îmbolnăvit destul de grav. În cartierul meu locuia un medic chinez foarte vestit. M-am dus la el şi l-am rugat să mă ajute. Iar el m-a întrebat: „Tinere, care este scopul tău în viaţă?" Eu cu febră de 40 de grade, transpirat, cu groaznice crampe în stomac i-am răspuns uşor iritat: „Lăsaţi filosofiile, acum sunt bolnav, mai întâi vindecaţi-mă şi după aceea dacă mai aveţi chef putem să pălăvrăgim şi despre aceste subiecte." La care el, cu un calm infinit mi-a răspuns: „Joven amigo, dacă tu nu ştii care este scopul tău în viaţă, eu nu pot să te vindec." Ca şi cum mi-ar fi dat cu ceva în cap. M-am iluminat. Deci ca să putem fi sănătoşi, trebuie să ne găsim rostul nostru în viaţă.

Pentru asta trebuie să ne sacrificăm mai întâi falsa identitate, ceea ce doar ne imaginăm că suntem. Este principiul „Solve et Coagula" din Alchimie. Să ne demontăm bucată cu bucată apoi să ne montăm din nou în mod corect. Pentru că nu suntem montaţi cum trebuie. Carul vieţii noastre este tras în patru direcţii diferite de patru cai: dorinţele, necesităţile, gândurile şi sentimentele noastre. Şi aceasta doar pentru că de fapt nu sunt ale noastre. Înainte de toate trebuie să clarificăm care sunt gândurile NOASTRE, sentimentele NOASTRE, dorinţele NOASTRE, necesităţile NOASTRE. Apoi toate acestea trebuie unificate. Atunci toţi cei patru cai vor trage în aceeaşi direcţie. Gândurile mele sunt în concordanţă cu dorinţele mele pe care le iubesc şi le împlinesc. Şi sunt în permanenţă mulţumit. A fi mulţumit înseamnă că deţin tot ce am nevoie cu adevărat şi sunt recunoscător pentru asta. Există patru lucruri care ne asigură pacea sufletească: liniştea mentală, mulţumirea, iertarea şi recunoştinţa.

– Da, dar tocmai la asta e cel mai greu de ajuns, de vreme ce ne confruntăm cu atâtea greutăţi şi probleme.

– Apropo, care este scopul vieţii dumneavoastră? – aruncă mănuşa către realizatoarea surprinsă.

– Păăăăi, mie-mi place munca pe care o fac, doresc să realizez emisiuni care sunt nu doar interesante, ci şi utile pentru oameni. De asta v-am invitat – se scoate din încurcătură cu un râs încă uşor încurcat.

– Iar ţie? – ţinteşte către un tânăr cameraman, căruia nu-i vine să creadă că este vorba de el. – Da da, tu, cel care te ascunzi după cameră. – tânărul se uită încurcat la realizatoare, care, pentru un moment este la fel de încurcată. La asta chiar că nu s-a aşteptat. – Ştii ce? Hai să schimbăm locul. Eu te filmez, şi eu ştiu să filmez, vino, stai aici pe scaun şi povesteşte-ne câte ceva despre tine. Tânărul îngrozit scutură din cap şi disperat, aşteptă salvarea din partea realizatoarei. Situaţie jenantă, trebuie să decidă repede, emisiunea este în direct. Alejandro nici măcar nu încearcă să ascundă cât îi place jocul. Până la urmă Yvette consimte la schimbul de roluri, dar tânărul nu se clinteşte din loc.

– Hai, curaj. Eşti timid, de aceea îţi place să te ascunzi după cameră. Aceasta este un fel de fugă de tine, ştii? Acolo te simţi în siguranţă, tu poţi observa, urmări pe toată lumea dar tu nu poţi fi văzut. Hai, ieşi în lumină, încearcă sentimentul acesta. – Alejandro intră după cameră, tânărul se deplasează cu greu spre scaun.

– Cum te numeşti?

– Eeeetienne

– Bine, Etienne, spune-ne te rog, care este scopul tău în viaţă?

– Eeeeu, nnnnici nu ştiştiştiu, nuuu mmam gâgândit lalala asta. Cccred, că aş vvrea să dededevin reregizor de fifilm, dar cccred, că nunu am taltaltalent ppentru aaasta. – Cuvintele abia-i picură dintre buzele crispate, faţa i s-a înroşit, transpiră, s-ar refugia din nou la adăpost, dar Alejandro este implacabil.

– De când ai început să te bâlbâi?

– Dededе cccând eram mmmic.

– Înțeleg. În ce relație eşti cu tatăl tău?

– A fofofost fffoarte sever ccccu mine, totot ttttimpul mă cercercerta, cccă nuu sunt bububun de nimic, cccă sunt uuun luzăr, şi aaasta voi rrrămâne toatoată viața.

Acum Alejandro iese de după cameră şi se aşează în fața lui Etienne.

– Dă-mi mâna te rog – băiatul îi întinde timid mâna dreaptă. – Şi mâna cealaltă. Bine. Ai să vezi că putem comunica mai bine aşa. Limbajul atingerii este limbajul sufletului. – Îl lasă să se liniştească un pic, doar după aceia continuă cu întrebările. Se țin de ambele mâini în timp ce discută.

– Şi tu ce simțeai pentru el?

– Frfriică teteribilă şi un fel de rrespect ciudat. El a ffost un om de succes. Şi era oobsedat de gândul că eu nunu voi fi lalala fel. Dadacă priprimeam notă pproastă lala şcoală, mă bătea cccrunt.

– Ce simțeai când te bătea.

– Că aş ppputea să-l ooomor.

– Îți dau un act de psihomagie. Dacă îl vei realiza, niciodată nu te vei mai bâlbâi. Vrei?

– Mmda, fie – răspunde timid – doar să nnnu fifie prea ggreu.

– Poate părea greu doar pentru copilul terorizat din tine, pentru acel „luzăr" pe care-l vedea tatăl tău, dar ție, bărbatului matur şi puternic nimic nu îi este greu.

– Bine... accept.

– Vezi, deja vorbeşti mai cursiv deşi nici nu am început încă. În multe cazuri bâlbâitul este o reacție psihică față de un tată tiranic. Locuieşti împreună cu părinții tăi?

– Cu tata, ccă mama a mumurit când aveam şaşase ani.

– Odată, când tatăl tău nu este acasă, ia o rangă şi sparge toate vasele din bucătărie. Farfuriile, oalele, paharele, tot.

Etienne începe să râdă.

– Ăsta era ooobiceiul lui ttata, când maică-mea îl

eenerva, ceea ce se întâmpla dededestul de des, făcea totul țățăndări în bucătărie.

– Ei, vezi, şi din asta poți să-ți dai seama, cât de individualizate sunt actele de psihomagie. Când eşti mulțumit de rezultat, adună cioburile, du-te într-un câmp sau în grădină, dacă aveți grădină, îngroapă-le pe toate, apoi plantează deasupra lor o tufă de trandafiri. Actul de psihomagie întotdeauna trebuie să servească viața, nu distrugerea. Apoi caută un bărbat pe care-l găseşti binevoitor şi puternic, căruia îi poți admira forța. Poate fi şi un vindecător sau un maestru spiritual dar să fie cineva care incarnează bine pentru tine arhetipul patern. Doar să nu aibă înclinații homosexuale. Asta e foarte important. Roagă-l să-ți prindă cu mâna testiculele şi penisul şi să vizualizeze că prin degetele lui infuzează forță masculină proaspătă în corpul tău. Să facă asta minim cinci minute, în timp ce tu reciți cu voce tare o poezie învățată bine dinainte. Repetă acest act de câteva ori şi vei scăpa definitiv de bâlbâială.

– Mulțumesc, vă mulțumesc foarte mult.

Alejandro se ridică în picioare şi îşi deschide brațele.

– Vino să te îmbrățişez.

Etienne se ridică şi el în picioare şi-şi încolăceşte brațele în jurul bustului puternic a lui Alejandro, timid la început, dar se observă că strânsoarea devine din ce în ce mai puternică.

– Acum eu sunt tatăl tău – glasul îi este deosebit de cald şi încurajator, îl mângâie pe umăr, tandru dar bărbătesc. – Aşa, e foarte bine fiul meu, strânge-l în brațe pe tatăl tău, aşa, e foarte bine, e foarte bine.... Fiule, băiatul meu, eu am încredere în tine, şi voi fi mereu alături de tine. Urmează-ți visele, ştii că poți realiza orice doreşti. Eu te voi ajuta mereu.

Alejandro întoarce capul către Yvette care urmăreşte scena, mişcată profund. După toate acestea se aşteaptă

la orice... şi bine face, căci Alejandro îi face semn să se apropie.

– Hai şi tu. Tu eşti mama lui.

Acceptă fără să stea prea mult pe gânduri. Îi îmbrăţişează pe amândoi. Şi-a intrat deja bine în rol. Vocea ei are un ton cald.

– Aşa. În sfârşit suntem împreună. Toată familia. Băiatul meu, noi te iubim foarte mult şi vom fi alături de tine orice s-ar petrece.

Pieptul tânărului începe să se scuture. Plânge în tăcere. Chiar şi ochii serioşi ai lui Yvette sunt udaţi de câteva picături neastâmpărate. Alejandro este în continuare senin şi vesel. Când se desprind din îmbrăţişare întreabă satisfăcut.

– Ei, cum te simţi?

– Niciodată nu am simţit o asemenea iubire...

Yvette îşi pune din nou masca de realizatoare, dar acum parcă-i vine altfel. Bucuria ei este sinceră şi surâsul autentic.

– Acum trebuie să ne luăm rămas bun foarte repede pentru că deja am depăşit cu cinci minute spaţiul emisiunii. Dacă voi fi dată afară va trebui să-mi faceţi şi mie un act de psihomagie ca să-mi găsesc un alt serviciu. Am o ultimă întrebare: Care este scopul vieţii dumneavoastră? Presupun, ca un căutător spiritual, un mistic, este să-l găsiţi pe Dumnezeu.

– A găsi, poate nu este cuvântul cel mai potrivit. Asta ar presupune că cel care caută şi obiectul căutării sunt două lucruri diferite, ceea ce nu este adevărat. Noi cu toţii suntem picături din marele Ocean Divin. Să spunem mai degrabă că îmi doresc să mă contopesc conştient cu Oceanul Divin. Să trăiesc ca o picătură din acest ocean. În rest am obţinut totul de la viaţa. Asta a mai rămas. Să devin o picătură fericită în Oceanul Divin.

– Mulţumim că aţi fost aici alături de noi.

– Sunt recunoscător pentru că am putut fi aici. A fost o reală bucurie pentru mine.

*

Seara la facultate. Micul amfiteatru e plin ochi. Studenții stau şi pe scări. Cum intră în sală toți se ridică în picioare şi încep să bată din palme la unison. Este surprins, lui i s-a spus că vor fi prezenți doar studenții de la clasele de film. Atât de mulți nu pot fi la secțiunea de cinematografie, asta ar însemna că în câțiva ani Parisul să concureze cu Hollywoodul. Le şi spune asta celor prezenți după ce scade intensitatea aplauzelor. Bună dispoziție generală. Profesorul care l-a invitat se scuză. N-a putut să le interzică studenților să-şi aducă prietenii, iubitele şi iubiții, prietenii prietenilor şi a iubiților... „Nu e vina mea că oamenii vor atât de mult să vă cunoască. Sunteți singurul răspunzător pentru asta."

În sală linişte desăvârşită. Aşteptare. Nu aşteaptă doar, se aşteaptă la ceva... Regizorul controversat, artistul nebun. Îi străfulgeră prin minte întrebarea, oare ce vor să primească de la el, ce ştiu despre el şi ce aşteaptă de la el? Aşteptarea e atât de densă, încât vibrează şi aerul. Dintr-o dată realizează responsabilitatea a ceea ce urmează să facă. Trebuie să le ofere ceva. Ar putea să le povestească multe lucruri interesante, dar trebuie să le ofere ceva care le este cel mai util. Asta este responsabilitatea.

Toate aceste gânduri îi trec prin minte în acele câteva secunde în care scanează cu privirea pe toți cei prezenți. Îl observă pe fiecare în parte. Nu-i tratează ca pe un „public," ci ca pe nişte individualități foarte distincte pe care i-a adunat ceva în această sală. Ce oare? Personalitatea lui? Nu, sau poate doar aparent. Filmul? Poate, dar şi asta doar în aparență. Este vorba de altceva, ceva care este dincolo de dorința sau voința noastră conştientă, dincolo de obiectul nostru de interes. Este vorba de ceva ce urmează să fie

descoperit aici şi acum împreună, pentru că nici chiar el, invitatul, nu ştie, pentru că nu şi-a planificat, despre ce va vorbi. Se gândise că va citi din privirile celor prezenţi, despre ce trebuie să vorbească.

Liniştea e ca un spaţiu vid, dar e totuşi plin cu ceva, cu o energie nevăzută, care nu este doar energie, ci şi conştiinţă şi lumină şi emoţii în acelaşi timp. În acest spaţiu vid şi el îşi opreşte fluxul gândirii pentru câteva clipe ca să poată simţi pulsul, să poată citi din privirea participanţilor ce nici ei nu ştiu încă, dorinţele lor profunde care vin de la nivelul sufletului. O poveste îi vine în minte, nu ştie ce legătură are cu subiectul, dar dacă i-a venit, atunci i-a venit ca s-o spună. Ridică microfonul, vocea-i puternică umple spaţiul.

„Aţi auzit de Mullah Nashruddin?" Unii încep să zâmbească, ei sigur au auzit, ceilalţi privesc cu o figură serioasă şi preocupată, socotesc că o fi vreun nou regizor de succes de undeva din Orient. Se şi ruşinează că nu au auzit încă de el. Câţiva îşi lasă capul în jos sau se întorc către colegul de alături, pentru a le comunica ceva foarte important. Zâmbeşte şi Alejandro. Îi place să se joace cu oamenii.

„Acest Mullah Nashruddin este un personaj foarte interesant. Vă spun o poveste despre el, dacă îmi permiteţi. Este mare petrecere mare în sat la care este invitat şi Mullah. Toată lumea este deja prezentă când într-un târziu apare şi el. Încălţat cu pantofi şi şosete şi cu pălăria pe cap. În rest, gol puşcă. Oamenii oripilaţi îl întreabă ce s-a întâmplat. Mullah se priveşte, îşi pune mâinile în cap. Vai de mine, am fost atât de preocupat cu ce să mă îmbrac, că până la urmă am uitat să mă îmbrac." Minge cam înaltă, câţiva izbucnesc în râs alţii schiţează un uşor zâmbet, dar majoritatea aşteaptă continuarea. Ce caută acest Mullah aici . Alejandro ştie deja de ce le-a spus povestea.

„Asta fac majoritatea artiştilor contemporani. Sunt atât de preocupaţi cum să născocească ceva nemaipomenit,

ceva deplasat, ceva şocant, că până la urmă uită esența. Uită de conținut, uită de rostul adevărat al artei."

Mai spune un banc şi două povestiri Zen. Simte că a reuşit să le încurce total aşteptările, ba mai mult, sunt gata să accepte chiar şi ideea că invitatul nici nu va pomeni nimic din ale filmului, ci va spune poveşti cu tâlc toată seara. Atunci schimbă brusc.

„Să vorbim despre film, că pentru aceasta ne-am adunat, nu-i aşa? Când îl vedem pe Iisus cel răstignit, brațele lui întinse simbolizează direcția orizontală, iar trupul pe cea verticală. Când facem un film, avem aceste două puncte de vedere posibile. Cele mai multe filme se hrănesc din punctul de vedere orizontal. Spun o poveste, au conținut dramatic, au intrigă, tensiune, suspans, eventual prezintă nişte valori umane: curajul, eroismul, loialitatea şi alte asemenea. Toate acestea reprezintă planul orizontal. Dar există şi un alt punct de vedere în care apare o căutare, un fel de sondare a sensurilor mai profunde, a valorilor spirituale. Acesta este planul vertical care deja nici nu prea poate fi exprimat. Aici este nevoie de curaj: să încerci să exprimi inexprimabilul. Şi cu asta am ajuns pe tărâmul poeticului, pentru că şi poezia încearcă să pună în cuvinte ceva ce nu se poate pune în cuvinte. Dar această încercare dă naştere la o mişcare de înălțare, la o anumită elevare. Aceasta este arta adevărată. Pentru că este cuprinzătoare, este totală. Conține ambele planuri. Are şi povestea: planul orizontal dar are şi căutarea spirituală: planul vertical. Un asemenea film poate deveni instrumentul Iluminării spirituale.

Un băiat cu părul zburlit şi cu o privire neîncrezătoare ridică mâna.

„Dumneavoastră vă realizați filmele întotdeauna după un asemenea proiect bine stabilit?"

Jodo zâmbeşte.

„Un psihanalist francez spunea că el mai întâi vorbeşte

şi numai după aceea gândeşte. Eu mai întâi fac filmul şi numai după aceea încerc să înţeleg ce am făcut. Şi eu însumi mă minunez când descopăr. Uneori asta îmi ia timp. Sunt scene în filmele mele pe care nici astăzi nu le înţeleg. N-am reuşit să le descifrez semnificaţia, dar ştiu sigur că sunt exact la locul lor şi de multe ori astea îmi plac cel mai mult. De exemplu în „Santa Sangre" când bărbatul acela stând în faţa fetei surdomute îşi smulge încet propria ureche. Abia aşteptam s-o fac, dar nici acum nu-i înţeleg semnificaţia. Dar îmi place foarte mult."

O altă mână ridicată. O fată cu alură de artist extravagant.

„Ce teme vă preocupă atunci când faceţi un film?"

„Toată viaţa am căutat miraculosul, ceea ce este ieşit din comun şi evident, teribilul mai demult. Tot ce nu este obişnuit. Şi ştiţi de ce? Pentru că lucrurile comune mă plictisesc de moarte. O viaţă obişnuită ar putea să mă ducă la sinucidere. Pentru mine nimic nu e mai nociv decât obişnuitul, banalul, plictisitorul."

„Consideraţi o reuşită tot ce aţi creat?"

„Da aproape toate sunt reuşite în felul lor, însă eu m-am transformat foarte mult de-a lungul anilor. S-au transformat concepţiile şi pretenţiile mele. De exemplu, ori de câte ori revăd „Muntele Sacru", în care eu joc personajul Maestrului... hmmm... mi se cam face ruşine..."

Consternare generală în sală.

„Egoul, care mă caracterizează în acel film... Mmmm, ştiu sigur că azi nu aş mai face aşa ceva. Dar pe atunci asta eram."

Studenţii se înfierbântă, din ce în ce mai multe mâini ridicate, le dă cuvântul pe rând.

„De ce creaţi, care este scopul creaţiei artistice?"

„În tinereţe cream pentru ca oamenii să mă bage în seamă. A fost o nevoie maladivă, m-am chinuit, m-am scremut, am transpirat, am comis tot posibilul şi imposibilul

doar ca să fiu observat, recunoscut, să am succes, să mă aplaude lumea, să mă glorifice, să mă aduleze... dar astăzi ştiţi de ce creez? Pentru că îmi place enorm. Nu vă puteţi imagina cât de mult îmi place să creez, ce bucurie de nedescris resimt atunci când creez. Poate de asta îmi place atât de mult să scriu benzi desenate. În acest domeniu pot da frâu liber imaginaţiei şi asta mă inundă cu un fel de bucurie nemărginită, aproape copilărească."

„Opera dumneavoastră mie mi se pare contradictorie. Decenii la rând aţi fost oaia neagră pe scena artei, din cauza filmelor şi spectacolelor realizate aţi fost hulit şi v-aţi pus în pericol până şi viaţa. Nimic nu v-a fost sfânt, v-aţi băgat picioarele în tot ce însemna ceva pentru viaţa socială, iar astăzi susţineţi că doar arta care vindecă poate fi considerată cu adevărat artă."

„Eu am fost oarecum în opoziţie tot timpul. Şi în trecut şi astăzi. Mişcarea Panică pe care am înfiinţat-o pe vremuri ataca nu doar structurile împietrite ale societăţii, dar chiar şi Suprarealismul care pe atunci era deja o orientare artistică aproape dogmatizată. Lipsea din ea orice fel de revoltă sau căutare de nou. Se spune că arta adevărată se naşte din ceea ce nu este acceptat, este refuzat, este condamnat. Ce este condamnat astăzi? Din ce s-ar putea naşte artă autentică în zilele noastre? Eu am fost revoluţionar şi în anii şaizeci şi revoluţionar am rămas şi astăzi. Doar că lumea s-a întors pe dos între timp şi eu a trebuit să schimb perspectiva. Ce este condamnat astăzi? Punctul de vedere pozitiv, optimist, spiritual. Artistul optimist este cel damnat, hulit, excomunicat. Negativul, urâtul, josnicul, nevroticul, perversul, pornograficul – astea constituie astăzi baza unanim acceptată a artei. Când am pornit Mişcarea Panică eram nevoiţi să avem o atitudine critică, să punem degetul pe rănile societăţii, să aruncăm în aer dogmele pentru că pe atunci lumea zăcea într-o inconştienţă, într-o limitare şi larvaritate crasă. Dar cum ai putea oare să spui ceva valoros

cu o atitudine artistică negativă astăzi, când canalele media sunt pline de lucruri teribile.

Cumperi oricare cotidian, nu găseşti o singură ştire pozitivă, doar crime, violuri, spargeri, accidente mortale, manevre politice, înşelătorii, corupţie, intoxicarea mediului, etc. etc. Chiar şi emisiunile umoristice cele mai nevinovate ale canalelor de televiziune arată cu degetul la mai multe atrocităţi decât o făcea pe vremuri cea mai nebunească creaţie suprarealistă. Îmi este clar că este considerată o aberaţie când spun că arta este artă doar atunci când vindecă. Deşi este lipsit de sens ca noi artiştii să creăm în continuare aceeaşi artă nevrotică. Nu putem fi părtaşi la procesele distrugătoare descreierate ale civilizaţiei contemporane. Cu toţii, fără excepţie, avem datoria să transformăm ceva în lume, s-o facem un pic mai bună. Sarcina noastră, a artiştilor, ar putea fi de exemplu, să cerem sau să provocăm o mutaţie mentală la politicienii noştri. Ştiu că această poziţie este opusă viziunii lui Kafka sau a orientărilor artistice contemporane dominante, care consideră nevroticul ca fiind non plus ultra a expresiei artistice. Însă asta pe mine nu mă mai interesează câtuşi de puţin."

Ştie că loveşte sub centură în concepţia artistică a studenţilor prezenţi. Observă din privirile lor, că mulţi dintre ei, chiar inconştient, sunt prinşi de curent. Dar lui nu i-a plăcut niciodată spiritul de turmă, nu pune preţ prea mare pe oameni care se lasă duşi de curent nici măcar atunci când îşi pun o mască de artist. Nu avea de gând să-i cocoloşească, nu a făcut niciodată compromisuri, doar ca să-i facă pe plac cuiva. E bine sau rău? El pur şi simplu aşa este. Dar s-a şi transformat de-a lungul timpului. Mai de mult cu această atitudine rănea mulţi oameni şi-şi făcea mulţi duşmani pentru că revolta lui era otrăvită de supărare sau de amărăciunea neputinţei, dar acum urmăreşte să-i

trezească pe oameni cu seninătate, bun simț, căldură şi umor. De aceea este iubit. Simte clar şi acum că deşi nu sunt cu toții de acord cu el, ceva totuşi se petrece în ei. A semănat semințele.

*

Marianne n-a ajuns încă acasă, fusese invitată la un dineu oficial organizat de editura la care lucrează. Ştia asta, dar totuşi spera ca printr-un miracol să ajungă acasă înaintea lui. Dar nu, doar motanul se alintă pe lângă el, aproape obligându-l să-l ia în brațe. Pe birou îl aşteaptă o scrisoare datată in Zaragoza. E scrisă de o femeie şi trădează o stare de spirit foarte zbuciumată. Ştie, este şi asta o scrisoare de S.O.S. de care primeşte multe. Se aşează în fotoliu, ia motanul în brațe şi deschide scrisoarea. Literele se apleacă încoace şi-ncolo, rândurile dezordonate, aproape că vede fața disperată a femeii care a scris-o.

Dragă Alejandro,

Iertați-mă că vă deranjez pe adresa personală, dar pur şi simplu nu ştiu cui aş putea să mă adresez pentru ajutor. Nu ştiam în ce altă formă aş putea să vă cer ajutorul, am citit cartea Dvs. „Dansul Realității" şi m-am gândit, că poate există o speranță şi pentru mine. Am 31 de ani, sunt din Peru, dar în prezent trăiesc în Spania. Unii spun că am talent la scris, lucru de care acum mă îndoiesc serios, nu am serviciu, nici locuință, trăiesc în casele prietenilor, dar simt că deja sunt o pacoste pentru ei. Am multe datorii, toată viața mea este o serie de eşecuri, eram favorita tatei şi totuşi înainte să moară ne certam tot timpul, port numele unei iubite de ale lui din tinerețe, cu mama nu mai vorbesc de ani de zile, cheltui banii nebuneşte dacă dau de bani, m-am căsătorit cu unul care avea SIDA, doar pentru că voiam să-l ajut, dar acum nici nu se mai uită la mine, sunt bisexuală, şi dependentă de cocaină, câțiva ani am trăit în Insulele Canare, acum am venit în Spania ca să încep o viața nouă, dar lucrurile merg din ce în ce

mai rău, mai devreme sau mai târziu mă dezamăgesc de oameni sau ei de mine şi aceasta mă condamnă la o teribilă singurătate. Sunt foarte tristă.

Alejandro, am mare nevoie de ajutor, viaţa mea este o barcă fără cârmaci, nu e nici măcar vânt care să mă ducă undeva, rezervele mele vitale sunt pe terminate, dragostea este doar o serie de pasiuni imposibile, sunt incapabilă să găsesc ceva de lucru, dragoste nici atât, oameni pentru care însemnam ceva până acum, nu mai vorbesc cu mine, ca şi tatăl meu, de zece ani m-am apucat să scriu o carte, pe care am reuşit s-o termin luna trecută, dar mi-e frică, singurătatea care-mi plăcea mai demult, acum mă exasperează. Vă mulţumesc domnule Jodorowsky, vă rog din suflet ajutaţi-mă, nu mă lăsaţi să pier.

Ştie că nu e uşor să ajuţi pe cineva aflat într-o asemenea criză emoţională. Cercul vicios e greu de rupt, pentru că persoanei îi este cel mai dificil să facă exact ce ar trebui să facă. Nu există vindecare fără schimbarea mentalităţii, ori cel mai greu de schimbat este tocmai mentalitatea. Dar cel care cere ajutorul cu atâta disperare, acela are şanse. Se aşează cu speranţă în suflet să răspundă la scrisoare.

Trebuie să faci următoarele:

Îmbracă-te în haine zdrenţuite şi du-te la cerşit într-un loc public timp de patru ore. Mai târziu bate la uşa unei cunoştinţe, dăruieşte-i un buchet de flori şi roag-o să te lase să faci o baie. Într-o geantă de voiaj adu cu tine haine curate. Când ieşi din nou pe stradă, proaspăt îmbăiată şi îmbrăcată frumos, intră la un coafor şi tunde-te chelăl. Vei scăpa astfel mai uşor de imaginea falsă pe care o ai despre tine însăţi. Apoi mergi la periferia oraşului, acolo unde se colectează gunoaiele. Aruncă departe hainele zdrenţuite, în timp ce spui de trei ori: „Gunoiul în gunoi se întoarce, iar eu cea care sunt vie, mă întorc la viaţă." Începe să râzi, cu voce tare, din toată inima. Întorcându-te în oraş, cu banii pe care i-ai obţinut din cerşit cumpără ceva de mâncare şi ofer-o unei persoane care trăieşte pe stradă, fără adăpost. Bucură-te de

bucuria ei, precum şi de starea pe care ţi-o conferă gestul magic prin care devii instrumentul dăruirii.

Dacă vei fi în stare să faci astea exact aşa, vei regăsi pofta ta de viaţă pierdută, vei fi ca şi renăscută.

Marianne tot nu a ajuns acasă. Se gândeşte să se întindă în pat, să citească puţin. Spălându-se pe dinţi, rămâne un timp privind în oglindă. Faţa îi este brăzdată de câteva riduri, dar nu pare nici pe departe să aibă optzeci de ani. Da, are şi un pic de guşă, dar astea sunt chestii minore. Se simte bine în pielea lui. Când avea douăzeci de ani, nici nu-şi putea imagina că într-o zi va avea patruzeci. Când avea patruzeci, vârsta de şaizeci i se părea neverosimil de departe. Când a împlinit şaizeci, nicidecum nu-l putea vedea pe Alejandro cel de optzeci de ani şi acum când ceasul vieţii a sunat de optzeci, nu simte nimic groaznic. Multora le este frică de bătrâneţe, dar el este mult mai fericit decât a fost în tinereţe sau chiar la maturitate. Când era tânăr îi era groază de bătrâneţe, dar acum şi-a dat seama că este un lucru foarte frumos. Este frumos pentru că viaţa l-a curăţat de tot ce era de prisos, precum a făcut Michelangelo cu blocul de marmură, până când a rămas doar statuia perfectă. Şi el se simte aproape perfect acum.

Se întinde în pat, deschide cartea, dar gândurile-i colindă pe alte meleaguri. Meleagurile vieţii de până acum, ale iubirilor trăite... da, acum nu mai cucereşte femei, a apus vremea aceea, dar nici asta nu e prea important. Atâtea alte nuanţe ale iubirii îl compensează pentru aceasta: iubirea rafinată caldă, intelectuală a Mariannei, iubire intelectuală, ce paradox!... apoi iubirea fiilor lui, bineînţeles şi el a urmărit să le ofere cea mai frumoasă iubire paternă de care era capabil, aceea la care el a râvnit mereu, dar de care niciodată nu a avut parte şi apoi mai e poate cea mai frumoasă formă de iubire: iubirea veselă, radioasă a nepoţeilor...

A fost lungă ziua, intensă şi plină de surprize şi de mici miracole, ca de altfel toată viaţa lui. „O zi, o viaţă." Oare cine a spus asta? Nu-şi aminteşte acum, dar nici nu are importanţă. Chiar aşa, fiecare adormire este o mică moarte. Adormirea este un lucru plăcut, de ce ar fi altfel cu marea trecere... Dar de ce-şi bate capul cu lucrurile astea, doar este aşa de departe, mai sunt încă douăzeci de ani.

Poate mai prinde şi o nouă mare revoluţie în dezvoltarea omenirii. Poate vor descoperi şi vor începe să folosească energia antigravitaţională, asta da revoluţie tehnologică! Maşinile se vor deplasa prin aer şi nici casele nu vor mai fi lipite de pământ. Fiecare va putea zbura cu casa lui acolo unde doreşte şi atunci în sfârşit pământul va putea deveni o imensă grădină cu flori...

Se vede plimbându-se cu Marianne în această grădină paradisiacă, bineînţeles sunt mai tineri decât acum, dar şi mai în vârstă oarecum, adică mai înţelepţi. Marianne este nudă, la fel şi el. Ca Adam şi Eva în grădina raiului.... Ce viziune naivă! Dar chestia cu energia antigravitaţională ar fi într-adevăr ceva grozav, îşi doreşte mult să mai prindă asta în viaţă... Trupul nud al Mariannei se lipeşte de al lui, dar asta nu mai e o viziune, este Marianne cea adevărată. E fierbinte şi parfumată, ar trezi fiori şi într-un trup de o sută de ani. Trebuie să fi adormit, că nu a observat când a ajuns acasă. Se întoarce către ea, o îmbrăţişează, mâna lui fără să vrea alunecă în jos pe panta spatelui şi se plimbă jucăuş pe rotunjimile feselor. Asta îi place foarte mult, îi provoacă o bucurie de nedescris. Nu se mai gândeşte la nimic altceva decât la extazul momentului prezent. Da, mângâierea feselor Mariannei este acum meditaţia perfectă. În aceste momente se simte cel mai aproape de ceea ce îşi doreşte cu adevărat să devină: o picătură fericită în Oceanul Divin.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

De acelaşi autor vă mai recomandăm

• KAMA PURA - ORAŞUL ÎNCÂNTĂRILOR

Romanul iniţiatic „Kama Pura" reuşeşte cu adevărat să reveleze frumuseţea copleşitoare a relaţiilor amoroase ce se nasc între femeile şi barbaţii maturizaţi spiritual şi iniţiaţi în tainele amorului tantric.

Viziunea cu totul specială asupra erosului, deşi străveche, poate părea cu totul revoluţionară chiar şi pentru cititorul familiarizat cu spiritul erotic oriental prezentat în „Kama Sutra" sau cu viziunea taoistă asupra iubirii.

Romanul conţine o acţiune palpitantă pentru cei ce caută doar o lectură captivantă, scene şi descrieri pline de un lirism sensibil pentru sufletele poetice, o adevarată sursă de inspiraţie pentru cei ce vor să-şi înbunătăţească relaţia lor amoroasă, precum şi un veritabil izvor de revelaţii profunde pentru cei însetaţi de cunoaşterea tainelor ascunse ale Vieţii şi Universului.

Chiar şi pentru cei care nu se simt atraşi în mod deosebit de misterele tantrei, poate fi totuşi incitantă o privire aruncată în lumea celor care consideră fericirea aproape o îndatorire morală, a celor pentru care iubirea este mai presus de orice.

„Am realizat că setea de iubire şi elanul spiritual sunt aceeaşi forţă, au aceeaşi natură, că fiecare suspin de voluptate este un pas spre Creator, că, în fiecare îmbraţişare, noi căutăm apropierea plină de dragoste a lui Dumnezeu. Am înţeles că orice căutare omenească e căutarea lui Dumnezeu... indiferent ce căutăm: bucurie, tovarăşi, bunăstare, putere, fericire.... Căci dorinţa de putere nu e altceva decât atracţia amintirii atotputerniciei Dumnezeieşti; căutarea bucuriei izvorăşte din aspiraţia inconştientă către nesfârşita fericire divină; setea de cunoaştere este chemarea omniscienţei divine, instinctul vieţii este manifestarea însăşi a existenţei divine eterne; instinctul căutării tovarăşului de viaţă este atracţia unităţii divine, iar dorinţa de libertate: chemarea libertăţii absolute a lui Dumnezeu sădită în noi..."

(Fragment din cartea Kama Pura - Oraşul încântărilor)

Din aceeaşi colecţie vă recomandăm:

- MAGIA VIEŢII COTIDIENE. MAGIA LUMINII Mária Szepes
- FENG SHUI David Daniel Kennedy
- CENTRII SUBTILI DE FORŢĂ S. Sharamon şi B. J. Baginsky
- ŞARPELE ŞI CRUCEA Péter Müller
- FRUNZIŞ ŞI RĂDĂCINĂ Péter Müller
- CE ROST AM? Aimen Klimmaron
- CELE 12 LEGI UNIVERSALE ALE SUCCESULUI Herbert Harris
- BAZELE SPIRITUALE ALE PROSPERITĂŢII Roy Eugene Davis
- MAGIA DRAGOSTEI Mária Szepes
- CELE ŞAPTE LEGI ALE BANILOR Michael Philips
- TRANSFORMAREA DE SINE Richard & Mary-Alice Jafolla
- CELE ŞAPTE LEGI SPIRITUALE ALE SUCCESULUI Deepak Chopra
- MILIONAR PESTE NOAPTE Mark Fisher
- DE LA SUCCES LA ÎMPLINIRE Del Pe
- TAO AL BANILOR Walter Lübeck
- CUM SĂ GÂNDEŞTI CA UN MILIONAR Mark Fisher şi Marc Allen
- GHIDUL SUCCESULUI PENTRU LENEŞI Marc Allen

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TALON DE COMANDĂ

Vă rugăm să completaţi (cu majuscule) acest talon şi să-l trimiteţi în plic timbrat, la adresa:

EDITURA MIX SRL – Loc. CRISTIAN – Cod 507055,

Str. George Coşbuc nr. 24, Jud. BRAŞOV

Primim comenzile dumneavoastră şi:

- telefonic la numărul: 0720 499494
- prin fax: 0720 112117
- prin sms: 0722 370057
- prin e-mail la adresa: comenzi@edituramix.ro

Completaţi citeţ **TOATE** rubricile acestui talon dacă este prima comandă pe care o faceţi către Editura Mix.

Nume .....

Prenume .....

CNP |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Str. ..... Nr. ..... Bl. .....

Sc. ..... Et. ..... Ap. ..... Sector ..... Cod .....

Localitate .....

Judeţ ..... Mobil .....

Tel. ..... Fax .....

E-mail .....

Data completării ..... *Semnătura* .....

Opţional:

Data naşterii ..... *Profesia* .....

Care este motivul pentru care cumpăraţi cărţile apărute la Editura Mix?

.....

.....

Sugestii:.....

.....

.....

.....

BCU "ASTRA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Colecție / titlu / autor	Preț (TVA inclus)	Nr. buc.	Valoare
OSHO			
MESIA. PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT de OSHO (vol. I)	25,00		
MESIA. PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT de OSHO (vol. II)	25,00		
CARTEA DESPRE FEMEI de OSHO	25,00		
CARTEA DESPRE BĂRBAȚI de OSHO	19,00		
CARTEA DESPRE COPII de OSHO	25,00		
AUTOBIOGRAFIA UNUI MISTIC NONCONFORMIST de OSHO	35,00		
EMOȚIILE de OSHO	16,00		
FARMACIE PENTRU SUFLET de OSHO	25,00		
TAROTUL ZEN de OSHO	39,00		
CARTEA DESPRE EGO de OSHO	29,00		
CARTEA DESPRE SEX de OSHO	29,00		
IUBIRE, LIBERTATE ȘI SOLITUDINE de OSHO	25,00		
CARTEA DESPRE TAO de OSHO	19,00		
CALEA SPIRITUALĂ YOGA de OSHO	19,00		
OMUL CARE IUBEA PESCĂRUȘII de OSHO	29,00		
SĂMÂNȚA DE MUȘTAR (vol. I)	25,00		
SĂMÂNȚA DE MUȘTAR (vol. II)	25,00		
CALEA ZEN de OSHO	19,00		
CARTEA DESPRE NIMIC de OSHO	25,00		
EU SUNT POARTA de OSHO	25,00		
CALEA MEA, CALEA NORILOR ALBI de OSHO	25,00		
ROMANUL INIȚIATIC			
PROFEȚIILE DE LA CELESTINE de James REDFIELD	19,00		
A ZECEA VIZIUNE de James REDFIELD	19,00		
SECRETUL SHAMBHALEI de James REDFIELD	23,00		
LEUL ROȘU de Mária SZEPES	34,00		
INIȚIEREA de Elisabeth HAICH	50,00		
KAMA PURA de Aimen KLIMMERON	34,00		
CORBUL CARE A VORBIT CU DUMNEZEU de Christopher FOSTER	19,00		
MAGISTER de Aria LEXA	19,00		
LUMEA DIN NOI			
ARTA PĂCII de Morihei UESHIBA	12,00		
PROFETUL de Kahlil GIBRAN	10,00		
POVESTIRI ZEN – 100 povestiri despre iluminare	15,00		
CELE PATRU LEGĂMINTE de don Miguel RUIZ	15,00		
ARTA DE A IUBI de don Miguel RUIZ	15,00		
CELE PATRU LEGĂMINTE – GHID PRACTIC de don Miguel RUIZ	17,00		
ZENISME de David BELL	15,00		
RUGĂCIUNEA BROAȘTEI vol. I de Anthony de MELLO	35,00		
RUGĂCIUNEA BROAȘTEI vol. II de Anthony de MELLO	20,00		
ÎNȚELEPCIUNE LA MINUT de Anthony de MELLO	15,00		
CÂNTECUL PĂSĂRII de Anthony de MELLO	13,00		
ILUZII de Richard BACH	12,00		
VOCEA CUNOAȘTERII de don Miguel RUIZ	17,00		
ABSURDITĂȚI LA MINUT de Anthony de MELLO	17,00		
A FIINȚA SAU A NU FIINȚA de John Penberthy	12,00		
HUBBARD			
BAZELE ORGANIZĂRII de L. R. HUBBARD	7,00		
COMPONENTELE ÎNȚELEGERII de L. R. HUBBARD	7,00		
MIJLOACE PENTRU LOCUL DE MUNCĂ de L. R. HUBBARD	7,00		
CAUZA REPRESIUNII de L. R. HUBBARD	7,00		
CĂSNICIA de L. R. HUBBARD	7,00		
COPIII de L. R. HUBBARD	7,00		

Colecție / titlu / autor	Preț (TVA inclus)	Nr. buc.	Valoare
ALTERNATIVE SPIRITUALE			
TANTRA – CALEA EXTAZULUI de Georg FEUERSTEIN	24,00		
SECRETELE AIKIDO-ului de John STEVENS	19,00		
SECRETELE BUDO-ului de John STEVENS	15,00		
AUTOBIOGRAFIA UNUI YOGHIN de Paramhansa YOGANANDA	34,00		
CELE DOUĂSPREZECE ARHETIPURI de Brigitte HAMANN	29,00		
CARTEA CAPITOLELOR MISTICE selecție de J. A. McGUCKIN	19,00		
REIKI - MANUAL DE INIȚIERE de Walter LÜBECK	19,00		
MANUALUL NLP-ULUI SPIRITUAL de Walter LÜBECK	25,00		
ÎNȚELEPCIUNEA ENEAGRAMEI de Don Richard RISO și Russ HUDSON	45,00		
CELE ZECE MAHAVIDYA de David Kinsley	30,00		
HAGAKURE de Yamamoto Tsunetomo	19,00		
ÎN CĂUTAREA ÎNȚELEPCIUNII			
ÎN CĂUTAREA INSPIRAȚIEI de O.P. GHAI	13,00		
ÎN CĂUTAREA REALIZĂRII de O.P. GHAI	17,00		
ÎN CĂUTAREA ILUMINĂRII de O.P. GHAI	22,00		
ÎN CĂUTAREA PERFECȚIUNII de O.P. GHAI	17,00		
ÎN CĂUTAREA EXCELENȚEI de O.P. GHAI	17,00		
ALTERNATIVE TĂMĂDUITOARE			
LA FRONTIERELE SĂNĂTĂȚII de dr. Christine R. PAGE	35,00		
ALIMENTAȚIA ÎN PRACTICA YOGA de Dan BOZARU	14,00		
KOMBUCHA. CIUPERCA MIRACULOASĂ de Harald W. TIETZE	14,00		
URINA. APA SFÂNTĂ de Harald W. TIETZE	15,00		
INTINERIREA de Harald W. TIETZE	17,00		
KOMBUCHA. PLANTE MEDICINALE de Harald W. TIETZE	14,00		
MEDICINA INTUITIVĂ de Francesca McCartney	25,00		
ÎNȚELEPCIUNEA PRACTICĂ			
MAGIA VIEȚII COTIDIENE. MAGIA LUMINII de Mária SZEPES	15,00		
FENG SHUI de David Daniel KENNEDY	18,00		
CENTRII SUBTILI DE FORȚĂ de S. SHARAMON și B. J. BAGINSKI	22,00		
ȘARPELE ȘI CRUCEA de Péter MÜLLER	26,00		
FRUNZIȘ ȘI RĂDĂCINĂ de Péter MÜLLER	32,00		
CE ROST AM? de Aimen KLIMMARON	29,00		
CELE 12 LEGI UNIVERSALE ALE SUCCESULUI de Herbert HARRIS	19,00		
BAZELE SPIRITUALE ALE PROSPERITĂȚII de Roy Eugene DAVIS	10,00		
MAGIA DRAGOSTEI de Mária SZEPES	13,00		
CELE ȘAPTE LEGI ALE BANILOR de Michael PHILLIPS	13,00		
TRANSFORMAREA DE SINE de Richard și Mary-Alice JAFOLLA	13,00		
CELE ȘAPTE LEGI SPIRITUALE ALE SUCCESULUI de D.CHOPRA	13,00		
MILIONAR PESTE NOAPTE de Mark FISHER	13,00		
DE LA SUCCES LA ÎMPLINIRE de Del PE	25,00		
TAO AL BANILOR de Walter LÜBECK	20,00		
CUM SĂ GÂNDEȘTI CA UN MILIONAR de Mark FISHER și Marc ALLEN	13,00		
GHIDUL SUCCESULUI PENTRU LENEȘI de Marc ALLEN	14,00		
ENCICLOPEDIA DE AIKIDO			
ENCICLOPEDIA DE AIKIDO (Vol. I – ARTA) de Dan IONESCU	39,00		
SUFLET DE COPIL			
ȘI ANIMALELE AU SENTIMENTE? de David L. RICE	25,00		
RECUNOȘTINȚA de Florin ZAMFIR	20,00		
		Total inițial de plată	
		Pentru comenzi mai mici de 70 lei adăugați taxele poștale	7 lei
		Pentru comenzi mai mari de 70 lei, taxele poștale sunt suportate de editură	
		Pentru comenzi mai mari de 70 lei vă oferim o REDUCERE de 10%	
		Total final de plată	

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

Pentru că nouă ne pasă de dumneavoastră și vrem să vă oferim sprijinul de care aveți nevoie pe calea spirituală, am creat câteva metode de a comunica mai ușor:

• **www.edituramix.ro** – un site în care găsiți informații bogate și actuale despre cărțile apărute la Editura Mix, despre evenimentele importante ce au loc în viața spirituală a României precum și alte informații conexe cu spiritualitatea.

• **Informix** – un buletin de știri lunar despre cărți și spiritualitate pe care îl puteți primi gratuit dacă vă abonați trimițând un e-mail de pe adresa dumneavoastră de e-mail la adresa: **edituramix-subscribe@yahoogroups.com**

Evident că pentru noi, principalul mod de a aduce armonia în viața dumneavoastră rămâne publicarea de cărți valoroase, conținând informații autentice. Dintre viitoarele noastre apariții suntem bucuroși să vă putem recomanda:

– În căutarea miraculosului *de Osho*
– Psihologia ezotericului *de Osho*
– Când pantofii ți se potrivesc *de Osho*
– Calea perfectă *de Osho*
– Unitate în diversitate *de O.P. Ghai*
– Alte povestiri Zen

Prețurile și condițiile din acest talon sunt valabile în luna Mai 2010

Puteți primi cu promptitudine cărțile apărute la Editura Mix comandându-le telefonic la numărul 0720 499494, prin fax la numărul 0720 112117, prin e-mail la adresa comenzi@edituramix.ro, prin sms la numărul 0722370057, direct de pe site-ul **www.edituramix.ro** sau trimițând o scrisoare la adresa: Str. G. Coșbuc nr. 24, loc. Cristian jud. Brașov, cod. 507055, România • Dacă datele dumneavoastră de contact sunt corecte și actuale cărțile le veți primi în colet poștal, la oficiul postal de care aparțineți, în maxim zece zile de la recepția comenzii. Plata se face în momentul primirii coletului • Pentru cărțile comandate și neprimite considerați că stocul a fost epuizat și vi le vom trimite cu promptitudine după ce le vom retipări • Editura își rezervă dreptul de a modifica prețul cărților în funcție de noile costuri tipografice • Pentru informații actualizate accesați site-ul **www.edituramix.ro** • Pentru orice fel de reclamație, plângeri sau nemulțumiri vă rugăm să sunați la numărul 0722370057•

EDITURA MIX® *Magia cuvintelor*

ÎN REZONANȚĂ CU ARMONIA DIVINĂ

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

478 110

B.C.U. "M. EMINESCU" IAȘI

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Scrisă cu umor, dar şi cu seriozitate, cartea este o lectură extrem de folositoare oamenilor care simt că viaţa înseamnă mai mult decât rutina zilnică şi obositoare.

Autorul nu ezită să scoată în evidenţă modul manipulator în care societatea urmăreşte să ne uniformizeze conştiinţele şi să ne împiedice să ne descoperim şi să ne urmăm menirea, deoarece pentru conducătorii lumii în care trăim, roboţeii obedienţi sunt mult mai folositori decât oamenii conştienţi şi însufleţiţi de idealuri înalte, oamenii ce nu pot fi corupţi cu titluri, beneficii materiale ori ameninţări.

Dacă doar câteva procente dintre cei care vor citi cartea vor reuşi să treacă de la stadiul: "ce idei frumoase" la stadiul: "sunt hotărât să-mi descopăr menirea, haide să urmăresc algoritmul propus de autor şi să văd ce descopăr", atunci scopul pentru care această carte a fost scrisă şi publicată va fi fost atins.

„Îţi vei recunoaşte calea imediat ce ai păşit pe ea, pentru că dintr-o dată vei dispune de toată energia şi inspiraţia de care ai nevoie. Este unul dintre indicatoarele cele mai precise ale faptului că ne-am identificat corect menirea."

„Pentru a-ţi găsi menirea este nevoie de o sinceritate absolută şi de eliminarea tendinţei bine-înrădăcinate a autopăcălirii. Nu este necesar să devii cel mai bun – trebuie să devii tu însuţi. Nu este necesar să devii faimos, trebuie să devii autentic."

„Împlinirea menirii este întotdeauna, fie că ştim fie că nu ştim, un act de iubire. Este ceea ce facem pentru binele celorlalţi, iar asta implică şi înţelepciunea de a discerne ce este cu adevărat bine pentru ceilalţi. Inima noastră cunoaşte acest «bine», pentru că este în contact permanent cu armonia divină, egoul însă şi mintea obişnuită nu cunosc decât ambiţiile personale. Trebuie să învăţăm să ne ascultăm inima şi să dăm apoi curs aspiraţiilor ei. Este singura modalitate de a ne integra în armonia cosmică, de a fi în armonie cu propria fiinţă, cu întregul Univers şi cu Dumnezeu însuşi." (Ce rost am? - Aimen Klimmeron)

ISBN 978-973-8471-89-4

www.edituramix.ro

EDITURA MIX®
Magia cuvintelor